

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ТРАВЕНЬ 2011 Р.

Ліагона

**Виступи з
генеральної
конференції**

**75-та річниця
Церковної програми
благополуччя**

**Оголошено про
будівництво трьох
нових храмів**

з ПЛОСЬЯНОГО ДОЗВОЛУ МУЗЕЮ ЦЕРКОВНОЇ ІСТОРІЇ

Що я маю, даю тобі, художник Уолтер Рейн

“Чолові[к] од[ин]... кривий був з утроби своєї матері. Його садовили щоденно в воротах храму... Як побачив же він, що Петро та Іван хочуть у храм увійти, став просити в них милостині...

промовив Петро: “Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі:

У Ім'я Ісуса Христа Назарянина—устань та й ходи!

І, узявши його за правицю, [Петро] підвів його.

І хвили тієї зміцнилися ноги й суглобці його!” (Дії 3:2–3, 6–7).

- 2 Скорочений виклад програми 181-ї річної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Ми знову зібралися на конференцію
Президент Томас С. Монсон
- 6 Суботній день і причастя
Старійшина А. Том Перрі
- 10 Стати, як мала дитина
Джин А. Стівенс
- 13 Послідовники Христа
Старійшина Уолтер Ф. Гонсалес
- 15 Спокута покриває весь білий
Старійшина Кент Ф. Річардс
- 18 Жінки-святі останніх днів — надзвичайні!
Старійшина Квентін А. Кук
- 22 Можливості чинити добро
Президент Генрі Б. Айрінг

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 26 Підтримка церковних чинів
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 28 Звіт ревізійного відділу Церкви за 2010 рік
Роберт В. Кантуелл
- 29 Статистичний звіт за 2010 рік
Брук П. Хейлз
- 30 Скеровані Святим Духом
Президент Бойд К. Пекер
- 34 Дивіться в майбутнє з вірою
Старійшина Рассел М. Нельсон
- 37 Створення домівки, зосередженої на Христі
Старійшина Річард Дж. Мейнз
- 40 Свідчення
Старійшина Сесіл О. Самуелсон мол.
- 42 Бажання
Старійшина Даллін Х. Оукс
- 46 Знаходити радість у милосердному служінні
Старійшина М. Рассел Баллард

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 49 Готувати світ до Другого пришестя
Старійшина Ніл А. Андерсен
- 53 Надія
Старійшина Стівен Е. Сноу

- 55 Священні ключі Ааронового священства
Ларрі М. Гібсон

- 58 Ваш потенціал, ваш привілей
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

- 62 Навчатися в священстві
Президент Генрі Б. Айрінг

- 66 Сила священства
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 70 Очікування на дорозі до Дамаску
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 78 Перемагаємо Тим, Хто нас полюбив!
Старійшина Пол В. Джонсон
- 81 Освячуюча робота за програмою благополуччя
Єпископ Х. Девід Бертон
- 84 Суть учнівства
Сільвія Е. Олред
- 87 Дух одкровення
Старійшина Девід А. Беднар
- 90 Святий храм — маяк світові
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 94 Вічні благословення шлюбу
Старійшина Річард Г. Скотт
- 97 "Кого Я люблю, тому докоряю й караю того"
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
- 101 Найцінніші Господні благословення
Старійшина Карл Б. Пратт
- 103 Якими чоловіками і жінками повинні ви бути?
Старійшина Лінн Г. Роббінс
- 106 Покликані бути святими
Старійшина Бенхамін Де Ойос
- 108 Диво Спокути
Старійшина С. Скотт Гроу
- 111 Прапор народам
Старійшина Джейсфрї Р. Холланд
- 114 На прощання
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЖІНОК

- 115 Я вірю, що повинна бути чесною і вірною
Енн М. Дібб
- 118 "Усіх любі! За мною перший крок"
Мері Н. Кук
- 121 Вартові цнотливості
Елейн Ш. Дальтон
- 125 Живе свідчення
Президент Генрі Б. Айрінг
- 72 Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів
- 129 Покажчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції
- 130 Вони свідчили нам Застосування матеріалів конференції у своєму житті
- 132 Генеральні президентства допоміжних організацій
- 132 Учення для нашого часу
- 133 Церковні новини

Скорочений виклад програми 181-ї річної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 2 КВІТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Аллан Ф. Пекер. Заключна молитва: старійшина Дейл Г. Ренлунд. Музичний супровід: Хор Скинії; дириганти Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом Клей Крістіансен: "Господь—наш Бог і Цар!" *Гімни*, № 27; "Славте свого Творця!" *Гімни*, № 25; "We Listen to a Prophet's Voice," *Нутнс*, no. 22, аранжування Мерфі, не опубліковано; "Живе, живе Спокутар мій!", *Гімни*, № 69; "I Know That My Savior Loves Me", Крімер/Белл, аранжування Мерфі, не опубліковано; "Стоїть гора Сіон!", *Гімни*, № 4, аранжування Уїлберга, не опубліковано.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 2 КВІТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Кевін У. Пірсон. Заключна молитва: старійшина Майка Т. Рінгвуд. Музичний супровід: об'єднаний хор з Університету Бригама Янга-Айдахо; диригенти: Іда Ешбі і Ренделл Кемптон; за органом Бонні Гудліфф: "Святі, вашій вірі не буде кінця", *Гімни*, № 36, аранжування Ешбі, не опубліковано; "Безмежна мудрість і любов", *Гімни*, № 106; "Вперед, святі, з надією в душі", *Гімни*, № 33; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Нутнс*, no. 41, аранжування Кемптона, не опубліковано.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 2 КВІТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: старійшина Рафаель Е. Піно. Заключна молитва: старійшина Джозеф У. Сітеті. Музичний супровід: хор священства інститутів Огдена, Юта, та Логана, Юта; диригенти: Джеральд Ф. Саймон, Дж. Найлз Селмонд і Аллен Т. Саундерз; за органом: Ендрю Унсворт: "See the Mighty Priesthood Gathered", *Нутнс*, no. 325; "О мій Спасителю, мене веди", *Гімни*, № 47, аранжування Унсворта, не опубліковано; "Спокутар Ізраїля", *Гімни*, № 5; "Слався, Господи! Слався, Боже!", *Гімни*, № 19, аранжування Д'юрема, опубліковано Jackman.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 3 КВІТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: старійшина Гарі Е. Стівенсон. Заключна молитва: старійшина Тед Р. Каллістер. Музичний супровід: Хор Скинії, диригент Мек Уїлберг; за органом Річард Елліотт і Ендрю Унсворт: "O Thou Rock of Our Salvation," *Нутнс*, no. 258; "Sabbath Day," *Нутнс*, no. 148; "Істина в світі знов!", *Гімни*, № 160, аранжування Уїлберга, не опубліковано; "Треба труд вершить", *Гімни*, № 146; "Чи зробив я сьогодні добро?", *Гімни*, № 132, аранжування Забрискі, опубліковано Plum; "Дух Божий", *Гімни*, № 2, аранжування Уїлберга, не надруковано.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 3 КВІТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: Старійшина Хосе А. Тейксер. Заключна молитва: старійшина Кент Д. Уотсон. Музичний супровід: Хор Скинії; диригенти Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом: Лінда Мергеттз і Бонні Гудліфф: "I Saw a Mighty Angel Fly", *Нутнс*, no. 15, аранжування Уїлберга, не опубліковано; "На Господа схожим бути", *Збірник дитячих пісень*, 40–41, аранжування Бредфорда, опубліковано Nature Sings; "Діти Божі, йдіть до нас", *Гімни*, № 22; "Дай святості більше", *Гімни*, № 66, аранжування Стеїлі, опубліковано Jackman.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЖІНОК, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 26 БЕРЕЗНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: Елейн Ш. Дальтон. Вступна молитва: Емілі Льюїс. Заключна молитва: Бетені Райт. Музичний супровід: хор молодих жінок колів території Солт-Лейк-Сіті; диригент: Меррілі Уебб; за органом:

Лінда Мергеттз та Бонні Гудліфф: "Стоїть гора Сіон!", *Гімни*, № 4; "Guardians of Virtue", *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, неопубліковано (віолончель: Джессіка Хант); "Живе, живе Спокутар мій!", *Гімни*, № 69, аранжування Ліон; надруковано Jackman (арфа: Ханна Коуп); "Святі, вашій вірі не буде кінця", *Гімни*, № 36, аранжування Уїлберга, не опубліковано.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з конференції багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org. Потім виберіть відповідну мову. Як правило, через два місяці після закінчення конференції аудіозаписи можна отримати в розподільчих центрах.

ПОСПАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Уестона Колтона Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Леса Нілссона.

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії з генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті зроблено: Крейгом Дімондом, Уелденом С. Андерсеном, Джоном Люком, Метью Ріером, Крістіною Сміт, Коді Беллом, Лесом Нілссоном, Уестоном Колтоном, Сарою Дженсен і Дерекком Ізраельсеном; в Аргентині: Марселино Тоссеном; у Бразилії: Лаурені Фочетто, Аною Клавдією Соуза де Олівейро і Верушкою Олівейро; в Еквадорі: Алексом Ромні; в Німеччині: Мірко Кубе; на Ямаїці: Алексією Поммелас; у Мексиці: Еріком Гонсалес Лаге; на Філіппінах: Уільморем Ла Торре; у Португалії: Хуліаною Олівейрою; в Румунії: Матеем Флоріном; у Словенії: Іваном Майцем; у Південно-Африканській Республіці: Кевіном Куні; в Україні: Мариною Лукач; в Меріленді, США: Сашою Роуз; у Замбії: Тавандою Мазурою.

**ТРАВЕНЬ 2011, ТОМ 14, НОМЕР 5
ЛІАГОНА 09685 192**

Офіційний міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон, Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер, Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз, Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Стенлі Г. Елліс, Крістоффель Голден мол., Йошихіко Кікучі

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступник редактора: Райян Карр

Помічник редактора: Сюзен Барретт

Редколегія: Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Леррі Гілдер, Керрі Кастен, Дженніфер Медді, Мелісса Меррілл, Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі, Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Річард М. Ромні, Джанет Томас, Пол Ванденберге, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муї

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Говард Дж.

Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд Дж. Крістенсен, Кім Фенстермейкер, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами Сполучених Штатів і Канади звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте до Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або "дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, кірибати, корейською, латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, тагальською, тайянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено. Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 14 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ПРОМОВЦІ ЗА АЛФАВІТНИМ ПОРЯДКОМ

Айрінг, Генрі Б., 22, 62, 125
Андерсен, Ніл Л., 49
Баллард, М. Рассел, 46
Беднар, Девід А., 87
Бертон, Х. Девід, 81
Гібсон, Ларрі М., 55
Гонсалес, Уолтер Ф., 13
Гроу, С. Скотт, 108
Дальтон, Елєйн Ш., 121
Де Ойос, Бенхамін, 106
Джонсон, Пол В., 78
Дібб, Енн М., 115
Крістофферсон, Д. Тодд, 97
Кук, Квентін Л., 18
Кук, Мері Н., 118
Мейнз, Річард Дж., 37
Монсон, Томас С., 4, 66, 90, 114
Нельсон, Рассел М., 34
Олред, Сільвія Е., 84
Оукс, Даллін Х., 42
Пекер, Бойд К., 30
Перрі, А. Том, 6
Пратт, Карл Б., 101
Річардс, Кент Ф., 15
Роббінс, Лінн Г., 103
Самуельсон, Сесіл О. мол., 40
Скотт, Річард Г., 94
Сноу, Стівен Е., 53
Стівенс, Джин А., 10
Ухтдорф, Дітер Ф., 26, 58, 70
Холланд, Джеффри Р., 111

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Ааронове священство, 55
Бажання, 42
Батьківство, 37, 94, 103
Благословення, 34, 78, 101
Великдень, 114
Виправлення, 97
Випробування, 15, 34, 78, 106
Віра, 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
Генеральна конференція, 111, 114
Гуманітарна допомога, 4
Десятина, 10, 34, 101
Діти, 10, 37, 103
Добррозичливість, 118
Доброта, 118
Друге пришестя, 49
Жертвування, 90
Жінки, 18
Завіти, 13, 90, 94, 115
Істина, 40, 121
Ісус Христос, 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
Керівництво, 55, 62
Любов, 13, 22, 46, 62, 84, 94
Материнство, 18
Милосердя, 46, 53, 81
Місіонерська робота, 4, 46, 49
Молитва, 125
Навчання, 37
Надія, 53
Новий Завіт, 6
Норми, 111
Обов'язок, 55, 62
Одрокнення, 30, 87
Писання, 30

Підготовка, 49
Піонери, 53
Покаяння, 40, 97, 108
Поклоніння, 6
Послух, 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
Праця, 84
Приклад, 10, 121, 125
Причастя, 6
Пріоритети, 42
Програма благополуччя, 22, 81, 84
Пророки, 111
Ради, 18
Розлучення, 66
Самозабезпечення, 22, 81, 84
Свідчення, 40, 66, 125
Світло, 87
Свобода волі, 42
Святий Дух, 30, 40, 58, 70, 87, 111
Святі, 106
Священство, 30, 49, 58, 62, 66
Сім'я, 10, 18, 37, 90, 94
Служіння, 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
Смирнення, 10, 15
Спокута, 15, 40, 53, 106, 108, 114
Суботній день, 6
Терпіння, 15, 78
Товариство допомоги, 84
Учнівство, 13, 84, 111
Храми, 4, 90, 115
Цнотливість, 115, 121
Чесність, 121
Шлюб, 42, 66, 94

Президент Томас С. Монсон

Ми знову зібралися на конференцію

Дякую вам за вашу віру й відданість євангелії, за любов і турботу, які ви виявляєте одне одному, і за служіння, яке здійснюєте.

Коли проектували цю будівлю, ми думали, що не буде людей, аби заповнити її. Лишень погляньте на неї зараз.

Мої дорогі брати і сестри! Як приємно бути знову разом, починаючи цю 181-у генеральну конференцію Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Здається, що останні шість

місяців проминули швидко, оскільки я був зайнятий виконанням багатьох обов'язків. Одним з найбільших благословень у цей період було переосвячення прекрасного храму в Лайе, на Гаваях, у якому впродовж майже двох років проводилася масштабна реконструкція. Мене супроводжували президент Генрі Б. Айрінг з дружиною, старійшина

Квентін Л. Кук з дружиною та старійшина Уільям Р. Уолкер з дружиною. Увечері перед переосвяченням, яке відбулося в листопаді, ми дивилися виступ 2000 молодих людей храмового округу, які заповнили Культурний центр Кеннон у студмістечку УБЯ-Гаваї й виступали перед нами. Їхня програма називалася "Місце збирання", і вони творчо й майстерно переповіли важливі

події з історії Церкви в їхній місцевості та історію храму. Який то був чудовий вечір!

Наступного дня ми були на духовному бенкеті, що тривав під час трьох сесій освячення храму. Дух Господа відчувався з великою силою.

Ми продовжуємо будувати храми. Я маю привілей оголосити цього ранку про три нові храми, для яких було придбано ділянки і

які в найближчі місяці й роки будуть побудовані в таких місцях: Форт Коллінз, шт. Колорадо; Мерідіан, шт. Айдахо, і Вініпег, пров. Манітоба, Канада. Вони безсумнівно стануть благословенням для членів Церкви в тих регіонах.

Кожного року в храмах виконуються мільйони обрядів. Тож продовжимо з вірою виконувати ці обряди не лише для себе, але і для

наших померлих, які вже не можуть виконати їх для себе.

Церква продовжує надавати гуманітарну допомогу під час природних катаклізмів. Нещодавно наші серця й допомога були спрямовані до Японії, яка постраждала від спустошливого землетрусу й цунамі та викидів радіації, які вони спричинили. Ми надіслали більше 70 тонн товарів, серед них продукти, вода,

ковдри, постільні речі, предмети гігієни, одяг і пальне. Наша доросла молодь добровільно присвятила свій час, щоб за допомогою Інтернету, громадських комунікаційних засобів та інших сучасних засобів зв'язку розшукати місцевих членів, яких не знайшли. За допомогою моторолерів, наданих Церквою, члени Церкви доставляють допомогу в ті регіони, куди важко дібратися автомобілем. У багатьох колах та приходах Токіо, Нагої та Осаки було організовано проекти служіння зі збирання гігієнічних наборів та наборів для прибирання. Таким чином 4 тис. волонтерів надали понад 40 тис. годин служіння. Наша допомога буде й надалі надаватися в Японії та в інших місцях, де в ній буде потреба.

Мої брати і сестри, я дякую вам за вашу віру й відданість евангелії, за любов і турботу, які ви виявляєте одне одному, і за служіння, яке здійснюєте у ваших приходах і філіях та колах і округах. Дякую також за віру в сплаті десятини й пожертвувань та за ваші щедрі внески до інших церковних фондів.

На кінець 2010 року 52 225 місіонерів служили в 340 місцях по всьому світу. Місіонерська робота є джерелом життєвої сили царства. Я хочу запропонувати всім, хто спроможний, зробити щедрі пожертвування до головного місіонерського фонду Церкви.

А зараз, брати і сестри, ми з радістю послухаємо виступи, які для нас пролунають сьогодні й завтра. Промовці прагнули небесної допомоги і спрямування під час підготовки своїх послань. Я молюся про те, щоб, слухаючи і навчаючись, ми сповнилися Духом Господа й отримали духовний підйом і натхнення. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Суботній день і причастя

Нехай ваші сім'ї сповнюються любові, коли ви будете шанувати Суботній день упродовж усього дня і відчувати його духовні благословення упродовж тижня.

Мої брати і сестри по всьому світу! Цього ранку ми прийшли послухати голос пророка. Я свідчу, що той голос, який ми щойно чули, є голосом сучасного пророка Божого, який живе на землі в наш час—Президента Томаса С. Монсона. Яким благословенням для нас є його вчення і приклад!

Цього року всі ми маємо нагоду вивчати на Недільній школі слова пророків з Нового Завіту. У той час як Старий Завіт досліджує справи пророків і народу, Новий Завіт зосереджується на житті та впливі єдиної Людини, Яка прийшла в смертне життя, маючи подвійне громадянство—як небесне, так і земне. Це—наш Спаситель і Викупитель Ісус Христос.

Сьогоднішній світ настільки насичений вченнями людськими, що нам легко забути і втратити віру в ту найважливішу розповідь про життя і служіння Спасителя—Новий Завіт. Ця священна книга є серцевиною всього описаного в Писаннях, так само, як і Сам Спаситель має бути серцевиною нашого життя. Ми повинні взяти на

себе зобов'язання вивчати й високо цінувати цю книгу!

Вивчаючи Новий Завіт, ми знайдемо безцінні перлини мудрості. Я завжди із задоволенням читаю розповіді Павла, де він описує свої подорожі та встановлення Спасителевої Церкви, особливо його повчання, звернені до Тимофія. У четвертому розділі Павлових послань до Тимофія ми читаємо: “Наказуй оце та навчай! ... Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості”¹. Я вважаю, що найкращий спосіб, у який ми можемо почати чи продовжувати бути зразком для вірних, це дотримання Суботнього дня.

З часів сотворіння світу один день було виокремлено серед усіх інших. “І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив”². Навіть Бог відпочивав від Своїх трудів того дня, і Він сподівається, що Його діти чинитимуть так само. Дітям Ізраїля Він дав заповідь:

“Пам'ятай день суботній, щоб святити його!

Шість день працею і роби всю працю свою,

а день сьомий—субота для Господа, Бога твого. ...

Тому поблагословив Господь день суботній і освятив його”³.

Модель дотримання Суботнього дня має завжди включати в себе поклоніння. Після того як Адам і Єва стали смертними, їм було дано заповідь “поклоня[тися] Господу Богу їхньому і принос[ити] в жертву перворідних від своїх отар для жертвоприношення Господу. ... Це є подобою жертви Єдинонародженого від Батька”⁴. Принесення в жертву тварин було нагадуванням нащадкам Адама, що одного дня Агнець Божий, Ісус Христос, принесе в жертву за нас Своє власне життя.

Упродовж усього Свого життя Спаситель говорив про цю жертву⁵. Напередодні Його розп'яття ці слова почали виповнюватися. Він зібрав разом учнів у верхній кімнаті подали від суетності світу і запровадив Причастя Господньої вечері.

“Як вони ж споживали, Ісус узяв хліб, і поблагословив, поламав, і давав Своїм учням, і сказав: “Прийміть, споживайте, це—тіло Мое”.

А взявши чашу, і подяку вчинивши, Він подав їм і сказав: “Пийте з неї всі,

бо це—кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів”⁶.

З того часу й надалі Спасителева Спокута стала великою і останньою жертвою. Коли Він прийшов на Американський континент після Свого воскресіння, то надав Своє священство Своїм учням і запровадив причастя, сказавши:

“І це ви завжди будете ретельно виконувати, ... як Я розломив хліб, і благословив його, і дав його вам. ...

І це буде свідченням Батькові, що ви завжди пам'ятаєте Мене. А якщо

ви завжди пам'ятатимете Мене, Мій Дух буде завжди з вами”⁷.

Визначним є те, що навіть у темні часи відступництва люди багатьма способами дотримувалися заповіді поклонятися в день Суботній та причащатися.

Коли євангелію було відновлено, троє апостолів, Петро, Яків та Іван, які вперше отримали причастя від Спасителя, явилися Джозефу Сміту й Оліверу Каудері. Під їхнім керівництвом було відновлено повноваження священства, необхідні для прислужування причастя членам Церкви⁸.

Це повноваження священства, яке було передане Спасителем пророкам і апостолам, а від них до нас, існує на землі й зараз. Юні носії священства по всьому світу роблять усе необхідне, щоб бути гідними застосування сили священства, щиро дотримуючись заповідей і живучи за євангельськими нормами. Якщо ці юнаки мають духовно чисті руки і щире серце, тоді вони готують і благословляють причастя таким чином, як вказав Спаситель—так само, як Він це робив 2000 років тому.

Причащення—це головне в дотриманні Суботнього дня. В Ученні і Завітах Господь наказує всім нам:

“І щоб ти міг повніше утримувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і піднось свої священнодійства в Мій святий день.

Бо істинно, це є день призначений тобі, щоб відпочивати від своїх трудів і виявляти свою відданість Всевишньому. ...

І в цей день не роби нічого іншого”⁹.

Якщо ми поміркуємо над цим вірцем дотримання Суботнього дня і причастя у своєму житті, то виявиться, що Господь вимагає від нас виконання трьох речей: перше, залишати себе незаплямованими від світу; друге, ходити в дім молитви й підносити священнодійства, і третє, відпочивати від трудів.

Надзвичайно прекрасно бути християнином і жити так, як істинний учень Христа. Він казав про нас: “Не від світу вони, як і Я не від світу”¹⁰. Він сподівається, що ми будемо уникати таких мирських справ, як робота й розваги, щоб тримати себе незаплямованими від світу в Суботній день.

Я впевнений, що Він також бажає, аби ми одягалися належно. Наша молодь може подумати, що знайомий вислів “найкращий недільний одяг” уже застарів. Однак ми знаємо, що коли недільний одяг перестає відрізнятися від того, що ми носимо кожного дня, те ж саме відбудеться з нашим ставленням і вчинками. Звичайно ж, нашим дітям не потрібно носити святковий недільний одяг, доки не сяє сонце. Однак те, який одяг ми їх заохочуємо носити

й ті заходи, які плануємо, допоможе дітям підготуватися до причастя і насолоджуватися його благословенням упродовж дня.

Що означає підносити свої священнодійства Господу? Ми визнаємо, що всі робимо помилки. Кожному з нас необхідно сповідатися Небесному Батькові та людям, яких ми могли образити, у своїх гріхах і помилках та облишити їх. Суботній день надає нам чудову можливість піднести ці—наші священнодійства—Господу. Він сказав: “Пам’ятай, що в цей, Господній день, ти маєш нести свої жертвування і свої священнодійства до Всевишнього, сповідаючись у своїх гріхах своїм братам і перед Господом”¹¹.

Старійшина Мелвін Дж. Баллард сказав так: “Ми хочемо, щоб кожен святий останніх днів прийшов до столу з причастям, бо це місце самоаналізу, самоперевірки, де ми можемо навчатися випрямляти свій курс і робити наше життя більш правильним, узгоджуючи його з ученнями Церкви, а також з братами і сестрами”¹².

Якщо ми гідно причащаємося, то свідчимо, що готові взяти на себе ім’я Спасителя і дотримуватися Його заповідей і завжди *пам’ятати* Його, щоб Його Дух міг бути з нами. Таким чином ми поновлюємо свій завіт хрищення. Господь запевнив Своїх учнів: “Щоразу, коли ви робитимете це, ви згадуватимете цю годину, коли Я був з вами”¹³.

Іноді ми думаємо про те, що відпочинок від трудів означає не вмикати сінозбиральну техніку або повісити на двері офісу табличку з написом “Зачинено”. Однак у сьогоденному світі робота тісно вплелася в наше повсякденне життя. Це означає, що ми вдома можемо займатися своїм бізнесом, брати

участь у спортивних змаганнях та інших справах, що відводять нас від поклоніння в день Суботній та можливості служити іншим.

“Не стався легковажно до священного”¹⁴. Так сказав Господь святим через одкровення, ніби для того, щоб нагадати нам про слова, звернені до Його учнів: “Субота постала для чоловіка, а не чоловік для суботи”¹⁵.

Брати і сестри, у останні дні супротивник досягає своєї мети, коли ми послаблюємо виконання своїх зобов’язань перед Спасителем, нехтуємо Його вченнями, даними в Новому Завіті та в інших Писаннях, і перестаємо йти за Ним. Батьки, зараз настав час навчати наших дітей бути прикладом для вірних шляхом відвідування причасних зборів. Коли настає ранок неділі, попідкуйтеся про те, щоб діти перед цим добре відпочили, належно одягнулися й духовно підготувалися приймати символи причастя та отримати осяйну, надихаючу, облагороджуючу силу Святого Духа. Нехай наші сім’ї сповнюються любові, коли ви будете шанувати Суботній день упродовж усього дня і відчувати його духовні благословення упродовж тижня. Закликайте своїх синів і дочок “уста[ти] і ся[яти]”, дотримуючись Суботнього дня у святості, щоб “[їхне] світло могло бути прапором для народів”¹⁶.

З плином років я не перестаю розмірковувати про Суботні дні моєї юності і молодості. Я й досі пам’ятаю, як уперше розносив причастя дияконом, і ті маленькі скляночки, які я передавав членам нашого приходу. Кілька років тому церковну будівлю в моєму місті було реконструйовано. Невелика ніша в кафедрі була закрита наглухо. Коли її відкрили, то знайшли кілька тих скляночок, які пролежали в ній багато років. Одну

з них подарували мені як сувенір.

Я також пам’ятаю зелений ящик, який ми носили з собою в Корпусі морської піхоти. Всередині того ящика знаходилися дерев’яна таця і пакетики з причасними скляночками, аби ми могли отримувати благословення миру й надії Господньої вечері навіть серед конфліктів та розпачу війни.

Коли я думаю про ті скляночки для причастя часів своєї молодості, одну із них у затишній долині мого дому, де я провів юнацькі роки, а іншу—за тисячі миль у Тихому океані, то сповнююся вдячності за те, що Спаситель світу захотів випити з “гіркої чаші”¹⁷ за мене. І оскільки Він це зробив, я можу сказати разом зі псаломспівцем: “Моя чаша—то надмір пиття”¹⁸ разом з благословенням Його нескінченної і вічної Спокути.

Сьогодні, напередодні Суботнього дня, коли ми починаємо цю прекрасну конференцію, згадаймо благословення і можливості, які стають нашими, коли ми кожного тижня приходимо у свої приходи і філії на причасні збори.

Київ, Україна

Підготуймося й так поведьмося в день Суботній, щоб прикликати на себе і на свої сім’ї обіцяні благословення. Я складаю своє особливе свідчення, що найвища радість, яку ми отримуємо в цьому житті—це йти за Спасителем. Дотримуймося Його заповідей, зберігаючи Його священний день у святості. Про це я молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

- 1 Тимофію 4:11–12.
2. Буття 2:3.
3. Вихід 20:8–11.
4. Мойсей 5:5, 7.
5. Див., наприклад, Марк 10:32–34; Іван 2:19; 10:17; 12:32.
6. Матвій 26:26–28.
7. 3 Нефій 18:6–7.
8. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:68–69, 72; див. також Учення і Завіти 27:12–13.
9. Учення і Завіти 59:9–10, 13.
10. Іван 17:16.
11. Учення і Завіти 59:12.
12. У Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 150.
13. Joseph Smith Translation, Mark 14:21, in Bible appendix.
14. Учення і Завіти 6:12.
15. Марк 2:27.
16. Учення і Завіти 115:5.
17. 3 Нефій 11:11.
18. Псалми 23:5.

Джин А. Стівенс

Перший радник у генеральному президентстві Початкового товариства

Стати, як мала дитина

Якщо наше серце стрийнятливие до навчання і ми маємо бажання наслідувати приклад дітей, їхні божественні якості можуть бути ключем, який “відчинить” наше особисте духовне зростання.

Наш Небесний Батько у великій мудрості і любові посилає своїх духовних синів і дочок на цю землю в якості дітей. Вони приходять у сім’ї як дорогоцінні дари, маючи божественну сутність і долю. Наш Небесний Батько знає: діти є знаряддям, щоб допомогти нам стати схожими на Нього. Ми багато чого можемо навчитися від дітей.

Ця важлива істина була підтверджена декілька років тому, коли один із сімдесятників перебував за дорученням у Гонконгу. Він відвідав дуже бідний приход, в якому було багато труднощів і який не міг задовольняти свої потреби. Коли єпископ описував їхню ситуацію, генеральний авторитет відчув спонукання, що члени Церкви мають платити десятину. Єпископ, знаючи їхні жалюгідні обставини, був стурбований тим, як йому донести цю пораду. Він розмірковував над цим і вирішив звернутися до деяких найбільш сповнених віри членів Церкви його приходу і попросити їх платити десятину. Наступної неділі він пішов до Початкового товариства. Він навчав дітей Господнього закону десятини і запитав, чи

бажають вони сплачувати десятину із зароблених ними грошей. Діти сказали, що зроблять це. І вони це зробили.

Через якийсь час єпископ пішов до дорослих приходу і поділився з ними тим, що протягом останніх шести місяців їхні віддані діти платили десятину. Він запитав, чи не хотіли б і вони перейняти приклад дітей і робити те ж саме. Люди були настільки зворушені жертвами, на які погодилися діти, що вони зробили все необхідне для того, аби сплачувати десятину. І отвори небесні відкрилися. Завдяки прикладу цих вірних дітей приход виріс і слухняності і у свідченні.

Сам Ісус Христос навчав нас дивитися на дітей як на взірці. У Новому Завіті записана Його відповідь апостолам, коли вони сперечалися, хто має бути найбільшим у царстві небеснім. Ісус відповів на їхнє запитання за допомогою простого, але переконливого наочного уроку. Він покликав до Себе маленьку дитину, поставив її серед них і сказав:

“Коли не навернетесь, і не станете, як ті діти,—не ввійдете в Царство Небесне!

Отже, хто впокориться, як дитина

оця, той найбільший у Царстві Небеснім” (Матвій 18:3–4).

Так чого ж ми повинні навчитися від дітей? Якими якостями вони володіють і які приклади демонструють, що може допомогти нам у власному духовному розвитку?

Ці дорогоцінні діти Бога приходять до нас з довірливими серцями. Вони сповнені віри і стрийнятливі до відчуття Духа. Вони є прикладом смирення, слухняності і любові. Часто вони є першими у виявленні любові і прощення.

Дозвольте мені поділитися кількома прикладами того, як діти можуть благословити наше життя своїм простим, але впливовим прикладом якостей, подібних до Христових.

Нещодавно Тодд, маленький хлопчик, якому лише два роки, пішов з мамою до музею мистецтв, в якому була представлена особлива виставка прекрасних картин із зображенням Спасителя. Коли вони проходили повз ці святі образи, мама почула, як її маленький хлопчик шанобливо вимовляє ім’я “Ісус”. Вона подивилася вниз і побачила, що він, розглядаючи картини, склавши ручки і опустивши голівку. Чи можемо ми навчитися від Тодда покірності, благоговіння і любові до Господа?

Минулої осені у Вірменії я бачила приклад десятирічного хлопчика. Чекаючи початку причасних зборів, він помітив, як прийшла найстарший член їхньої філії. Саме він був тим, хто швидко підбіг до неї, запропонувавши опертись йому на руку під час її непевної ходи. Він супроводив її до першого ряду каплиці, звідки вона могла чути. Чи може цей маленький вчинок доброти навчити нас того, що найбільші у Господньому царстві ті, хто шукає можливості служити іншим?

Кеті, дівчинка віку Початкового товариства, навчала нас тим, як вплинула на свою сім'ю. Вона відвідувала Початкове товариство і пройнялася вченнями евангелії. Маючи зростаючу віру і свідчення, Кеті залишила записку на подушці своїх батьків. Вона написала, що евангельські істини “знайшли місце” в її серці. Вона поділилася своїм прагненням бути ближче до Небесного Батька, бути слухняною Його заповідям і щоб їхня сім'я була запечатана в храмі. Просте свідчення їхньої любові доньки могутнім чином

торкнулося сердець її батьків. Кеті і її сім'я пройшли священні храмові обряди, які з'єднали їхню сім'ю разом навіки. Побожне серце і приклад віри Кеті допомогли принести вічні благословення її сім'ї. Чи може її щире свідчення і бажання слідувати Господньому плану привести нас до кращого розуміння того, що є насправді важливим?

Наша сім'я вчиться з прикладу одного близького родича, шестирічного Ліам. Цей останній рік він боровся із швидко прогресуючим раком мозку. Після двох

складних операцій було вирішено, що йому також необхідно пройти променеву терапію. Протягом цих сеансів опромінення він повинен був залишатися на самоті і лежати абсолютно нерухомо. Ліам не хотів приймати снотворне, тому що йому не подобалося те, як воно на нього впливало. Він вирішив, що якщо він просто чутиме голос тата по двосторонньому зв'язку, він зможе нерухомо лежати і без снотворного.

Під час цих тривожних періодів його тато говорив до нього словами підбадьорення і любові: “Ліаме, хоча ти не можеш мене бачити, я зовсім поруч. Я знаю, що ти можеш це пройти. Я люблю тебе”. Ліам успішно пройшов 33 потрібних сеанси опромінення, лежачи цілковито нерухомо. Це—подвиг, який на думку його лікарів неможливо було здійснити без снотворного такому маленькому хлопчику. Протягом місяців болю і труднощів заразливий оптимізм Ліам був могутнім прикладом сприйняття лиха з надією і навіть щастям. Його лікарі, медсестри і багато інших людей були натхненні його мужністю.

Завдяки Ліаму ми всі пізнаємо важливі уроки—уроки про вибір віри і довіру до нашого Господа. Так як і Ліам, ми не можемо бачити нашого Небесного Батька, але ми можемо чути Його голос, який дає нам потрібну силу знести випробування життя.

Чи міг би приклад Ліам допомогти нам краще зрозуміти слова царя Веняміна про те, щоб стати, як дитина—смирною, лагідною, покірною, терпеливою і сповненою любові? (Див. Мосія 3:19).

Ці діти показують приклади деяких своїх якостей, які нам потрібно розвинути або відновити в собі для

*Бог дав нам сім'ї,
Щоб допомогти такими стати,
як хоче Він—
Так Він любов'ю ділиться Своєю
І встановив сім'ю Він на землі.
("Сім'ю створив Господь", Ліягона,
жовт. 2008, Д12–13.)*

Саме в наших сім'ях, в атмосфері любові, ми бачимо і цінуємо на більш особистому рівні божественні якості Його духовних дітей. Саме в сім'ях наші серця можуть бути пом'якшені, і, упокорившись, ми бажемо змінитися, стати більш схожими на дітей. Це процес, завдяки якому ми можемо стати більш схожими на Христа.

Чи забрали від вас деякі обставини життя побожне серце і подібну до дитячої віру, які ви мали колись? Якщо так, подивіться навколо на дітей у вашому житті. А тоді дивіться знову. Це можуть бути діти у вашій сім'ї, у вашому сусідстві або ж у Початковому товаристві вашого приходу. Якщо наше серце сприйнятливим до навчання і ми маємо бажання наслідувати приклад дітей, їхні божественні якості можуть бути ключем, який "відчинить" наше особисте духовне зростання.

Я завжди буду вдячна за благословення мати власних дітей. Завдяки прикладу кожного з них я навчилася необхідних мені уроків. Вони допомогли мені змінитися на краще.

Я ділюся з вами своїм смиренным, але переконливим свідченням, що Ісус є Христос. Він—єдиний досконалий Син—смиренний, лагідний, покірний, терпеливий і сповнений великої любові. Нехай у кожного з нас буде серце, готове наслідувати Його приклад, стати, як мала дитина, і в такий спосіб повернутися до нашої небесної домівки—про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

того, щоб увійти в царство небесне. Вони—яскраві душі, незаплямовані світом—здатні до навчання і сповнені віри. Немає нічого дивного в тому, що Спаситель так особливо любить і цінує малих дітей.

Серед незвичайних подій відвідування Спасителем Американського континенту виділяється Його зворушливе служіння дітям. З ніжністю він приділив Себе кожній дитині.

"І Він узяв їхніх малих дітей, одного за другим, і благословив їх, і молився Батькові за них.

А коли Він зробив це, Він... заплакав...

І Він звернувся до натовпу і сказав їм: Дивіться на своїх маленьких" (3 Нефій 17:21–23).

Старійшина М. Рассел Баллард навчав нас того, яка важлива

настанова Спасителя "див[итися] на своїх маленьких", коли сказав: "Зверніть увагу, що Він не сказав: "погляньте на них", або "періодично спостерігайте за ними", або "час від часу поглядайте, що вони роблять". Він сказав *дивитися* на них. Для мене це означає, що ми повинні пильнувати їх нашими очима і нашими серцями; ми повинні бачити і цінувати їх за те, ким вони дійсно є: духовними дітьми нашого Небесного Батька з божественними якостями" ("Behold Your Little Ones", *Tambuli*, Oct. 1994, 40; курсив додано).

Немає більш досконалого місця "дивитися на [наших] маленьких", ніж у наших сім'ях. Дім—це місце, де ми всі разом можемо вчитися і зростати. Одна з наших прекрасних пісень Початкового товариства навчає цієї істини:

Старійшина Уолтер Ф. Гонсалес
З президентства сімдесятників

Послідовники Христа

Послідовники Христа наслідують приклад Спасителя у своєму житті, щоб ходити у світлі.

Минулого жовтня ми з дружиною супроводжували старійшину Ніла Л. Андерсена та його дружину на службу, присвячену початку будівництва нового храму, що проводилася в Кордові, Аргентина. За традицією після служби відбулася прес-конференція. Журналістка, не член Церкви, відмітила, як добре чоловіки ставилися до своїх дружин. Потім вона несподівано запитала: “Це їхнє реальне ставлення, чи гра на публіку?” Я впевнений, що вона побачила і відчула, що наші члени Церкви чимось відрізнялися. Можливо вона помітила бажання наших членів Церкви йти за Христом. Члени Церкви по всьому світу мають таке бажання. У той же час мільйони тих, хто не є членами Церкви, також мають бажання йти за Ним.

Недавно нас із дружиною вразили люди, яких ми бачили у Гані і Нігерії. Більшість з них не належали до нашої Церкви. Нам було радісно бачити їхнє бажання йти за Христом, яке проявлялося у багатьох їхніх розмовах, в їхніх будинках, на машинах, на стінах і на рекламних щитах. Ми ніколи не бачили такого великого скупчення християнських церков одна біля одної.

На нас, як на святих останніх днів, лежить обов'язок запрошувати

мільйони таких як вони прийти і подивитися, що гарного може додати наша Церква до того, що у них вже є. Будь-яка людина з будь-якого континенту, кліматичного поясу або культури може дізнатися особисто, що пророк Джозеф Сміт бачив Батька і Сина у видінні. Він чи вона може знати, що небесні посланці відновили священство і що Книга Мормона—це ще одне свідчення про Ісуса Христа. За словами Господа до Еноха “праведність [було послано] з небес; а істину [було послано] з землі, щоб свідчити про... Єдинонародженого [від Батька]”¹.

Спаситель пообіцяв: “Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя”². Послідовники Христа наслідують приклад Спасителя у своєму житті, щоб ходити у світлі. Дві якості допоможуть нам визначити, якою мірою ми йдемо за Ним. По-перше, послідовники Христа є люблячими людьми. По-друге, послідовники Христа укладають завіти і дотримуються їх.

Перша якість—бути люблячою людиною—мабуть і є тим, що помітила журналістка у Кордові серед наших членів Церкви. Ми йдемо за Христом, оскільки любимо Його. Коли ми йдемо за Викупителем,

бо любимо, ми наслідуємо саме Його приклад. Через Свою любов Спаситель підкорявся волі Батька за будь-яких обставин. Наш Спаситель був слухняним, навіть коли це означало великі фізичні та емоційні страждання; навіть коли це означало пройти через побиття і глузування; навіть коли це означало, що Його вороги піддадуть Його тортурам у той час, як його друзі покинуть Його. Викупна жертва, яка є унікальною для місії Спасителя, є найбільшим вираженням любові усіх часів. “Кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас оздоровлено”³.

Як Христос йшов за Батьком у всіх обставинах, ми маємо йти за Його Сином. Якщо ми так робимо, не має значення яке переслідування, страждання, горе чи “в тіл[і] колючку”⁴ ми переносимо. Ми не єдині. Христос допоможе нам. Його лагідні милості зроблять нас сильними за будь-яких обставин⁵.

Йти за Христом означає залишити багато дорогих серцю речей, як зробила Рут, моавітянка. Як новонавернена, через любов до Бога і Нооми, вона залишила позаду усе для того, щоб жити за її релігією⁶.

Це може також означати протистояння лиху та спокусам. В юності Джозефа продали в рабство. Його забрали від усього, що він любив. Пізніше у нього була спокуса порушити закон цнотливості. Він протистояв спокусі і сказав: “Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?”⁷ Його любов до Бога була більшою ніж будь-які лиха чи спокуси.

Сьогодні у нас є сучасні Рут і Джозефи по всьому світу. Коли брат Джимі Олвера із Гуаякілю, Еквадор, отримав своє місіонерське покликання, його сім'я переживала важкі часи. У той день, коли він поїхав, йому сказали, що якщо він вийде за

поріг, він втратить свою сім'ю. Зі скрушеним серцем він вийшов. Коли він був на місії, його мама попросила його залишатися там якомога довше, бо вони отримували величезну кількість благословень. Сьогодні брат Олвера служить патріархом колу.

Щира любов до Христа дає необхідну силу для того, щоб наслідувати Його. Сам Господь показав це, коли запитав Петра три рази “чи ти любиш Мене?” Після того, як Петро вголос підтвердив свою любов до Нього, Господь сказав Петру про майбутні випробування. Потім прийшла настанова: “Іди за Мною”. Запитання, яке поставив Петру Спаситель, можна поставити і нам: “чи ти любиш Мене”, після чого йде заклик діяти: “Іди за Мною”⁸.

Любов має сильний вплив на наші серця у наших зусиллях бути слухняними. Любов до Спасителя

надихає нас виконувати Його заповіді. Любов до матері, батька або подружжя також може надихнути нас бути слухняними принципам евангелії. Те, як ми ставимося до інших, відображає те, якою мірою ми йдемо за Спасителем в любові один до одного⁹. Ми проявляємо нашу любов до Нього, коли зупиняємося для того, щоб допомогти іншим; коли ми “цілком чесні і відверті у всьому”¹⁰ і коли укладаємо завіти і дотримуємося їх.

Друга якість, притаманна послідовникам Христа,—вони укладають завіти і дотримуються їх, як Він це робив. Мороній звернув увагу на те, що, “пролиття крові Христа, ... в завіті Батька для відпущення гріхів ваших, щоб ви стали святими, незаплямованими”¹¹.

Пророк Джозеф Сміт навчав нас, що навіть до того, як цей світ було

організовано, завіти уклалися на небесах¹². Древні пророки і патріархи уклали завіти.

Сам Спаситель показав нам приклад. Він був охрищений для того, щоб виповнити усю правду, особою з належним повноваженням. Через Своє хрищення, Спаситель засвідчив Батьку, що Він буде слухняним у виконанні всіх заповідей Батька¹³. Так само як і в давнину, ми також йдемо за Христом і укладаємо завіти через обряди священства.

Укладання завітів є тим, що мільйони людей, які не належать до нашої Церкви, можуть додати до того хорошого, що вони вже мають. Укладання завітів є проявом любові. Це спосіб сказати Йому: “Так, я йду за Тобою, бо я Тебе люблю”.

Завіти містять обіцяння, “саме життя вічного”¹⁴. Усе спрацює нам на благо, якщо ми пам'ятатимемо наші завіти¹⁵. Їх необхідно укладати і дотримуватися для того, щоб сповна отримати обіцяння, пов'язані з ними. Любов до Спасителя і пам'ять про наші завіти допоможе нам дотримуватися їх. Прийняття причастя є одним із способів пам'ятати їх¹⁶. Ще один спосіб—це часто відвідувати храм. Я пам'ятаю одну молоду сімейну пару в Південній Америці, в якій подружжя хотіли пожити окремо, бо не могли поладити. Провідник священства порадив їм відвідувати храм і приділяти особливу увагу словам і обіцянням завітів, які там укладаються. Вони вчинили так, і їхній шлюб було врятовано. Сила наших завітів покриває будь-які проблеми, з якими ми боремося або які нам можуть трапитися.

Ті члени Церкви, які малоактивні в евангелії, будь-ласка, поверніться. Відчуйте благословення того, щоб пам'ятати і поновлювати завіти через прийняття причастя

і відвідування храму. Такі вчинки є виявом любові і показують бажання бути справжнім послідовником Христа. Це дасть вам змогу отримати усі обіцяні благословення.

Ті з вас, хто не є членами нашої Церкви, я запрошую вас застосувати віру, покаятися і стати гідними отримати обряд хрищення у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Якщо ви так зробите, то покажете вашу любов до нашого Небесного Батька і ваше бажання йти за Христом.

Я свідчу, що ми отримуємо більше щастя, коли дотримуємося вчень євангелії Ісуса Христа. Коли ми прагнемо йти за Ним, благословення небес прийдуть до нас. Я знаю, що Його обіцяння будуть виконані, якщо ми укладемо завіти, будемо дотримуватися їх і станемо справжніми послідовниками Христа. Я свідчу про Його велику любов до кожного з нас і я роблю це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 7:62.
2. Іван 8:12.
3. Ісаїя 53:5.
4. 2 Коринтянам 12:7.
5. Див. 1 Нефій 1:20.
6. Див. Рут 1:16.
7. Див. Буття 39:7–9.
8. Див. Іван 21:15–19.
9. Див. Іван 13:35.
10. Алама 27:27.
11. Мороній 10:33.
12. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 42; див. також Спенсер В. Кімбол, “Be Ye Therefore Perfect” (виступ на Інституті релігії в Солт-Лейк-Сіті, 10 січ. 1975): “We made vows, solemn vows, in the heavens before we came to this mortal life. ... We have made covenants. We made them before we accepted our position here on the earth”.
13. Див. 2 Нефій 31:5–7.
14. Авраам 2:11. Див. також Джон А. Уідсоу, “Temple Worship” (лекція в Залі Асамблей у Солт-Лейк-Сіті, жовт. 12, 1920), 10: (“Завіт дає життя істині й уможливує отримання благословень всіма тими, хто правильно використовує знання”).
15. Див. Учення і Завіти 90:24.
16. Див., наприклад, 3 Нефій 18:7–11.

Старійшина Кент Ф. Річардс
Сімдесятник

Спокута покриває весь біль

Наше головне завдання у смертному житті— стати “святи[ми] через спокуту Христа”.

Як хірург я зрозумів, що переважна більшість мого професійного часу була зайнята темою болю. Через необхідність я завдавав його майже щоденно—і більшість моїх зусиль у той час витрачалася на спроби контролювати та полегшувати цей біль.

Я розмірковував про мету болю. Жоден із нас не має імунітету до відчуття болю. Я бачив, наскільки по-різному люди на нього реагують. Дехто у гніві відвертається від Бога, а інші дозволяють, аби їхнє страждання наблизило їх до Бога.

Так як і ви, я сам переживав біль. Біль є критерієм процесу зцілення. Часто він навчає нас терпінню. Можливо, через це по відношенню до *хворого* ми використовуємо термін “пацієнт” (з англ. “patient”—терплячий).

Старійшина Орсон Ф. Уїтні написав: “Жоден біль, від якого ми страждаємо, жодне випробування, яке ми переживаємо, не буває даремним. Це служить для нашого навчання, розвитку таких якостей, як терпіння, віра, сила духу і смирення... Саме завдяки стражданню і смутку, важкій праці та лиху ми здобуємо досвід,

заради якого сюди прийшли”¹.

Дещо схоже сказав старійшина Роберт Д. Хейлз:

“Біль приводить вас до смирення, яке дозволяє замислюватися. Я вдячний за те, що зміг пережити це...”

Я пізнав, що фізичний біль і uzдоровлення тіла після серйозної операції є дивовижно подібними до духовного болю і зцілення душі в процесі покаяння”².

Не обов'язково, щоб причиною більшості наших страждань була наша провина. Неочікувані події, суперечливі або невтішні обставини, раптові хвороби і навіть смерть оточують нас і пронизують наш земний шлях. Окрім цього, ми можемо страждати через вчинки інших людей³. Легий зауважив, що Яків “азнав багато бідувань... через жорстокість своїх братів”⁴. Протилежність є частиною плану щастя Небесного Батька. Всі ми переживаємо достатньо [болю], аби привести нас до усвідомлення любові нашого Батька і нашої потреби в допомозі Спасителя.

Спаситель не є мовчазним спостерігачем. Він знає особисто і в усій повноті той біль, з яким ми стикаємося.

“Він терпить біль усіх людей, так, біль кожної живої істоти, і чоловіків, і жінок, і дітей”⁵.

“Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать”⁶.

Іноді в розпалі болю нам так і хочеться запитати: “Чи немає бальзаму в Гілеаді? Чи ж немає там лікаря?”⁷ Я свідчу, що відповіддю буде: “Є, лікар є”. Спокута Ісуса Христа покриває всі ці умови й цілі смертного життя.

Існує й інший вид болю, за який ми *самі* відповідаємо. Духовний біль залягає глибоко в наших душах і може бути невгасимим. Це ніби бути “виснаженим невимовним жахом”, як описав Алма⁸. Він з’являється внаслідок наших грішних вчинків і нестачі покаяння. Від цього болю також є ліки: універсальні та досконалі. Вони—від Батька, через Сина, і вони для кожного з нас, хто бажає зробити все необхідне для покаяння. Христос запитав: “Чи повернетесь ви тепер до Мене... і на вернетесь, щоб Я міг зцілити вас?”⁹

Сам Христос навчав:

“І Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті; і *нісля* того як Мене було піднято на хресті, щоб Я міг привести всіх людей до Себе...

Отже, згідно з *силою* Батька Я приведу всіх людей до Себе”¹⁰.

Можливо, Його найважливіша праця—це постійна робота з кожним із нас окремо, аби підносити, благословляти, зміцнювати, підтримувати, скеровувати й пробачати нас.

Як бачив Нефій у видінні, більшість земного служіння Христа було присвячено благословенню і зціленню хворих на всі види недугів—фізичні, емоційні та духовні. “І я побачив безліч людей хворих і тих, хто страждав від різних хвороб...

І вони зцілялися силою Агнця Божого”¹¹.

Алма також пророкував, що “Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і ... Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу, ...

щоб *Його* нутро сповнилося милості,... щоб *Він* міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах”¹².

Якось пізно ввечері, лежачи на лікарняному ліжку, цього разу як пацієнт, а не як лікар, я знову й знову перечитував ці вірші. Я розмірковував: “Як це відбувається? Для кого? Що для цього потрібно? Чи схоже це на прощення гріхів? Чи повинні ми заслужити Його любов і допомогу?” Розмірковуючи так, я прийшов до розуміння, що під час Свого земного життя Христос *обрав* пройти крізь біль і страждання для того, щоб зрозуміти нас. Можливо й нам потрібно пройти глибини смертного життя для того, аби зрозуміти Його і наші вічні цілі¹³.

Президент Генрі Б. Айрінг навчав: “Коли ми у нещасті повинні будемо чекати на обіцяне Спасителем

полегшення, нас втішатиме, що Він знає, з власного досвіду, як зцілити нас і допомогти... І віра в цю силу даватиме нам терпіння, коли ми молимося, працюємо, чекаємо на допомогу. Він міг би знати, як підтримати нас просто через одкровення, однак Він *вибрав дізнатися про це з власного досвіду*”¹⁴.

Того вечора я відчув себе “оточен[им] руками [Його] любові”¹⁵. Від вдячності сльози зволожили мою подушку. Пізніше, читаючи у Матвія про земне служіння Христа, я зробив інше відкриття: “Коли привели багатьох... до Нього,... і Він... недужих *усіх* уздоровив”¹⁶. Він зцілив *усіх*, хто прийшов до Нього. Жодному не було відмовлено.

Як навчав старійшина Даллін Х. Оукс: “Цілительні благословення приходять по-різному, і кожне відповідає нашим індивідуальним потребам, як це відомо Тому, хто любить нас більше всіх. Іноді це зцілення лікує нашу хворобу, а іноді знімає наш тягар. Але іноді нас “зцілюють”, даючи силу, або розуміння, або терпіння нести покладені на нас тягари”¹⁷. Усі, хто прийдуть, можуть

Гуаякіль, Еквадор

“опинитися в обіймах рук Ісуса”¹⁸. Усі душі може бути зцілено Його силою. Будь-який біль може бути полегшено. У Ньому ми можемо “знай[ти] спокій душам своїм”¹⁹. Можливо, наші земні обставини не зміняться одразу, але наш біль, хвилювання, страждання і страх можуть бути поглинуті Його миром і зцілюючим бальзамом.

Я помітив, що діти часто більш природно приймають біль і страждання. Вони переносять їх тихо, зі смиренням і покірливістю. Я відчував прекрасний, милий дух, який оточував цих маленьких.

Тринадцятирічна Шеррі перенесла 14-годинну операцію з видалення пухлини спинного мозку. Відійшовши від наркозу в палаті інтенсивної терапії, вона сказала: “Тату, тут є тітка Шерід, ... і ... дідусь Норман ..., і бабуся Браун ... тут. Тату, а хто це стоїть поруч з тобою? ... Він схожий на тебе, тільки вищий. ... Він говорить, що він—твій брат Джиммі”. Її дядько Джиммі помер у віці 13 років від фіброзно-кистозної дегенерації.

Приблизно протягом години Шеррі ... описувала своїх відвідувачів—усіх померлих членів сім'ї. Виснажена, вона згодом заснула.

Пізніше вона сказала своєму батькові: “Тату, всі діти тут у палаті інтенсивної терапії мають ангелів, які їм допомагають”²⁰.

Усім нам Спаситель сказав:

“Ось, ви—малі діти, і ви не можете знести все тепер; ви маєте зростати в благодаті і в пізнанні істини.

Не бійтеся, малі діти, бо ви Мої...

Отже, я посеред вас, і Я є добрий пастир”²¹.

Наше головне завдання у смертному житті—стати “святи[ми] через спокуту Христа”²². Біль, який ми з вами переживаємо, може найбільше

сприяти цьому процесу. Переживаючи найважчі часи, ми можемо стати як діти в наших серцях, смирити себе, “молитися, працювати й чекати”²³ на зцілення наших тіл і душ. Як і Йов, після очищення внаслідок наших випробувань, ми “мовте золото, вийд[емо]”²⁴.

Я свідчу, що Він є нашим Викупителем, нашим Другом, нашим Захисником, Великим лікарем, Великим цілителем. У Ньому ми можемо знайти pokій і полегшення від нашого болю й гріхів, якщо ми прийдемо до Нього зі смиреними серцями. Його “благодаті достатньо”²⁵. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Роберт Д. Хейлз, “Уздоровлюючи душу й тіло”, *Ліягона*, січ. 1999, с. 16.
3. Див. Алма 31:31, 33.
4. 2 Нефій 2:1.
5. 2 Нефій 9:21.
6. Євреям 4:15–16. Павло навчав нас дивитися на Спасителя як на приклад ставлення до “перек[ору] проти [нас] від

грішних, щоб [ми] не знемоглись, і не впали на душах своїх” (Євреям 12:3).

7. Єремія 8:22.

8. Алма 36:14.

9. 3 Нефій 9:13.

10. 3 Нефій 27:14–15; курсив додано.

11. 1 Нефій 11:31.

12. Алма 7:11–12; курсив додано.

13. Див. John Taylor, *Mediation and Atonement* (1882), 97. Президент Тейлор пише про “завіт”, у який ввійшли Батько і Син на доземній нараді задля здійснення спокуючого викуплення людства. Добровільне страждання Христа протягом життя було додатком до страждань у Саду й на хресті (див. Мосія 3:5–8).

14. Генрі Б. Айрінг, “Нещастя”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 24; курсив додано.

15. Див. Учення і Завіти 6:20.

16. Матвій 8:16; курсив додано.

17. Даллін Х. Оукс, “Він зцілює обтяжених”, *Ліягона*, лист. 2006, с. 7–8.

18. Мормон 5:11.

19. Матвій 11:29.

20. Див. Michael R. Morris, “Sherrie’s Shield of Faith,” *Ensign*, June 1995, 46.

21. Учення і Завіти 50:40–41, 44.

22. Мосія 3:19.

23. Див. Генрі Б. Айрінг, “Нещастя”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 24.

24. Йов 23:10.

25. 2 Коринтянам 12:9; див. також Етер 12:26–27; Учення і Завіти 18:31.

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Жінки-святі останніх днів — надзвичайні!

Багатьма своїми досягненнями Церква завдячує самовідданому служінню жінок.

Письменник та історик Воллес Стегнер описував міграцію мормонів та їхнє збирання в Долині Солоного озера. Він не прийняв нашої віри і багато в чому був критичним. Однак його вражали відданість та героїзм перших членів Церкви, особливо жінок. Він писав: «Їхні жінки—надзвичайні»¹. Я підтверджую цю думку в наші дні: жінки-святі останніх днів — надзвичайні!

Бог наділив жінок божественними якостями сили, добротності, любові та готовності жертвувати заради виховання майбутніх поколінь Його духовних дітей.

Нещодавні дослідження в Сполучених Штатах показали, що жінки всіх віросповідань «більш палко вірять у Бога» й відвідують більше церковних зібрань, ніж чоловіки. «Фактично в усьому вони більш релігійні»².

Я не був здивований цим результатом, особливо, коли розмірковував про виняткову роль сімей та жінок у нашій релігії. Наше вчення є ясным: жінки—це дочки нашого Небесного Батька, Який любить їх. Дружини мають рівні права з чоловіками.

Шлюб вимагає повного партнерства. Це означає, що дружина і чоловік працюють пліч-о-пліч, щоб задовольнити потреби сім'ї³.

Ми знаємо, що у жінок, включаючи й тих, хто прагне жити за євангелією, багато випробувань.

Спадок сестер піонерської доби

Серед усього, чим характеризувалося життя наших предків-піонерів, найбільше вражає віра сестер. Жінки, відповідно до своєї божественної природи, наділені більшим даром і відповідальністю піклуватися про дім і дітей та їхнє виховання як у домі, так і за інших обставин. У світлі цього, така віра сестер, які з готовністю залишили домівки і вирушили через рівнини назустріч невідомому, була надихаючою. Якби потрібно було назвати їхню найвидатнішу рису характеру, то це була б непохитна віра у відновлену євангелією Ісуса Христа.

Героїчні розповіді про те, чим жертвували та що здійснювали ці жінки-піонери, перетинаючи рівнини, є безцінним спадком Церкви. Мене зворушила розповідь Елізабет Джексон, чоловік якої, Аарон,

помер після того, як вони перетнули останню річку, Платт-Ривер, йдучи в загоні з ручними візками, очолюваному Мартіном. Вона писала:

«Я не наважуюся описати, що відчувала, коли зрозуміла, що залишилася вдовою з трьома дітьми за таких надзвичайно важких обставин. ... Я вірю, ... що мої страждання заради євангелії будуть освячені мені на користь. ...

Я [зверталася] до Господа, ... до Того, Хто пообіцяв бути чоловіком вдові та батьком безбатченкові. Я волила до Нього, і Він прийшов на допомогу»⁴.

Елізабет казала, що писала історію від імені тих, хто пройшов через подібні події, маючи надію, що нащадки будуть готові постраждати і пожертвувати всім заради царства Божого⁵.

Жінки Церкви в наш час є сильними й відважними

Я впевнений, що жінки Церкви і в наш час мають труднощі, але в усьому залишаються такими ж сильними і вірними. Керівники священства цієї Церкви на всіх рівнях висловлюють вдячність за служіння, жертви, відданість і вклад сестер.

Багатьма своїми досягненнями Церква завдячує самовідданому служінню жінок. Чи то в Церкві, чи в домі завжди приємно спостерігати, як священство і Товариство допомоги працює в повній злагоді. Такі стосунки можна порівняти з оркестром, який грає в гармонії, а симфонія, яку він виконує, надихає всіх нас.

Коли нещодавно за призначенням я був на конференції колу Мішн-Б'єхо в Каліфорнії, мене зворушила розповідь про танцювальну вечірку для чотирьох колів,

що відбулася напередодні Нового року. Після танців хтось знайшов сумочку, і ніхто не знав, чия вона. Я перекажу вам уривок з того, що записала сестра Моніка Седжвік, президент Товариства молодих жінок в колі Лагуна-Найгел: “Ми не хотіли обшукувати сумочку, оскільки це була особиста річ людини. Тож ми трішки відкрили її і взяли першу ж річ, яка лежала зверху, сподіваючись, що визначимо, чия вона. Так і сталося, ... але трохи в іншому сенсі. То була брошура *Заради зміцнення молоді*. ... Ого! Ми вже щось про неї дізналися. Потім ми витягнули ще одну річ—маленький записник. ... Безсумнівно, в ньому ми знайшли відповідь. Однак знову не ту, на яку розраховували. На першій сторінці ... був перелік улюблених уривків з Писань, ... а потім ще на п'яти сторінках були акуратно записані вірші з Писань та особисті нотатки”.

Сестрам відраз ж захотілося познайомитися з такою доблесною молодою жінкою. Вони знову почали дивитися, що ж там у сумці, аби встановити власницю. Там було кілька м'ятних цукерок, мило, крем і щітка. Мені сподобалося їхнє зауваження: “О, у неї свіжий подих, чисті і м'які руки—вона стежить за собою”.

Вони з нетерпінням чекали, який же скарб буде наступним. То був дуже оригінальний, виготовлений вручну гаманець для монеток. Він був зроблений з картонної упаковки з-під соку, і там були якісь гроші в кишеньці, що закривалася на замочок. Вони вигукнули: “О, вона творча особистість і підготовлена!” Вони почували себе малими дітьми в Різдвяний ранок. Те, що вони витягнули після цього, здивувало їх

ще більше—рецепт шоколадного торта “Чорний ліс” та нагадування про те, що слід спекти торт на день народження подруги. Вони майже вигукнули: “Вона—вправна ГОСПОДИНЯ! Вона вдумлива й любить служити”. І потім, нарешті, вони таки знайшли річ з іменем власниці. Провідники молоді сказали, що для них було великим благословенням “побачити скромний приклад молодої жінки, яка живе за євангелією”⁶.

Ця розповідь ілюструє відданість молодих жінок Церкви своїм нормам⁷. Ми бачимо також приклад турботливих, зацікавлених, відданих провідників Товариства молодих жінок по всьому світу. Вони—надзвичайні!

Сестри відіграють ключову роль у Церкві, в сімейному житті та є важливими в плані Небесного Батька. За виконання багатьох цих обов'язків сестри не отримують матеріальної компенсації, однак ці обов'язки мають вічне значення і приносять задоволення. Нещодавно чудова і дуже талановита жінка з редакції однієї газети попросила розповісти про роль жінок у Церкві. Їй пояснили, що всі провідники в церковних підрозділах *не отримують платні*. Вона перебила пояснення, сказавши, що її зацікавленість значно зменшилася. Вона сказала: “Я не вважаю, що жінкам потрібно виконувати більше роботи, за яку *не платять*”.

Ми зазначили, що найважливіша організація на землі—це сім'я, де “батьки і матері [є]... рівноправни[ми] партнер[ами]”⁸. Ніхто з них не отримує фінансової винагороди, однак благословення є надзвичайними. Звичайно ж, ми розповіли їй про Товариство допомоги, Товариство молодих жінок, про Початкове товариство, якими керують жінки-президенти. Ми зазначили, що з самого початку історії Церкви як чоловіки, так і жінки моляться, виконують музику, готують проповіді, співають у хорі, навіть на причасних зборах, які є для нас найсвятішими з усіх зібрань.

В одній з останніх книжок, яка викликала широкий інтерес і має назву *American Grace* (Американська благодать), розповідається про жінок різних віросповідань. Я помітив, що жінки-святі останніх днів є єдиними, які отримують надзвичайне задоволення від своєї ролі провідників у Церкві⁹. Більше того, всі святі останніх днів, і чоловіки, і жінки, найбільш віддані своїй релігії з усіх тих, серед яких проводилося дослідження¹⁰.

Наші жінки є надзвичайними не тому, що їм вдається уникати труднощів життя—якраз навпаки. Вони надзвичайні завдяки тому, як вони справляються з життєвими негараздами. Попри труднощі та випробування, які виникають у житті через шлюб або його відсутність, через вибір, зроблений дітьми,

погане здоров'я, брак можливостей та багато інших випробувань, вони залишаються надзвичайно сильними і непохитними та відданими вірі. Наші сестри по всій Церкві незмінно підтримують слабких, піднімають руки, що опустилися, і зміцнюють ослаблі коліна¹¹.

Одна президент Товариства допомоги, яка подякувала за таке надзвичайне служіння, сказала: "Навіть коли сестри служать, вони думають ось що: якби тільки я могла зробити ще більше!" Хоча жінки й недосконалі й кожна долає свої труднощі, віра в люблячого Небесного Батька і впевненість у викупительній жертві Спасителя сповнюють їхнє життя.

Роль сестер у Церкві

Протягом останніх трьох років Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів шукали провладу, натхнення і одкровення, проводячи наради з провідниками священства та допоміжних організацій і працюючи над новими довідниками Церкви. В ході цього я відчув надзвичайну вдячність за важливу роль, яку сестри, як заміжні, так і самотні, історично відігравали і зараз відіграють не лише в сім'ї, але і в Церкві.

Усі члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів мають "трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських"¹². "Ця робота зі спасіння включає в себе місіонерську роботу членів Церкви, утримання наवरнених, активізацію малоактивних членів Церкви, храмову і сімейно-історичну роботу, ... навчання евангелії"¹³ та піклування про бідних і нужденних¹⁴. Це все скеровується, в першу чергу, радами приходу¹⁵.

Зокрема, як про це йдеться в нових довідниках, єпископи,

усвідомлюючи існуючі потреби, делегуватимуть більше своїх обов'язків. Членам Церкви необхідно зрозуміти, що єпископу дають настанову делегувати обов'язки. Члени Церкви повинні підтримувати і надавати йому допомогу у виконанні цієї поради. Завдяки цьому єпископ матиме змогу приділяти більше часу молоді, неодруженій молоді та своїй сім'ї. Він делегуватиме інші важливі доручення провідникам священства, президентам допоміжних організацій та окремим чоловікам і жінкам. Церква з великою повагою ставиться до ролі жінки в домі¹⁶. Коли мати отримує церковне покликання, що вимагає багато часу, батькові часто дають покликання, яке не буде дуже обтяжливим, щоб зберегти рівновагу в житті сім'ї.

Кілька років тому я був на конференції колу на Тонга. У неділю вранці три передні ряди каплиці були зайняті чоловіками віком від 26 до 35 років. Я подумав, що це чоловічий хор. Але коли почалася конференція, всі чоловіки, а їх було 63, піднімалися, коли зачитували їхні імена, і їх підтримували для висвячення у Мелхиседекове священство. Я відчував радість і здивування.

Після сесії я запитав президента Матеакі, президента колу, як могло

статися це диво. Він розповів, що на раді колу обговорювалися питання повернення до активності. Президент Товариства допомоги колу, сестра Леїната Ваенуку, запитала, чи може вона щось сказати. Коли вона говорила, Дух підтверджував президентові колу, що її пропозиція правильна. Вона звернула увагу на те, що в колі є багато молодих чоловіків, яким уже під 30 або трохи більше за 30 років і які не служили на місії. За її словами, багато з тих чоловіків знали, що розчарували своїх єпископів та провідників священства відмовою служити на місії, хоча їх до цього наполегливо спонукали, і тепер почували себе в Церкві людьми другого сорту. Вона сказала, що ці молоді люди через вікові обмеження вже не можуть служити на місії і висловила свою любов до них та занепокоєння. Вона пояснила, що всі спасительні обряди все ще доступні для них, але тепер особливу увагу слід приділити висвяченню у священство та храмовим обрядам. Вона також зазначила, що хоча хтось із цих чоловіків був усе ще неодружений, більшість знайшла собі чудових дружин, одні з яких були активними, інші неактивними або нечленами Церкви.

Київ, Україна

Після детального обговорення на раді колу було прийнято рішення, що чоловіки зі священства і жінки з Товариства допомоги докладуть зусиль, аби врятувати цих чоловіків та їхніх дружин, у той час як єпископи більше свого часу приділятимуть молодим чоловікам і жінкам у їхніх приходах. Всі, хто був залучений до рятівної роботи, насамперед зосередилися на підготовці тих чоловіків до отримання священства, укладання вічного шлюбу і отримання спасительних храмових обрядів. Упродовж наступних двох років майже всі з 63 чоловіків, яких було підтримано для отримання Мелхиседеківського священства на конференції, яку я відвідував, отримали ендаумент у храмі й запечаталися зі своїм подружжям. Ця розповідь лише один з багатьох прикладів того, якими важливими є наші сестри в роботі спасіння у наших приходах і колах і як вони сприяють отриманню одкровення, особливо на сімейних і церковних радах¹⁷.

Роль сестер у сім'ї

Ми розуміємо, що потужні сили розгорнули боротьбу проти жінок і сімей. Нещодавні дослідження показують, що ситуація з шлюбною вірністю погіршується, зменшується кількість дорослих, які укладають шлюб¹⁸. Деякі люди розглядають шлюб і сім'ю як "можливий варіант, а не як основний принцип організації нашого суспільства"¹⁹. Перед жінками відкривається багато можливостей, і вони з молитвою мають обдумувати рішення, які приймають, і те, як вони вплинуть на сім'ю.

Коли минулого року я був у Новій Зеландії, то в Оклендській газеті прочитав про жінок не нашої віри, яким треба було вирішити питання саме такого характеру. Одна мати

розповіла, як зрозуміла, що у її випадку питання щодо того, іти працювати чи залишатися вдома, стосувалося придбання нового килима і ще однієї машини, які насправді їй зовсім не були потрібні. Однак інша жінка вважала найбільшим ворогом "щасливого сімейного життя не оплачувану роботу, а телевизор". За її словами, сім'ї багаті на час, який приділяють телебаченню, і бідні на час, який приділяють сім'ї²⁰.

Усе це дуже хвилюючі особисті рішення, але є два принципи, про які ми завжди повинні пам'ятати. По-перше, жодна жінка не повинна вибачатися чи думати, що її внесок менш вагомий через те, що вона в першу чергу присвячує свої зусилля піклуванню й вихованню дітей. Немає нічого важливішого за це у плані Небесного Батька. По-друге, якщо було прийнято рішення іти на роботу, нам не слід поспішати з осудом чи припускати, що сестра має менше відваги. Ми рідко розуміємо чи повністю здатні оцінити обставини інших людей. Чоловіки і дружини мають з молитвою радитися разом, розуміючи, що вони відповідатимуть перед Богом за свої рішення.

Наші серця сповнені вдячності до вас, віддані сестри, хто без чоловіка виховує дітей, якими б не були на це причини. Пророки чітко проголошують, що "багато рук готові прийти на допомогу. Господь не забув про вас. І Його Церква про вас пам'ятає"²¹. Мені хотілося б, аби святі останніх днів займали чільну позицію у створенні такої

атмосфери на робочому місці, яка була б сприятливою і допомагала жінкам і чоловікам у виконанні своїх батьківських обов'язків.

Ви, відважні й вірні самотні сестри, знайте, що ми любимо і цінуємо вас та запевняємо, що жодне з вічних благословень не буде утримане від вас.

Видатна жінка-піонер Емілі Х. Вудмансі написала слова до гімну "Ми сестри в Сіоні". Вона вірно стверджує, що "ангельську місію [жінкам] доручили"²². Про цю місію написано, що вона "полягає у виконанні прямих і безпосередніх наказів Небесного Батька, і "отримать цей дар мають право жінки"²³.

Дорогі сестри, ми любимо вас і захоплюємося вами. Ми дякуємо за ваше служіння в Господньому царстві. Ви—надзвичайні! Я висловлюю особливу вдячність жінкам у моєму житті. Я свідчу про реальність Спокути, божественності Спасителя і Відновлення Його Церкви. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 1.3.1; див. також Мойсей 5:1, 4, 12, 27.
4. У Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.
5. Див. "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford," Utah State Historical Society, Manuscript A 719; in "Remembering the Rescue," *Ensign*, Aug. 1997, 47.

6. Перероблено і скорочено з електронного листа, написаного сестрою Монікою Седжвік, президентом Товариства молодих жінок у колі Лагуна-Найджел і з виступу сестри Леслі Мортенсен, президента Товариства молодих жінок колу Мішн-Б'єхо.
7. У статті під назвою "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, С3), вдумайва єврейська мати відстоює норми одягу та моралі й хвалить мормонський жінок за приклад, який вони показують.
8. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона* лист. 2010, с. 129.
9. Див. Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–245.
10. Див. Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. Учення і Завіти 81:5; див. також Мосія 4:26.
12. Учення і Завіти 138:56.
13. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), с. 22.
14. Див. *Довідник 2*, 6.1.
15. Див. *Довідник 2*, 4.5.
16. Див. Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs," salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Ця феміністка й атеїстка, яка пише про себе, визнає цей факт і розповідає, що не може відірватися від блогів жінок-мормонів домогосподарок.
17. З розмови з Легонітай Матеакі, президентом колу Хаакаме Нукуалофа, Тонга, (який згодом служив президентом місії Порт-Морсбі в Папуа Новій Гвінеї), та Леїнатою Ваенуку, президентом товариства допомоги колу.
18. Див. D'Vera Cohn and Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage," Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. У багатьох країнах також значно зменшується кількість народжених дітей. Це явище називають "демографічною зимою".
19. "A Troubling Marriage Trend," *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, quoting a report on msnbc.com.
20. Див. Simon Collins, "Put Family before Money-making Is Message from Festival," *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1996, 69; див. також Spencer W. Kimball, "Our Sisters in the Church," *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. "Ми сестри в Сіоні", *Гімни*, № 195.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. ed. (2009), 338–339.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Можливості чинити добро

Щоб допомагати в Господній спосіб тим, хто має матеріальні труднощі, потрібні люди, які з любов'ю посвячують себе і те, що мають, Богу та Його роботі.

Мої дорогі брати і сестри, мета мого виступу—вшанувати і віддати належне тому, що Господь зробив і робить, аби служити бідним і нужденним серед Його дітей на землі. Він любить Своїх дітей, які в нужді, і тих, які хочуть допомагати. І Він відкрив шляхи, щоб благословляти тих, кому потрібна допомога, і тих, хто буде надавати її.

Наш Небесний Батько чує молитви Своїх дітей по всій землі, які благають хліба, щоб поїсти, одягу, що прикрити своє тіло, і про почуття власної гідності, яке приходить завдяки спроможності забезпечувати самих себе. Ці благання Він чує відколи помістив чоловіків і жінок на землі.

Ви дізнаєтеся про потреби, що існують у вашій місцевості і в усьому світі. Ваше серце часто хвилюється, відчуваючи співчуття. Якщо ви зустрічаєте людину, якій важко знайти роботу, у вас виникає бажання допомогти. Ви відчуваєте співчуття, коли приходите в дім вдови і бачите, що в неї немає їжі. Ви відчуваєте співчуття, коли бачите

фотографії дітей, які плачуть, сидячи на руїнах свого зруйнованого землетрусом або пожежею дому.

Оскільки Господь чує їхній плач і відчуває ваше глибоке співчуття до них, Він від початку часів відкрив для своїх послідовників шляхи, щоб допомагати. Він запросив Своїх дітей посвячувати свій час, свої кошти і самих себе, щоб разом з Ним служити іншим.

Часом Його шлях допомоги називався "життям за законом посвячення". В інший період Його шлях називався "об'єднаним товариством". У наш час він називається "Церковною програмою благополуччя".

Назви і деталі функціонування змінювалися відповідно до потреб і обставин людей. Але завжди, щоб допомагати в Господній спосіб тим, хто має матеріальні труднощі, потрібні люди, які з любов'ю посвячують себе і те, що мають, Богу та Його роботі.

Він запросив нас до участі в Його роботі—підняти тих, хто в нужді, і наказав виконувати її. Ми увійшли в завіт робити це у водах хрищення і в святих храмах Бога.

Ми поновлюємо цей завіт у неділю, коли причащаємося.

Моя мета сьогодні—описати деякі з можливостей, які Він надав нам, щоб допомагати нужденним. За короткий час мені не вдасться сказати про їх усі. Я сподіваюся на те, що ви відновите й посилите своє зобов'язання діяти.

Є гімн про Господне запрошення до цієї роботи, який я співав ще маленьким хлопчиком. У дитинстві я більше звертав увагу на радісну мелодію, ніж на сповнені сили слова. Я молюся, щоб ви сьогодні відчували слова цього гімну у своєму серці. Давайте знову послухаємо ці слова:

*Чи зробив я сьогодні добро комусь?
Чи від цього світ кращим став?
Чи розрадити зміг? Чи комусь
допоміг?
Як ні, день я змарнував.
Чи бідним, нужденним полегшив
життя,
Коли їм натхнення надав?
Чи слабких підбадьорив,
Утішив серця? Відгукнувся, як хво-
рий страждав?
Ти зранку служити почни,
Натхненно і радісно дій!
Бо робить справи добрі—
Це вияв любові, священний обов'я-
зок твій¹.*

Господь всім нам регулярно посилає сигнали до пробудження. Іноді це може бути несподіване почуття співчуття до когось, хто в нужді. Батько може відчувати це, побачивши, що дитина впала й розбила коліно. Мати може відчувати це, почувши наляканий плач своєї дитини серед ночі. Син або дочка можуть відчувати співчуття до когось, хто здається сумним чи зляканим у школі.

У всіх нас виникало почуття співчуття до людей, яких ми навіть не знаємо. Наприклад, коли ми почули про цунамі в Тихому океані, що виник внаслідок землетрусу в Японії, ви переживали за тих, хто міг би там постраждати.

Почуття співчуття приходило до тисяч з вас, хто почув про повінь у Квінсленді, Австралія. У новинах в основному повідомлялося про кількість постраждалих, яким потрібна була допомога. І багато з вас відчували біль тих людей. На сигнал пробудження відповіли 1500, а може й більше, членів Церкви-волонтерів в Австралії, які прибули, щоб допомогати і втішати.

Вони перетворили своє співчуття на рішення чинити за своїми завітами. Я бачив благословення, що приходять до того, хто в нужді й отримує допомогу, і до того, хто

хапається за можливість її надати.

Мудрі батьки вбачають в кожній нагоді допомогти іншим можливість принести благословення в життя своїх синів і дочок. Нещодавно троє дітей принесли під наші двері коробку зі смачною вечерєю. Їхні батьки знали, що нам потрібна допомога, і вони надали своїм дітям можливість послужити нам.

Ці батьки благословили нашу сім'ю їхнім щирим служінням. Але завдяки їхньому рішенню дати нагоду своїм дітям віддавати, вони поширили благословення на своїх майбутніх онуків. Усмішки дітей, з якими вони залишали наш дім, переконали мене, що так воно й буде. Вони розкажуть своїм дітям про радість, яку вони відчували, з любов'ю здійснюючи служіння для Господа. Я пам'ятаю те почуття спокійного задоволення ще з дитинства, коли я на прохання батька рвав бур'яни в городі сусіда. Коли б мене не просили надати якусь допомогу, я згадую слова гімну "Радість свята, блаженний труд"².

Я знаю, ці слова були складені, щоб описати радість, що приходиться від поклоніння Господу у Суботній день. Але ті діти з іжею біля наших дверей відчували увечері буднього дня ту ж радість, що приходиться від виконання Господньої роботи.

А їхні батьки побачили можливість зробити добро і поширити радість у поколіннях.

Господній спосіб турботи про нужденних надає батькам й інші можливості благословити своїх дітей. Однієї неділі я бачив це в каплиці. Маленька дитина передала єпископу конверт з пожертвуванням, коли той увійшов у каплицю перед причасними зборами.

Я знав ту сім'ю і того хлопчика. Сім'я нещодавно дізналася про когось з приходу, хто бідує. Батько сказав про це дитині, вкладаючи в конверт щедріші, ніж завжди пожертвування від посту: "Ми сьогодні постимося і молимося про тих, хто в нужді. Будь ласка, віддай цей конверт від нас єпископу. Я знаю, він віддасть це, щоб допомогти тим, хто в більшій нужді, ніж ми".

Той хлопчик, замість відчуття голоду в ту неділю, запам'ятає цей день за відчуте тепле почуття. З того, як він усміхався, передаючи конверт, я чітко знав, що він відчував велику довіру з боку батька, який доручив йому віддати сімейні пожертвування для бідних. Він пам'ятатиме цей день як диякон і, можливо, запам'ятає його назавжди.

Я бачив таке ж щастя на обличчях людей, які допомагали людям заради Господа в Айдахо багато років тому. У суботу, 5 червня 1976 року, зруйнувалася дамба в Тетоні. Одинадцятьох людей загинуло. За лічені години тисячі людей залишилися без своїх домівок. Деякі будинки було змито. Для відбудови сотень помешкань їхнім власникам потрібно було докласти багато зусиль і витратити чималі кошти.

Ті, хто дізналися про трагедію, відчули співчуття; люди відчули спонукання чинити добро. Сусіди, єпископи, президенти Товариства допомоги, провідники кворумів, домашні вчителі і візитні вчительки залишили свої домівки й роботу, щоб прибрати в потерпілих від повені домівках інших людей.

Одне подружжя повернулося з відпустки в Рексбург якраз після повені. Вони не кинулися, щоб подивитися на свій власний дім. Замість цього, вони знайшли свого єпископа і спитали його, де вони можуть допомогти. Він направив їх до сім'ї, яка була в нужді.

Через кілька днів вони поїхали подивитися туди, де стояв їхній дім.

Дому не було, його знесло повинню. Вони просто повернулися до єпископа і спитали: "Що ви хочете, щоб ми робили?"

Де б ви не жили, ви бачили, як чудеса співчуття оберталися на самовіддані вчинки. Це могло відбуватися не лише у випадку великого природного лиха. Я спостерігав це у кворумі священства, де вставав брат і розказував про якогось чоловіка або якусь жінку, які шукають можливість працювати, щоб утримувати себе та свою сім'ю. Я міг відчувати співчуття в тій кімнаті; кілька з присутніх назвали імена людей, які можуть надати цій людині роботу.

Те, що відбувалося в тому кворумі, і те, що відбулося в затоплених будинках в Айдахо,—це виявлення Господнього способу допомагати нужденним набувати впевненості у власних силах. Ми відчуваємо співчуття, і ми знаємо, як діяти в Господній спосіб, щоб допомогти.

Цього року ми відзначаємо 75-ту річницю Церковної програми благополуччя. Вона розпочалася з надання допомоги тим, хто втратив роботу, ферму і навіть дім під час, як її потім назвали, Великої депресії.

Великі матеріальні потреби дітей Небесного Батька знову виникли в наші дні, як вони виникали до цього і виникатимуть в усі часи. Принципи, на яких заснована Церковна програма благополуччя,—це принципи не для якогось одного часу чи якогось одного місця. Вони—для всіх часів і для всіх місць.

Ці принципи духовні і вічні. Тому їх розуміння і вживлення в наше серце дасть нам побачити можливість допомагати і скористатися ними будь-коли і будь-де за Господнім проханням.

Ось кілька принципів, якими я керувався, коли хотів допомогти

в Господній спосіб і коли інші допомагали мені.

По-перше, всі люди щасливіші й і більше поважають себе, коли вони можуть забезпечити себе і свою сім'ю, а потім простягнути руку допомоги, щоб потурбуватися про інших. Я вдячний за тих, хто допомагав мені в моїх труднощах. Я був ще більше вдячний впродовж років за тих, хто допоміг мені забезпечувати самого себе. А потім я був найбільше вдячний за тих, хто показав мені, як використовувати дещо з моїх надлишків, щоб допомагати іншим.

Я навчився, що для того, щоб мати надлишок, треба витратити менше, ніж я заробляю. Маючи цей надлишок, я мав можливість на радісних моментах перевірити, що давати справді краще, ніж отримувати. Частково це тому, що, коли ми надаємо допомогу в Господній спосіб, Він благословляє нас.

Президент Меріон Дж. Ромні так сказав про роботу з благополуччя: "У цій роботі ви не можете віддавати і залишитися бідним". А потім він навів такі слова свого президента місії, Мелвіна Дж. Балларда: "Людина не може, даючи Господу скоринку, не отримати взамін хлібину"³.

У своєму житті я мав підтвердження, що це правда. Коли я щедрий до нужденних дітей Небесного Батька, Він щедрий до мене.

Другий євангельський принцип, яким я керувався у роботі благополуччя,—сила і благословення єдності. Президент Дж. Рубен Кларк молодший сказав про це так: "Служіння, яке ми надавали, ... можливо, викликало в нас найсильніше взаємне почуття братерства, бо чоловіки різної підготовленості та різних професій працювали пліч-о-пліч у саду Служби благополуччя чи в інших проектах"⁴.

Те підсилене почуття братерства

виникає як у людини, якій надається це служіння, так і в людини, яка надає це служіння. І до сьогодні чоловік, з яким я пліч-о-пліч вигрібав мул з його затопленого будинку в Рексбурзі, відчуває зв'язок зі мною. І він більше відчуває свою гідність, оскільки він зробив усе можливе для себе і своєї сім'ї. Якби ми працювали окремо, обое з нас пропустили б те духовне благословення.

Це веде мене до третього принципу у виконанні роботи з благополуччя: залучити свою сім'ю в цю роботу, щоб вона працювала разом з вами, аби вони, турбуючись про інших, могли навчитися, як турбуватися одне про одного. Ваші сини й доньки, які працюють з вами у служінні тим, хто в нужді, вірогідніше за все будуть допомагати одне одному, коли вони опиняться у нужді.

Четвертий цінний принцип Церковної програми благополуччя я засвоїв як єпископ. Він прийшов від виконання наказу із Писань—шукати бідних. Це обов'язок єпископа—знаходити і допомагати тим, хто після всього, що міг зробити сам та разом зі своєю сім'єю, все ще потребує допомоги. Я зрозумів, що Господь посилав Святого Духа, щоб ми, як і у випадку, коли шукаємо істину, турбуючись про бідних, могли "шукати і знайти"⁵. І я також навчився залучати до цього пошуку президента Товариства допомоги. Вона може отримати одкровення з цього приводу раніше за мене.

Комусь з вас потрібне буде нахнення у майбутніх місяцях. Щоб відзначити 75-ту річницю Церковної програми благополуччя, члени Церкви по всьому світу будуть брати участь у дні служіння. Провідники і члени Церкви будуть прагнути

одкровення, визначаючи для себе, якими будуть проекти служіння.

Я дам три поради, які вам слід врахувати, плануючи свій проект служіння.

По-перше, підготуйте себе і тих кого ви ведете, духовно. Тільки тоді, коли серця пом'якшені Спасителевою Спокутою, ви зможете чітко побачити, що мета цього проекту—благословити як духовно, так і матеріально життя дітей Небесного Батька.

Моя друга порада: треба вибрати тих людей, яким ви будете служити у царстві чи в громаді, чиї б потреби зворушили серця тих, хто буде їм служити. Люди, яким вони будуть служити, відчувають їхню любов. І це може принести їм більше радості, як обіцяно у згаданому гімні, ніж допомога лише в їхній нужді.

Моя остання порада—плануйте використовувати силу уз сімей, кворумів, допоміжних організацій та знайомих вам у громадах людей. Почуття єдності умножать гарні наслідки служіння, яке ви надаєте. І ті почуття єдності у сім'ях, у Церкві і в громадах міцнішатимуть і залишатимуться надійним спадком ще надовго після завершення проекту.

Це для мене нагода сказати вам, як дуже я ціную вас. Саме тому, що ви служили з любов'ю заради Господа, люди, яких я зустрічав по всьому світу, дякували мені за вашу допомогу їм.

Ви знаходили шлях, як підняти їх вище, допомагаючи їм у Господній спосіб. Ви і такі смиренні послідовники Спасителя, як ви, "хліб свій пускали по воді" у служінні, і люди, яким ви допомогли, у свою чергу, намагалися віддати мені хлібину своєї вдячності.

Представлено президентом Дітером Ф. Ухтдорфом
Другим радником в Першому Президентстві

Я відчував те саме виявлення вдячності від людей, які працювали зі мною. Пам'ятаю, як одного разу я стояв поряд з Президентом Езрою Тефтом Бенсоном. Ми говорили про служіння за програмою благополуччя в Господній Церкві. Він здивував мене своїм молодим захватом, коли сказав, підкреслюючи свої слова рухами руки: "Я люблю цю роботу, це—робота!"

Від імені Господаря я дякую вам за вашу роботу в служінні дітям нашого Небесного Батька. Він знає вас, і Він бачить ваші зусилля, старання і жертвування. Я молюся, щоб Він нагородив вас благословеннями побачити плоди ваших трудів у щасті тих, кому і з ким ви допомагали заради Господа.

Я знаю, що Бог Батько живий і чує наші молитви. Я знаю, що Ісус є Христос. Вас і тих, кому ви служите, може бути очищено та зміцнено через служіння Йому і виконання Його заповідей. Ви можете знати, як знаю це я, силою Святого Духа, що Джозеф Сміт був Божим пророком і він був покликаний відновити істинну і живу Церкву, якою вона і є. Я свідчу, що Президент Томас С. Монсон—живий Божий пророк. Він є справжнім прикладом у тому, що робив Господь: він ходить, добро чинячи. Я молюся, щоб ми могли хапатися за кожну можливість, щоб "піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна"⁶. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. "Чи зробив я сьогодні добро?", *Гімни*, № 132.
2. "Радість свята, блаженний труд", *Гімни*, № 80.
3. Marion G. Romney, "Welfare Services: The Savior's Program," *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. Див. Матвій 7:7–8; Лука 11:9–10; 3 Нефій 14:7–8.
6. Учення і Завіти 81:5.

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів, а також членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, Л. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна Л. Кука, Д. Тодда Крістоферсона і Ніла Л. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників в Першому Президентстві і Дванадцятьох апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Запропоновано, щоб ми звільнили наступних територіальних сімдесятників, починаючи з 1 травня 2011 року: Хосе Л. Алонсо, Нельсона Л. Алтамірано, Джона С. Андерсона, Яна С. Ардерна, Серхіо Е. Авіла, Девіда Р. Брауна, Д. Фрейзера Буллока, Дональда Дж. Батлера, Владіміро Дж. Камперо, Деніеля М. Канолеса, Карла Б. Кука, І. Полоскі Кордона, Дж. Девна Корніша, Фередіко Ф. Косталеса, Легранда Р. Куртиса мол., Гебера О. Діаса, Ендрю М. Форда, Хуліо Г. Гавіола, Мануеля Гонсалеса, Даніеля М. Джонса, Дональда Дж. Кейеса, Домінгоса С. Лінхареса, Б. Ренато Моддонадо, Раймундо Моралеса, Дж. Мішеля Пайа, В. Стівена Д. Посея, Хуана М. Родрігеса, Герардо Л. Рубіо, Джея Л. Сіттурда, Дірка Сміберта, Ейвінда Стеррі, Ізраеля А. Толентіно, В. Крістофера Уедделлі і Гарі В. Уолкера.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали як нових членів Першого

кворуму сімдесятників: Дона Р. Кларка, Хосе Л. Алонсо, Яна С. Ардерна, Карла Б. Кука, Лєгранда Р. Куртїса мол., В. Крістофера Уедделла і Казухіко Ямашита; і як нових членів Другого кворуму сімдесятників: Ренделла К. Беннетта, Дж. Девна Корніша, О. Вінсента Хейлека і Ларрі І. Вілсона.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, виявіть таким же чином.

Запропоновано, щоб ми підтримали наступних нових територіальних сімдесятників: Кента Дж. Аллена, Стівена Б. Аллена, Вінзора Балдеррама, Р. Рендалла Блута, Ганса Т. Бума, Патріка М. Бутойла, Марсело Ф. Чеппе, Еліезера С. Колладо, Джеффри Д. Каммінгса, Ніколаса Л. Ді Джованні, Хорхе С. Домінгеса, Гарі Б. Доксі, Девіда Г. Фернандеса, Ернана Д. Феррейра, Рікардо П. Гіменеса, Аллена Д. Хейні, Дугласа Ф. Хайама, Роберта В.

Химаса, Лестера Ф. Джонсона, Матті Т. Джутеннеса, Чанга Хо Кіма, Альфреда Кунгу, Ремегіо Е. Мейма мол., Ісмаеля Мендоса, Сесара А. Моралеса, Рулона Д. Муннса, Реймона С. Ноблеса, Абеніра В. Пахаро, Гарі Б. Портера, Хосе Л. Рейна, Естебана Г. Ресека, Джорджа Ф. Родеса мол., Лінна Л. Саммерхейса, Крейга Б. Террі, Девіда Дж. Томсона, Ернесто Р. Торїса, Арнулфо Валенсуело, Рікардо Валладареса, Фабіана І. Валехо, Емера Віллалобоса і Террі Л. Вейда.

Усі, хто підтримує, виявіть це.

Хто проти.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Президенте Монсон, наскільки я міг спостерігати, голосування в Конференц-центрі було одноставним щодо зроблених пропозицій.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням, вашу віру, відданість і молитви. ■

Звіт ревізійного відділу Церкви за 2010 рік

Представлено Робертом В. Кантуеллом

Головним директором Ревізійного відділу Церкви

*Першому Президентству Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів*

Дорогі брати! Як установлено одкровенням у 120 розділі Учення і Завітів Рада з розподілення десятини схвалює витрати церковних коштів. Ця рада складається з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятиох Апостолів та Верховного єпископату. Ця рада затверджує бюджети

для церковних відділів, управління і церковних підрозділів. Церковні відділи витрачали кошти згідно з затвердженими бюджетами і у відповідності з політикою і правилами, які є в Церкві.

Ревізійний відділ Церкви має доступ до всіх записів і систем необхідний, щоб оцінювати

адекватність контролю надходжень і витрат коштів, а також контроль захисту церковних фондів. Ревізійний відділ Церкви функціонує незалежно від усіх інших відділів і служб Церкви, його штат складається з дипломованих ревізорів, дипломованих внутрішніх бухгалтерів-ревізорів, дипломованих ревізорів інформаційних систем та інших підготовлених професіоналів.

Базуючись на виконаних перевірках, ревізійний відділ Церкви вважає, що всі фінансові операції, одержання надходжень, витрати коштів і церковних фондів у 2010 році записувалися і здійснювалися відповідно до затверджених бюджетів і церковної політики і правил.

Надано з повагою,
Ревізійний відділ Церкви
Роберт В. Кантуелл
Головний директор ■

Статистичний звіт за 2010 рік

Представлено Бруком П. Хейлзом
Секретарем Першого Президентства

Перше Президентство подає цей статистичний звіт Церкви за 2010 рік. Станом на 31 грудня 2010 року було: 2 896 колів, 340 місій, 614 округів і 28 660 приходів і філій.

Загальна кількість членів Церкви наприкінці 2010 року досягла 14 131 467 чоловік.

Приріст дітей, на яких заведено запис Церкви у 2010 році дорівнює 120 528 і 272 814 навернених було охрищено у 2010 році.

Кількість місіонерів повного дня, які служили наприкінці року досягла 52 225.

Кількість місіонерів церковного служіння, які служили, склала 20 813 осіб, багато з них жили вдома, їх було покликано для підтримки багатьох напрямків роботи Церкви.

Протягом року було освячено чотири храми: Ванкуверський храм у Британській Колумбії, Канада; храм у Гіла-Веллі, Арізона,

Сполучені Штати; храм у місті Себу, Філіппіни; і Київський Український храм.

У 2010 році було переосвячено храм у Лайє, Гаваї, Сполучені Штати.

Загальна кількість храмів, які працювали у світі, досягла 134.

Колишні генеральні чини Церкви та інші, хто помер після минулої квітневої генеральної конференції

Старійшини В. Грант Бангертер, Едні І. Коматсу, Ганс Б. Рінггер, ЛеГранд Р. Кюртіс, Річард П. Ліндсі, Дональд А. Стахелі та Річард Б. Віртлін, колишні члени кворумів сімдесятників; Барбара Б. Сміт, колишній генеральний президент Товариства допомоги; Рут Х. Фанк, колишній генеральний президент Товариства молодих жінок; Норма Джейн Б. Сміт, колишній радник в генеральному президентстві Товариства молодих жінок; Хелен Файанс, вдова старійшини Дж. Томаса Файанса, почесного генерального авторитета; брат Арнольд Д. Фрайберг, художник та ілюстратор; і брат Дж. Елліот Кемерон, колишній керівник Церковної освіти. ■

Президент Бойд К. Пекер
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Скеровані Святим Духом

Кожного з нас може направляти дух одкровення і дар Святого Духа.

Минуло 400 років з моменту публікації Біблії короля Джеймса, чому значно посприяв Вільям Тіндейл, якого я вважаю справжнім героєм.

Духовенство не хотіло, щоб Біблія публікувалася зрозумілою для всіх англійською. Вони цькували Тіндейла, ганяючи його з місця на місце. Він сказав їм: “Якщо Бог збереже моє життя, мине небагато років, і я зроблю так, що хлопець, який оре землю, знатиме Писання краще, ніж ви”¹.

Тіндейла зрадили і посадили в темну, холодну в’язницю Брюсселя, де він перебував більше року. Його одяг перетворився на лахміття. Він благав тих, хто захопив його в полон, дати йому його пальто і головний убір, а також свічку, кажучи: “Дійсно тяжко сидіти одному в темряві”². Йому відмовили. Зрештою його забрали з в’язниці і перед великим натовпом прив’язали до стовпа і спалили на вогнищі. Але робота і мученицька смерть Вільяма Тіндейла не були марними.

Оскільки дітей святих останніх днів з самого дитинства вчать Писанням, то вони певним чином

здійснюють пророцтво, зроблене Вільямом Тіндейлом чотири століття тому.

Сьогодні наші Писання—це Біблія, Книга Мормона: Ще одне свідчення про Ісуса Христа, Дорогоцінна Перлина та Учення і Завіти.

Через Книгу Мормона нас часто називають Мормонська Церква, ми на це не ображаємося, але ця назва не є правильною.

В Книзі Мормона написано, що Господь ще раз відвідав Нефійців, оскільки вони молилися Батьку в Його ім’я. І Господь сказав:

“Що б ви хотіли, аби Я дав вам?

І вони сказали Йому: Господи, ми б хотіли, аби Ти сказав нам ім’я, яким ми будемо називати цю церкву; бо є сперечання серед людей стосовно цього питання.

І Господь сказав... чому це люди мають ремствувати і сперечатися про це?

Хіба вони не читали писання, в яких сказано, що ви маєте взяти на себе ім’я Христа...? Бо цим іменем вас називатимуть в останній день...

Отже, що б ви не робили, робіть це в Моє ім’я; отже, ви назвете церкву Моїм іменем; і ви проситимете

Батька в Моє ім’я, аби Він благословив церкву заради Мене.

І як може вона бути Моєю церквою, якщо не буде називатися Моїм іменем? Бо якщо церква називається Мойсеевим іменем, тоді це Мойсеева церква; або якщо вона називається іменем людини, тоді це церква людини; але якщо вона називатиметься Моїм іменем, тоді це Моя церква, якщо буде так, що вони збудовані на Моїй євангелії”³.

Будучи слухняними одкровенню, ми називаємо себе Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, а не Мормонська Церква. Одна річ, коли інші називають Церкву Мормонською або нас мормонами; і зовсім інша, коли ми самі себе так називаємо.

Перше Президентство проголосило:

“Використання її назви, яка була відкрита через одкровення,—Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів (УЗ 115:4) стає дедалі важливішим у виконанні нашого обов’язку проголошувати ім’я Спасителя по всьому світу. Тому ми просимо, щоб в посланнях на Церкву ми використовували, де це можливо, її повну назву...

Стосовно членів Церкви ми пропонуємо вживати назву “члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”. У скороченому вигляді членів Церкви краще називати “святими останніх днів”⁴.

“[Ми, як святі останніх днів,] говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів”⁵.

Світ може називати нас як забажає, але у наших розмовах завжди

пам'ятаймо, що ми належимо до Церкви *Ісуса Христа*.

Деякі заявляють, що ми не християни. Вони або зовсім не знають нас, або неправильно розуміють.

У Церкві кожен обряд виконується владою Ісуса Христа і в Його ім'я⁶. У нас та сама організація, яка була у первинній Церкві з апостолами і пророками⁷.

У давнину Господь покликав і висвятив Дванадцять апостолів. Його зрадили і розіп'яли. Після Свого Воскресіння Спаситель навчав Своїх учнів 40 днів і потім вознісся на небеса⁸.

Але чогось не вистачало. Через кілька днів Дванадцять зібралися у будинку і раптом "зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім, ... І з'явилися їм язика поділені... огненні, та й на кожному з них по одному

осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим"⁹. Тепер Його апостоли мали силу. Вони зрозуміли, що влада, дана Спасителем, і дар Святого Духа, були суттєво важливими для встановлення Його Церкви. Їм було заповідано христити і давати дар Святого Духа¹⁰.

З часом апостоли і священство, яке вони мали, зникли з лиця землі. Повноваження і силу провідництва треба було відновлювати. Віками люди з нетерпінням чекали на повернення влади і встановлення Церкви Господа.

У 1829 році священство було відновлене Джозефу Сміту та Оліверу Каудері Іваном Христителем і апостолами Петром, Яковом та Іваном. Тепер достойні члени Церкви чоловічої статі висвячуються у священство. Ця влада і супровідний дар Святого Духа, який

дається усім членам Церкви після хрищення, відрізняє нас від інших церков.

У одному з ранніх одкровенень дається настанова "щоб кожна людина могла говорити в ім'я Господа Бога, саме Спасителя світу"¹¹. Сьогодні роботу Церкви виконують звичайні чоловіки і жінки, яких покликали і підтримали, щоб вони головували, навчали і керували. Саме силою одкровення і даром Святого Духа, ті, кого покликано, спрямовуються до пізнання волі Господа. Інші можуть не сприймати такі речі як пророцтва, одкровення і дар Святого Духа, але якщо вони взагалі бажають нас розуміти, вони мають знати, що ми визнаємо їх.

Господь відкрив Джозефу Сміту закон здоров'я, Слово мудрості, задовго до того, як небезпека певних речовин стала відома світу. Усіх навчають уникати чаю, кави, алкогольних напоїв, тютюну і, звичайно, різних наркотиків і речовин, які викликають залежність, які завжди є доступними нашій молоді. Ті, хто дотримується цього одкровення, мають обіцяння, що вони "отримають здоров'я в череві та життєву силу в кістках;

І знайдуть мудрість і великі скарби знання, саме сховані скарби;

І бігтимуть—і не втомлюватимуться, і йтимуть—і не слабшатимуть"¹².

В іншому одкровенні Господні стандарти моралі повелівають, щоб священні сили, якими створюється життя, були захищені і застосовувалися лише між чоловіком і жінкою, які уклали шлюб¹³. Неправильне використання цієї сили порівнюється за своєю серйозністю лише з пролиттям невинної крові і зреченням Святого Духа¹⁴. Якщо хтось порушує закон, учення про покаяння

навчає, як стерти наслідки цього порушення.

Усі випробовуються. Комуś може здатися несправедливим, що у нього є певна спокуса, якої немає в інших, але це є метою смертного життя—бути випробуваними. І відповідь є однаковою для всіх: ми повинні і ми можемо протистояти будь-якій спокусі.

“Великий план щастя”¹⁵ зосереджується на сімейному житті. Чоловік є головою, а дружина серцем домівки. А шлюб є рівноправним партнерством. Чоловік, святий останніх днів, є відповідальним сімейним чоловіком, вірним евангелії. Він є турботливим, відданим чоловіком і батьком. Він поважає жіночість. Дружина підтримує свого чоловіка. Обое батьків сприяють духовному зростанню своїх дітей.

Святих останніх днів навчають любити одне одного і щиро прощати образи.

Моє життя змінив святий патріарх. Він одружився на своїй коханій.

Вони щиро любили одне одного і незабаром чекали на свою першу дитину.

Того вечора, коли народжувалася дитина, виникли ускладнення. Єдиний лікар був десь у сільській місцевості, допомагаючи якомусь хворому. Після багатогодинних пологів, майбутня матір була у тяжкому стані. Нарешті знайшли лікаря. За критичних обставин він діяв швидко і скоро дитина народилася, а криза, як здавалося, минула. Але через кілька днів молода матір померла від тієї інфекції, з якою лікар боровся того вечора в іншій домівці.

Світ молодого чоловіка було зруйновано. Минали тижні, а його горе поглиблювалося. Він більше ні про що не думав і у відчаї починав думати про помсту. Сьогодні б його без сумніву заохочували подати в суд на лікаря, який неправильно поведився, ніби грошима можна чомусь зарадити.

Одного вечора до нього в двері постукали. Маленька дівчинка просто

сказала: “Тато хоче, щоб ви до нього зайшли. Він хоче з вами поговорити”.

“Татом” був президент колу. Порада мудрого провідника була проста: “Джоне, відпусти це. Що б ти не робив, це не поверне її. Все, що ти робиш, погіршить ситуацію. Джоне, відпусти це”.

Це було випробування мого друга. Як він міг відпустити це? Було вчинено страшену несправедливість. Він боровся, щоб опанувати себе, і зрештою вирішив, що він має бути слухняним і слідувати пораді того мудрого президента колу. Він відпустить це.

Він сказав: “Вже коли я постарів, я зрозумів і зрештою зміг побачити бідного сільського лікаря—переобтяженого роботою, з мізерною платнею, який у виснаженні бігав від пацієнта до пацієнта, коли не вистачало ліків, не було лікарні, не було потрібних інструментів, який боровся за життя людей і у більшості випадків перемагав. Він прийшов у критичний момент, коли два життя були під загрозою і діяв без зволікання. Нарешті я зрозумів!” Він додав: “Я б зруйнував і своє життя, і життя інших”.

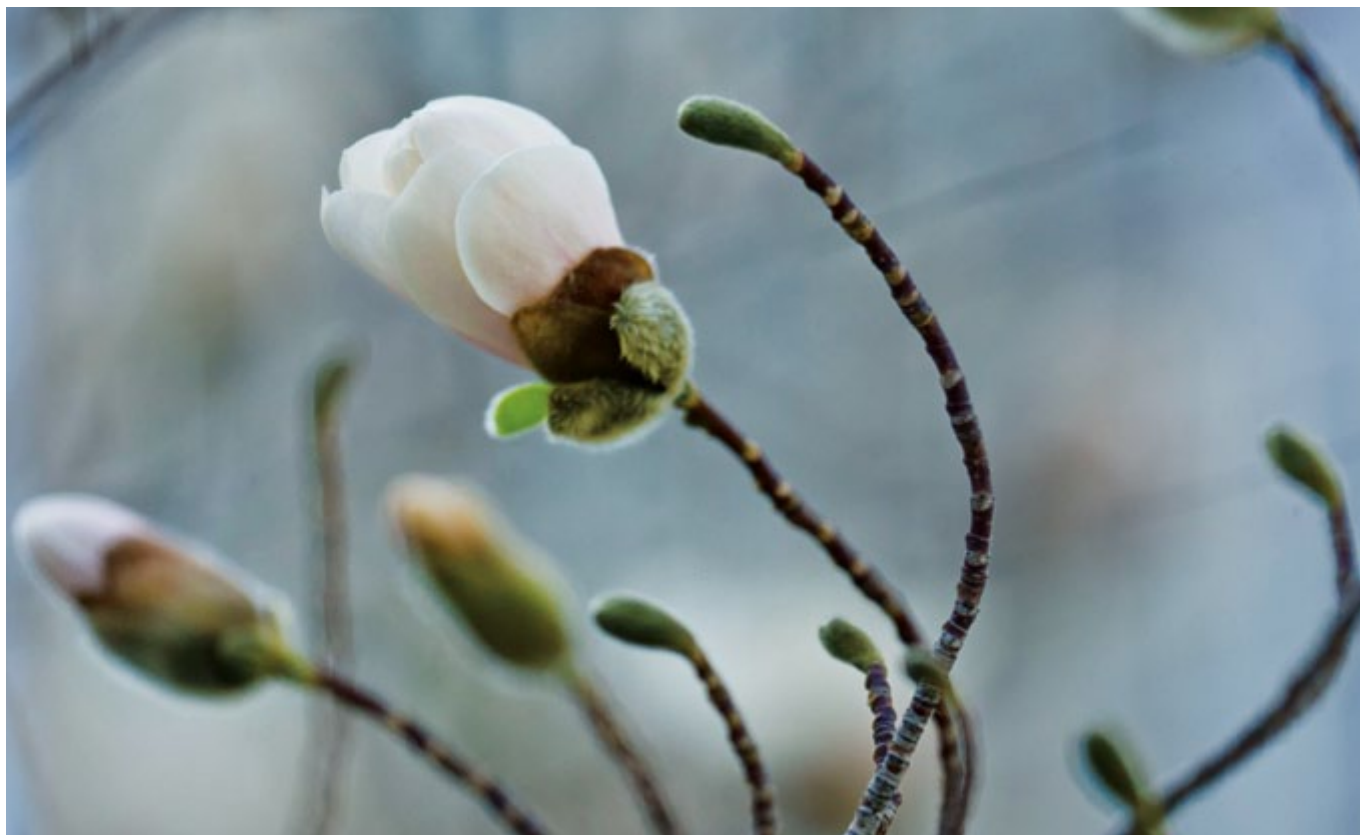
Багато разів він дякував Господові на колінах за мудрого провідника священства, який просто порадив: “Джоне, відпусти це”.

Навколо нас ми бачимо багатьох членів Церкви, яких обрали. Деякі ображаються на події з історії Церкви або на її провідників і страждають усе своє життя, нездатні пройти мимо помилок інших. Вони не відпускають це. Вони стають неактивними.

Таке ставлення можна порівняти з людиною, яку вдарили палицею. Ображена, вона бере палицю і б'є себе нею по голові усе своє життя. Яка дурниця! Як це сумно! Така помста шкодить лише собі. Якщо вас

Сан-Луїс, Бразилія

образили—пробачте, забудьте і відпустіть.

У Книзі Мормона є таке попередження: “І ось, якщо й є недоліки, то це помилки людей; тому не засуджуйте діяння Бога, щоб вас визнали незаплямованими біля судного престолу Христа”¹⁶.

Святий останніх днів—це звичайна людина. Ми тепер є у всьому світі, нас 14 мільйонів. І це лише початок. Нас навчають бути у світі, але не від світу¹⁷. Тому ми живемо звичайним життям у звичайних сім'ях серед загального населення.

Нас навчають не брехати, не красти і не шахраювати¹⁸. Ми не говоримо непристойності. Ми позитивні і щасливі та не боїмося життя.

Ми “бажає[мо] сумувати з тими, хто сумує..., і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи, і в усьому, і в усіх місцях”¹⁹.

Якщо хтось шукає Церкву, яка дуже мало вимагає, то ця не така. Бути святим останніх днів нелегко, але в кінці кінців—це єдиний правильний шлях.

Незважаючи на протистояння чи “війни, чутки воєнні і землетруси в різних місцях”²⁰, жодна сила чи вплив не зможуть зупинити цю роботу. Кожного з нас може направляти дух одкровення і дар Святого Духа. “Перешкоджати Всемогутньому проливати знання з небес на голови святих останніх днів—усе одно, що людині спромогтися простерти свою кволю руку, щоб зупинити річку Міссурі, коли вона тече у своєму звичному руслі, або повернути її проти течії”²¹.

Якщо ви несете якийсь тягар, відпустіть його, забудьте. Багато пробачайте і трошки покайтеся, і до вас прийде Святий Дух і дасть таке підтвердження вашому свідченню, про яке ви і не здогадувалися, що воно існує. За вами наглядатимуть і піклуватимуться про вас і про ваше. Це запрошення прийти до Нього. Ця Церква, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, за Його словами є “єдин[ою] істинн[ою] й жив[ою] Церкв[ою] на лиці всієї землі”²², це те місце, де ми знаходимо “великий план

щастя”²³. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. In David Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. In Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament*, ix.
3. 3 Нефій 27:2–5, 7–8.
4. Лист від Першого Президентства, 23 лют. 2001 р.
5. 2 Нефій 25:26.
6. Див. Мойсей 5:8; хрищення: див. 2 Нефій 31:12; 3 Нефій 11:27; 18:16; благословення для хворих: див. Учення і Завіти 42:44; надання дару Святого Духа: див. Мороній 2:2; висвячення у священство: див. Мороній 3:1–3; причастя: див. Мороній 4:1–3; чудеса: див. Учення і Завіти 84:66–69.
7. Див. Уложення віри 1:6.
8. Див. Дії 1:3–11.
9. Дії 2:2–4.
10. Див. Дії 2:38.
11. Учення і Завіти 1:20.
12. Учення і Завіти 89:18–20.
13. Див. “Сім'я: Проголошення світові”, *Лягона*, лист. 2010, с. 129.
14. Див. Алма 39:4–6.
15. Алма 42:8.
16. Вступ до Книги Мормона.
17. Див. Іван 17:14–19.
18. Див. Вихід 20:15–16.
19. Мосія 18:9.
20. Мормон 8:30.
21. Учення і Завіти 121:33.
22. Учення і Завіти 1:30.
23. Алма 42:8.

Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Дивіться в майбутнє з вірою

Істина, завіти і обряди дають нам можливість подолати страх і дивитися в майбутнє з вірою!

Улюблені брати і сестри! Дякую за вашу підтримку—не лише за підняті руки, але також і за ваше надихаюче служіння вдома, у Церкві та в своїй громаді. Ми любимо бути з вами й бачити вас в оточенні сімей і друзів. Де б ви не жили, ми помічаємо, скільки зусиль ви докладаєте, щоб зробити цей світ кращим. Ми підтримуємо вас! Ми любимо вас! Так само, як ви молилися за нас, ми молимося за вас!

Ми уявляємо, як ви зібралися сім'ями біля телевізора чи комп'ютера, щоб дивитися генеральну конференцію вдома. Небайдужі мати й батько надіслали мені фотографію, яку вони зробили під час конференції. Вони спостерігали за реакцією свого півторарічного сина, який впізнав обличчя і голос промовця. Дитина почала слати в телевізор повітряні поцілунки. Хлопчик хотів підійти ближче. Тому його кмітлива старша сестра швидко взяла братика на плечі й піднесла ближче. Ось ця фотографія.

Так, у телевізорі це я, а діти біля нього—це наші онуки. За кілька років цей хлопчик стане старійшиною, отримає ендаумент у храмі й буде

готовий вирушити на місію. Пізніше він буде запечатаний зі своєю вічною супутницею, яку собі обере. Чи можете ви собі уявити його чоловіком і батьком, у якого є власні діти? І одного дня він попроситься зі своїм дідусям, маючи впевнене знання про те, що смерть—це частина життя.

Так і є. Ми живемо, щоб померти, і помираємо, щоб жити знову. З огляду вічності, єдина смерть, яка є дійсно передчасною,—це смерть людини, яка не підготувалася до зустрічі з Богом.

Як апостоли і пророки ми турбуємося не лише про своїх дітей і онуків, але і про вас також, і про кожну Божу дитину. Усе, що майбутнє приготувало для кожної священної дитини Бога, формується її батьками, сім'єю, друзями і вчителями. Таким чином *зараз* наша віра стає складовою віри, яку наші нащадки матимуть *пізніше*.

Кожна людина торує свій шлях у мінливому світі—у світі конкуруючих ідеологій. Сили зла завжди будуть в опозиції до сил добра. Сатана постійно намагається змусити нас іти його шляхами і зробити нещасними, такими, як він¹. І завжди

будуть звичні життєві випробування: хвороби, збитки, нещасні випадки.

Ми живемо в час безладу. Землетруси і цунамі спричиняють руйнацію, уряди зазнають краху, економічні негаразди набирають величезних масштабів, сім'я знаходиться під ударом, а показник розлучень зростає. У нас багато причин для занепокоєння. Але нам не потрібно дозволяти страхові витіснити віру. Ми можемо боротися з тим страхом, зміцнюючи віру.

Почніть зі своїх дітей. Ви, батьки, несете першочергову відповідальність за зміцнення їхньої віри. Дайте їм відчуття своєї віри, навіть якщо ви долаєте важкі випробування. Зосередьте свою віру на люблячому Небесному Батькові та Його улюбленому Синові Ісусі Христі. Навчайте цій вірі з глибоким переконанням. Навчайте кожного дорожнього хлопчика або дівчинку, що кожен з них є дитиною Бога, створеною за Його образом, і має священну мету і потенціал. Кожен народився, аби долати труднощі і розвивати віру².

Навчайте вірити в Божий план спасіння. Навчайте, що земний шлях—це період випробувань, період труднощів і перевірок, щоб побачити, чи будемо ми робити все, що Господь заповідає нам робити³.

Навчайте вірити в дотримання *всіх* заповідей Божих, знаючи, що їх було дано з метою благословляти Його дітей і приносити їм радість⁴. Застерегайте їх, що вони зустрінуть таких людей, які дотримуватимуться певних заповідей, а на інші не зважатимуть, бо приймуть рішення порушувати їх. Я називаю це ресторанний підхід до послуху. Така практика вибору і підбору не спрацює. Вона призведе до нещастя. Щоб підготуватися до зустрічі з

Богом, людині потрібно виконувати всі Його заповіді. Щоб виконувати заповіді, необхідна віра, а дотримання заповідей зміцнить ту віру.

Послух дає можливість Богові безперешкодно проливати благословення. Він благословить Своїх слухняних дітей, звільнивши їх від залежності й страждання. І Він благословить їх більшим світлом. Наприклад, людина дотримується Слова мудрості, знаючи, що такий послух не лише робить її незалежною від згубної звички, але також приносить додаткові благословення мудрості й прихованих знань⁵.

Навчайте вірити в знання стосовно того, що послух заповідям Божим забезпечує фізичний і духовний захист. І пам'ятайте: Божі святі ангели завжди готові допомагати нам. Господь сказав наступне: "Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас"⁶. Яке обіцяння! Коли ми вірні, Він і Його ангели допомагатимуть нам.

Непохитна віра зміцнюється завдяки молитві. Ваші сердечні молитви важливі для Нього. Згадайте про палкі й гарячі молитви пророка Джозефа Сміта в жахливі дні ув'язнення у в'язниці Ліберті. Господь відповів, змінивши бачення пророком цих подій. Він сказав: "Знай, сину мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо"⁷.

Якщо ми молимося, думаючи про вічну перспективу, нам не потрібно сумніватися, чи будуть почуті наші найзворушливіші й найщиріші молитви. Ось яке обіцяння міститься в 98 розділі Учення і Завітів:

"Ваші молитви досягли вух Господа, ... і їх записано з цією печаткою та завітом—Господь поклявся і постановив, що їх буде задовільнено.

Отже, Він дає вам це обіцяння з незмінним завітом, що їх буде виконано; і все, від чого ви страждали, спрацює вам на благо і у славу Мого імені, каже Господь"⁸.

Господь використав найсильніші слова, щоб запевнити нас: *Печатка!*

Завіт! Поклявся! Постановив! Незмінний завіт! Брати і сестри, вірте Йому! Бог почує ваші щирі й палкі молитви, і зміцнить вашу віру.

Щоб розвинути міцну віру, важливо мати тверде зобов'язання бути платником повної десятини. Спочатку необхідно мати віру, щоб платити десятину. Потім платник десятини розвиває настільки сильну віру, що сплата десятини стає для нього дорогоцінним привілеєм. Десятина—це давній закон, даний Богом⁹. Він дав обіцяння Своїм дітям, що відкриє отвори небесні і пролле "благословення аж надмір"¹⁰. І не лише це. Завдяки десятині ваше ім'я буде записано серед народу Божого і ви будете збережені у день "помсти і спалення"¹¹.

Чому нам так необхідно мати настільки сильну віру? Тому що попереду на нас чекають важкі дні. У майбутньому бути відданим святим останніх днів часто буде нелегко чи непопулярно. Кожного буде випробувано. Апостол Павло застерігав, що в останні дні віддані

послідовники Господа “будуть переслідувані”¹². Саме ці переслідування можуть або підкосити вас до мовчазної слабкості, або спонукати до більш взірцевої й відважної поведінки в повсякденному житті.

Те, як ви справляєтеся з життєвими випробуваннями, також є етапом розвитку вашої віри. Сила приходить, коли ви пам’ятаєте, що ви маєте божественну сутність—безцінний спадок. Господь нагадував вам, вашим дітям і вашим онукам, що ви—законні спадкоємці, що вас було збережено на небесах, щоб народитися в цей особливий час, у цьому особливому місці, аби зрости і ставати Його прапороносцями і завітним народом. Якщо ви будете ходити Господніми шляхами праведності, ви матимете благословення залишатися в Його доброті й бути світлом і спасителем для Його народу¹³.

Кожному з вас, брати і сестри, доступні благословення, що здобуваються силою святого Мелхиседекового священства. Ці благословення можуть змінювати обставини життя людей, коли йдеться про здоров’я, провідництво Святого Духа, особисті стосунки і можливості, що відкриваються в майбутньому. Сила і повноваження цього священства має

ключі до всіх духовних благословень Церкви¹⁴. І що є найбільш визначним—Господь проголосив, що буде сприяти здійсненню цих благословень, відповідно до Його волі¹⁵.

Найбільші з усіх благословень священства проливаються у святих храмах Господа. Залишаючись вірними укладенням там завітам, ви і ваша сім’я отримуєте право на благословення вічного життя¹⁶.

Ваші винагороди чекають на вас не лише в майбутньому житті. Багато благословень будуть вашими у цьому житті, серед ваших дітей і онуків. Вам, вірні святі, не доведеться боротися на самоті. Вдумайтеся в це! Господь проголосив: “Я стану на прою із твоїми суперечниками, синів же твоїх Я спасу”¹⁷. Пізніше прийшло це обіцяння для вірних з Його народу: “Я, Господь, вів їхні битви і битви їхніх дітей, і дітей їхніх дітей, ... до третього й четвертого покоління”¹⁸.

Наш улюблений Президент Томас С. Монсон дав нам пророче свідчення. Він сказав: “Я свідчу, що нам обіцяно незліченну кількість неймовірних благословень. І хоча можуть збиратися грозові хмари, і дощі проливатимуться на нас, знання евангелії та любов до Небесного Батька і до нашого Спасителя

будуть втішенням і підтримкою та принесуть радість нашим серцям, якщо ми будемо ходити в праведності й дотримуватися заповідей”.

Президент Монсон далі сказав: “Мої дорогі брати і сестри, не бійтеся. Будьте в доброму гуморі. Майбутнє таке ж яскраве, як і ваша віра”¹⁹.

До могутнього проголошення Президента Монсона я додаю своє. Я свідчу, що Бог є нашим Батьком. Ісус є Христом. Його Церкву було відновлено на землі. Його істина, завіти і обряди дають нам можливість подолати страх і дивитися в майбутнє з вірою! Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 2 Нефій 2:27.
2. Петро навчав цього поняття, коли висловив надію, що ми можемо стати “учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління” (2 Петра 1:4).
3. Див. Аврам 3:25.
4. Див. 2 Нефій 2:25.
5. Див. Учення і Завіти 89:19; див. також Ісаїя 45:3.
6. Учення і Завіти 84:88.
7. Учення і Завіти 122:7. Ще один приклад того, як змінювався погляд на події, описано в Псалмах: “Бережи мою душу; ...спаси ти, мій Боже, Свого раба, що на Тебе надію кладе! Змилосоєрсься до мене, о Господи, бо я кличу до Тебе весь день. ... Я буду всім серцем своїм вихвалити Тебе, Господи, Боже Ти мій, і славити буду повіки Ім’я Твоє” (Псалми 86:2–3, 12).
8. Учення і Завіти 98:2–3.
9. Про десятину згадується у восьми книгах Старого Завіту: Бутті, Левиті, Числах, Повторенні закону, Другій хронік, Неємії, Амосі та Малахії.
10. Малахія 3:10.
11. Учення і Завіти 85:3.
12. 2 Тимофію 3:12.
13. Див. Учення і Завіти 86:8–11.
14. Див. Учення і Завіти 107:18.
15. Див. Учення і Завіти 132:47, 59.
16. Див. Авраам 2:11.
17. Ісаїя 49:25; див. також Учення і Завіти 105:14.
18. Учення і Завіти 98:37.
19. Томас С. Монсон, “Будьте в доброму гуморі”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 92.

Старійшина Річард Дж. Мейнз
Сімдесятник

Створення домівки, зосередженої на Христі

Ми розуміємо вічну природу сім'ї й віримо в неї. Це розуміння і віра повинні надихати нас робити все, що в наших силах, заради створення домівки, зосередженої на Христі.

Коли я починав своє служіння молодим місіонером в Уругваї та Парагваї, то зрозумів, що одним з найпривабливіших вчень для людей, які хотіли більше дізнатися про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, було наше вчення про сім'ю. Дійсно, з часів Відновлення евангелії Ісуса Христа шукачів істини найбільше цікавило вчення про те, що сім'ї можуть бути разом навіки.

Принцип вічних сімей є важливою складовою у великому плані Небесного Батька для Його дітей. Основоположним у цьому плані є розуміння того, що у нас є *небесна* сім'я, а також і *земна* сім'я. Апостол Павло навчає нас, що Небесний Батько є батьком наших духів:

“Щоб Бога шукали вони, чи ...не знайдуть, ...

Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо. ... “Навіть рід ми Його!”¹

Вчення про нашу належність

до нащадків люблячого Небесного Батька є настільки основоположним принципом евангелії Ісуса Христа, що навіть наші діти проголошують цю істину, коли співають пісню Початкового товариства “Я Божеє дитя”. Пам'ятаєте її слова?

*Я Божеє дитя,
І з неба я зійшов,
Осело й батьківську любов
Я на землі знайшов.*

*За батьками йтиму прямо
Я на вірний шлях.
Ви всьому мене навчіть,
Щоб жив я в небесах².*

Розуміння того, що у нас є *небесна* сім'я, допомагає нам зрозуміти вічну природу наших *земних* сімей. Учення і Завіти вчать нас, що сім'я є основоположною в небесному порядку: “І ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою”³.

Розуміння вічної природи сім'ї є важливою складовою розуміння плану Небесного Батька для Його дітей. З іншого боку, супротивник хоче зробити все, що в його силах, аби зруйнувати план Небесного Батька. У своїй спробі завдати удару по Божому плану він розв'язав небачену досі війну проти інституту сім'ї. Серед найпотужнішої зброї,

яку він використовує в цій війні— егоїзм, жадібність і порнографія.

Наше вічне щастя *не* є метою Сатани. Він знає, що найлегший спосіб зробити чоловіків і жінок так само нещасними, як він,—це позбавити їх сімейних стосунків, які мають *вічний* потенціал. Оскільки Сатана розуміє, що справжнє щастя у цьому житті й у вічності знаходиться в сім'ї, він робить усе можливе, аби зруйнувати її.

Алма, пророк давнини, називає Божий план для Його дітей “великим планом щастя”⁴. Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів, яких ми підтримуємо як пророків, провидців і одкровителів, запропонували нам таку натхненну пораду стосовно щастя і сімейного життя: “Сім'ю встановлено Богом. Шлюб між чоловіком і жінкою є невід'ємною частиною Його вічного плану. Діти мають право народжуватися в лоні шлюбу і виховуватися батьком і матір'ю, які з цілковитою вірністю шанують шлюбні обітниці. Щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа”⁵.

Це щастя, про яке казав Алма і зовсім нещодавно Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів, найпевніше можна знайти вдома з сім'єю. Його буде вдосталь, якщо ми робитимемо все, що в наших силах, для встановлення домівки, зосередженої на Христі.

Ми з сестрою Мейнз засвоїли кілька важливих принципів, коли на початку свого шлюбу почали створювати домівку, зосереджену на Христі. Ми почали з виконання поради церковних провідників. Ми збирали своїх дітей разом і щотижня проводили домашні сімейні вечори, а також щодня молилися й вивчали

Писання. Це не завжди було легко, зручно, не все вдавалося, однак з часом ці прості зібрання стали дорожчою сімейною традицією.

Ми навчилися тому, що наші діти могли не пам'ятати під кінець тижня всього, що вони почули на уроці під час домашнього сімейного вечора, однак вони пам'ятали, що *ми його проводили*. Ми навчилися тому, що упродовж усього дня вони, можливо, й не пам'ятали всього, що ми читали в Писаннях чи про що молилися, але вони пам'ятали, що ми *тако читали Писання і молилися* разом. Брати і сестри, встановлення в домі таких цілестіальних традицій

стане великою силою і захистом для нас і нашої молоді.

Навчання, викладання і застосування принципів евангелії Ісуса Христа у наших домівках допомагає створити таку атмосферу, де зможе перебувати Дух. Завдяки встановленню цих цілестіальних традицій у нашому домі ми будемо здатні подолати хибні традиції світу й навчимося ставити на перше місце потреби й клопоти інших людей.

Відповідальність за створення домівки, зосередженої на Христі, лежить як на батьках, так і на дітях. Батьки відповідальні за те, щоб навчати дітей в любові та праведності.

Батьки будуть відповідати перед Господом за виконання своїх священних обов'язків. Батьки навчають своїх дітей *словами і прикладом*. Цей вірш С. С. Міллера під назвою "Відлуння" ілюструє важливість і силу батьківського впливу на дітей:

*У притчі Ісуса вівця, не ягня,
Відбилась від стада.
Вона заблукала, залишивши тих
Дев'яносто і дев'ятьох.
І навіщо шукати нам ту вівцю,
Й молитися палко і щиро?
Тому що коли вівця йде не туди,
За нею йдуть слідом ягнята.
Ягнята підуть за вівцею,
Куди б вона не побрела.
Коли вівця схибить,
Невдовзі ягнята підуть її хибним
шляхом.
Тому ми палко молимося за овець
Заради блага ягнят.
Бо коли заблукане вівця,
Яку ціну велику
Доведеться платити ягням⁶.*

Наслідки, які чекають на батьків, що зводять своїх дітей на манівці, Господь виклав нам в Ученні і Завітах: "І знову, якщо батьки мають дітей у Сіоні ... і не вчать їх розуміти вчення про покаєння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрещення й дар Святого Духа рукопокладанням, ... гріх буде на головах батьків"⁷.

Важко переоцінити, як важливо, щоб батьки навчали своїх дітей цілестіальних традицій словом і прикладом. Діти також відіграють важливу роль у створенні домівки, зосередженої на Христі. Хочу поділитися з вами коротеньким виступом, з яким нещодавно звернувся Вілл, мій восьмирічний онук, де проілюстровано цей принцип:

"Мені подобається разом з татом їздити верхи й ловити коней за

допомогою ласо. Мотузку на ласо утворюють пасма, сплетені разом, щоб вона була міцною. Якби ласо складалося з одного пасма, то було б неможливо виконувати всю роботу. Але оскільки є більше одного пасма, ми можемо користуватися мотузкою як завгодно, і вона залишається міцною.

Сім'ї подібні до мотузки. Коли тільки одна людина старанно працює і робить усе правильно, сім'я не буде настільки сильною, як тоді, коли кожний докладає зусилля, допомагаючи один одному.

Я знаю, що коли чиню те, що правильно, то допомагаю своїй сім'ї. Коли я добре ставлюся до своєї сестри Ізабель, нам обом весело і це приносить радість мамі й тату. Якщо мамі щось потрібно робити, я можу допомогти їй, погравшись зі своїм меншим братом Джоєм. Я також можу допомогти своїй сім'ї, з гарним настроєм прибираючи в своїй

Дортмунд, Німеччина

кімнаті й виконуючи хатню роботу, коли випадає така нагода. Оскільки я найстарша дитина в сім'ї, я знаю, як важливо бути хорошим прикладом. Я можу докласти всіх зусиль, щоб вибирати правду й виконувати заповіді.

Я знаю, що діти можуть допомагати своїм сім'ям бути міцними, як міцна мотузка. Коли кожний докладає всіх зусиль і співпрацює з іншими, сім'ї можуть бути щасливими і сильними".

Коли батьки головують у сім'ї в любові та праведності й навчають своїх дітей евангелії Ісуса Христа *словом і прикладом* і коли діти люблять і підтримують своїх батьків шляхом засвоєння та застосування принципів, яких батьки навчають їх, в результаті вони створять домівку, зосереджену на Христі.

Брати і сестри, як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів ми розуміємо вічну природу сім'ї й віримо в неї. Це розуміння і віра повинні надихати нас робити все, що в наших силах, заради створення домівки, зосередженої на Христі. Я складаю своє свідчення, що коли ми будемо намагатися це робити, то повнішою мірою виявлятимемо любов і служитимемо так, як показав це своїм життям і Викупленням наш Спаситель, Ісус Христос. Завдяки цьому наші домівки можуть дійсно бути часточкою небес на землі. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дії 17:27–28.
2. "Я Божее дитя", *Гімни*, № 186.
3. Учення і Завіти 130:2; див. також Robert D. Hales, "The Eternal Family", *Ensign*, Nov. 1996, 64.
4. Алма 42:8.
5. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
6. С. С. Miller, "The Echo," in *Best-Loved Poems of the LDS People*, ed. Jack M. Lyon and others (1996), 312–313.
7. Учення і Завіти 68:25; курсив додано.

Старійшина Сесіл О. Самуельсон, мол.
Сімдесятник

Свідчення

Основні принципи отримання і збереження свідчення про євангелію Ісуса Христа є чіткими, зрозумілими і доступними кожній людині.

Одним з великих благословень мого життя протягом багатьох років була можливість знаходитися серед молоді Церкви і працювати з ними. Я вважаю це спілкування і сформовані дружні стосунки одними з найприємніших і найцінніших в моєму житті. Вони також є основою великого оптимізму, що я маю, стосовно майбутнього Церкви, суспільства і світу.

Під час такої взаємодії я також мав привілей розмовляти з тими, хто мав різні сумніви чи труднощі з їхнім свідченням. У той час як конкретні деталі могли відрізнятись і зрідка були унікальними, багато запитань і причин збентеження були дуже схожими. Більш того, ці проблеми й турботи не мають будь-яких вікових чи демографічних обмежень. Вони можуть тривожити тих, чії предки багатьох поколінь є членами Церкви, нових членів Церкви, а також тих, хто лише знайомиться з Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Їхні запитання, як правило, є результатом ширих пошуків або допитливості. Оскільки їх наслідки дуже значні і серйозні для кожного з нас, то вважаю за доцільне розглянути питання про наші свідчення. Як святі останніх днів, ми дивимося на

наші свідчення як на певне переконання про істинність євангелії Ісуса Христа, яке ми можемо отримати через одкровення від Святого Духа.

У той час як це визначення дає просте і чітке пояснення того, що таке свідчення, воно викликає кілька потенційних запитань типу: Хто має право отримати свідчення? Як можна отримати необхідне одкровення? Якими є кроки отримання свідчення? Отримання свідчення—це подія чи постійний процес? Кожне з цих запитань та подібні їм викликають ще й свої, пов'язані з ними питання, але основні принципи отримання і збереження свідчення про євангелію Ісуса Христа є чіткими, зрозумілими і доступними кожній людині.

Дозвольте мені коротко відповісти на цю можливу невизначеність і потім передати кілька думок, якими нещодавно поділилися мої молоді дорослі друзі, котрим я довіряю, хто мав особистий досвід отримання свідчень. У них також була можливість служити іншим, хто стикався з викликами чи труднощами в певних областях їхньої віри і переконань.

Перше—хто має право отримати свідчення? Кожен, хто готовий сплатити необхідну ціну—тобто дотримуватися заповідей—може отримати

свідчення. “Ось чому голос Господа звучить аж до кінців землі, щоб усі, хто хоче чути, могли чути” (УЗ 1:11). Основною причиною для відновлення євангелії є та, щоб “кожна людина могла говорити в ім'я Господа Бога, саме Спасителя світу; щоб віра також могла збільшитися на землі” (УЗ 1:20–21).

Друге—як можна отримати необхідне одкровення і якими є основні кроки для цього? Порядок залишається чітким і незмінним протягом років. Обіцяння, дане для отримання свідчення про Книгу Мормона, також стосується всіх:

“І коли ви отримаєте їх (тобто ви прислухалися, читали, вивчали і роздумували над своїм питанням), ...запита[йте] у Бога, Вічного Батька, в ім'я Христа, чи не істинні вони (тобто ви будете молитися обдуманно, конкретно і благоговійно із твердим наміром виконувати те, що прийде у відповідь на вашу молитву); і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа.

І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все” (Мороній 10:4–5).

Третє—отримання свідчення—це окрема подія, чи постійний процес? Свідчення схоже на живий організм, який росте і розвивається, якщо з ним правильно обходитися. Для зростання і розвитку воно потребує постійного живлення, піклування і захисту. Так само недостатня увага або відхід від способу життя, необхідного для втримання свідчення, може привести до його втрати або послаблення. Писання попереджають, що гріх або порушення заповідей Бога може привести до втрати Духа і навіть до того, що людина буде зрікатися

Кайєлітше, ПАР

свідчення, яке він або вона колись мали (див. УЗ 42:23).

Дозвольте мені тепер навести 10 спостережень і пропозицій моїх цінних і вірних молодих друзів. Ідеї, висловлені ними, основані на схожому мисленні і схожому досвіді; тому вони з великою вірогідністю нікого з вас не здивують. На жаль, і особливо, під час наших власних боротьби і страждань, ми можемо тимчасово забути чи не врахувати, що вони стосуються саме нас.

Перше, кожен має цінність, бо ми всі є дітьми Бога. Він знає нас, любить і бажає, щоб ми мали успіх і повернулися до Нього. Ми повинні навчитися покладатися на Його любов і Його розклад, а не наші, іноді нетерплячі і недосконалі, бажання.

Друге, у той час як ми беззаперечно віримо у “переміну в серці”, описану в Писаннях (див. Мосія 5:2; Алма 5:12–14, 26), ми маємо зрозуміти, що часто вона відбувається поступово, а не миттєво чи глобально, і приходиться у відповідь на конкретні запитання, обставини або занепокоєння, так само як і через наше вивчення і нашу молитву.

Третє, нам необхідно пам’ятати, що головна мета життя полягає в тому, щоб бути випробуваними і

перевіреними. Таким чином ми маємо навчитися зростати через наші труднощі і бути вдячними за уроки, які неможливо засвоїти легшим способом.

Четверте, нам необхідно навчитися довіряти тому, в що ми віримо або що знаємо, аби воно підтримало нас у непевні часи чи у вирішенні питань, над якими ми працюємо.

П’яте, як навчав Алма, отримання свідчення це, як правило, прогрес, який починається з надії, віри і зрештою приводить до пізнання істини про конкретний принцип, учення чи саму евангелію (див. Алма 32).

Шосте, навчання когось тому, що ми знаємо, зміцнює наше власне свідчення у процесі нашого зміцнення чийогось. Коли ви даєте комусь гроші або їжу, у вас залишається менше. Однак, коли ви ділитесь своїм свідченням, воно зміцнюється і зростає і у того, хто його має, і у того, хто чує його.

Сьоме, ми повинні робити маленькі, але необхідні речі щодня і регулярно. Молитви, вивчення Писань і евангелії, відвідування церковних зборів, храмове поклоніння, виконання візитного вчителювання, домашнього вчителювання та інших завдань зміцнять нашу віру і

запросять Духа у наше життя. Коли ми нехтуємо будь-яким з цих привілеїв, ми ставимо наші свідчення під загрозу.

Восьме, у нас не повинні бути для інших вищі стандарти, ніж для себе. Занадто часто ми можемо дозволити помилкам або недолікам інших, особливо провідників або членів Церкви, впливати на те, які в нас є почуття до себе чи до нашого свідчення. Труднощі інших людей не є виправданням наших власних недоліків.

Дев’яте, корисно пам’ятати, що коли, зробивши помилку, ми занадто себе картаємо, то це може мати такий же негативний вплив, як і легковажність у той момент, коли вимагається справжнє покаєння.

І десяте, ми завжди маємо чітко усвідомлювати, що Спокута Христа повністю і постійно задіяна для кожного з нас, якщо ми їй дозволяємо це. Тоді все інше стає на своїй місця, навіть коли ми продовжуємо працювати над певними деталями, звичками або, на наш погляд, втраченими частинами мозаїки нашої віри.

Я вдячний за підказки, силу та свідчення дуже багатьох моїх вірних молодих друзів і приятелів.

Коли я з ними, я зміцнююся, і коли я знаю, що вони з іншими, мене підбадьорює знання про те добро, яке вони роблять, і служіння, яке вони виконують від імені Вчителя, Якому вони поклоняються і Якому намагаються бути слухняними.

Люди роблять добрі й важливі речі, оскільки вони мають свідчення. У той час як це істинно, ми також отримуємо свідчення завдяки нашим справам. Ісус сказав:

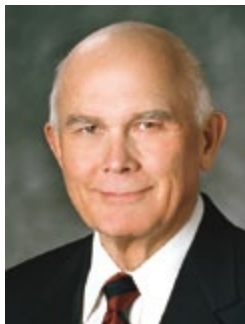
“Наука Моя—не Моя, а Того, Хто послав Мене.

Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:16–17).

“Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте” (Іван 14:15).

Так само, як і Нефій і Мормон в давнину, “я не знаю значення усього цього” (1 Нефій 11:17; див. також Слова Мормона 1:7), але дозвольте мені сказати те, що я дійсно знаю.

Я знаю, що Бог, наш Небесний Батько, живе і любить нас. Я знаю, що Його унікально особливий Син, Ісус Христос—наш Спаситель і Викупитель, Він очолює Церкву, яка носить Його ім'я. Я знаю, що з Джозефом Смітом відбулося усе, про що він розповідав і навчав стосовно відновлення евангелії в наші дні. Я знаю, що в наш час нас ведуть апостоли і пророки й Президент Томас С. Монсон має всі ключі священства, необхідні для того, щоб благословити наші життя і просувати роботу Господа. Я знаю, що ми усі маємо право на це знання і якщо у вас є з цим труднощі, ви можете покладатися на істинність свідчень, які ви чуєте з цієї трибуни на цій конференції. Ось що я знаю і про що свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Бажання

Щоб сягнути нашої вічної долі, ми будемо бажати набути якостей, які необхідні, щоб стати вічною істотою, і працюватимемо над цим.

Я вирішив говорити про важливість *бажання*. Сподіваюсь, кожен з нас зазирне у своє серце, щоб визначити, чого ми насправді бажаємо і як визначаємо, якими є наші найважливіші бажання.

Бажання обумовляють наші пріоритети, пріоритети формують наш вибір, а вибір визначає наші дії. Бажання, за якими ми діємо, визначають те, як ми змінимося, чого досягнемо і ким станемо.

Спершу я говоритиму про деякі звичайні бажання. Як смертні істоти, ми маємо деякі основні фізичні потреби. Бажання задовольнити ці потреби спонукають нас робити певний вибір і визначають деякі з наших дій. Я наведу три приклади, щоб показати, як іноді ми переборюємо ці бажання іншими бажаннями, які вважаємо більш важливими.

Перше—їжа. Ми маємо основну потребу в їжі, яку на певний час можна перебороти сильнішим бажанням поститися.

Друге—безпека. Дванадцятирічним хлопчиком я переборов бажання бути в безпеці, оскільки в мене було сильніше бажання виконати одну з вимог програми бойскаутинга—переночувати в лісі.

Я був одним з кількох хлопчиків, які полишили комфортні намети і спромоглися звести укриття і зробити просте ліжко з природних матеріалів, які тільки змогли знайти.

Третє—сон. Навіть це основне бажання можна тимчасово перебороти ще більш важливим бажанням. Ще молодим солдатом у Національній гвардії Юти я дізнався про це від досвідченого бойового офіцера.

У перші місяці Корейської війни батарею польової артилерії Національної гвардії Юти з Річфілда мобілізували для проходження дійсної служби. Цією батарею командував капітан Рей Кокс і в ній налічувалось близько 40 військовослужбовців-мормонів. Після додаткового навчання і поповнення резервістами звідусіль їх направили до Кореї, де вони взяли участь в одній з найзапекліших битв тієї війни. В одному з боїв їм довелося відбивати атаку багатосотенної піхоти ворога. Подібними атаками вже були розгромлені й знищені інші батареї польової артилерії.

Як це пов'язано з переборюванням бажання спати? Однієї вирішальної ночі, коли ворожа піхота прорвала передній край оборони і підступала до позицій,

де знаходилась артилерія, капітан наказав, щоб в його палатці встановили польовий телефон, і щоб кожен з численних вартових, розставлених по периметру, протягом всієї ночі щогодини особисто доповідав йому. Завдяки цьому вартові не спали, але також це означало, що капітанові Коксу безліч разів переривали сон. “Як ви змогли це зробити?”—запитав я у нього. Його відповідь ілюструє, як знайти змогу перебороти бажання.

“Я знав, що якщо я колись повернусь додому, то зустрічатимусь з батьками цих хлопчиків на вулицях нашого маленького міста, і я не хотів би побачити обличчя будь-кого з них, якщо їхній син не повернеться додому тому, що я, як його командир, чогось не зміг зробити”¹.

Який чудовий приклад змоги переборювати бажання, виходячи з пріоритетів і дій! Який яскравий приклад для всіх нас, хто є відповідальними за благополуччя

інших—для батьків, церковних провідників і вчителів!

Завершення цієї історії було таким: рано-вранці після майже безсонної ночі капітан Кокс повів своїх людей у контратаку на піхоту супротивника. Вони взяли в полон понад 800 ворогів і лише двоє солдат зазнали поранень. Кокс отримав нагороду за мужність, а його батарея була відзначена “Подякою Президента” за надзвичайний героїзм. І, подібно до юних воїнів Геламана (див. Алма 57:25–26), всі вони повернулися додому².

Книга Мормона містить багато вчень про важливість бажання.

Після того, як Енош протягом багатьох годин благов Господа, він отримав відповідь, що його гріхи прощено. І тоді він “почав відчувати бажання до благополуччя [його] братів” (Енош 1:9). Він написав: “І ... після того, як я молився і домагався з усією старанністю, Господь сказав мені: Я дарую тобі за твоїми

бажаннями через твою віру” (вірш 12). Зверніть увагу на три невід’ємні складові, які передували отриманню обіцяного благословення: бажання, працю і віру.

У своїй проповіді про віру Алма навчає, що віра може початися з самого “бажання повірити”, якщо ми дозволимо “цьому бажанню працювати в [нас]” (Алма 32:27).

Ще одне важливе вчення про бажання, особливо стосовно того, що має бути нашим найвищим бажанням, знайшло відображення у подіях, що сталися, коли місіонер на ім’я Аарон навчав царя ламанійців. Коли вчення Аарона викликали у царя зацікавленість, він спитав: “Що мені треба робити, щоб я міг народитися від Бога” і “мати це вічне життя?” (Алма 22:15). Аарон відповів: “Якщо ти хочеш цього, ... якщо ти покаєшся в усіх своїх гріхах і вклонися перед Богом, і звертатимешся до Його імені з вірою, віруючи, що ти отримаєш, тоді ти отримаєш надію, якої ти бажаєш” (вірш 16).

Цар зробив це і в могутній молитві проголосив: “Я відмовлюся від усіх своїх гріхів, щоб тільки знати Тебе ... і бути спасеним в останній день” (вірш 18). Завдяки цій рішучості та виявленню свого найглибшого бажання, він отримав чудесну відповідь на свою молитву.

Пророк Алма мав велике бажання закликати до покаяння усі народи, але зрозумів, що йому не слід прагнути сили, якою він міг би примусити їх до цього, оскільки, як він зазначив, “справедливий Бог ... дарує людям згідно з їхнім бажанням, чи то є смерть, чи то є життя” (див. Алма 29:4). Подібним чином в сучасному одкровенні Господь проголосує, що Він “судитиме всіх людей згідно з їхніми діяннями, згідно з бажанням їхніх сердець” (див. УЗ 137:9).

Чи дійсно ми готові до того, що наш Вічний Суддя вважатиме надзвичайно значущим те, чого ми дійсно бажаємо?

У багатьох уривках з Писань, де йдеться про те, чого ми бажаємо, використано слово “шукати”. “Той, хто шукає Мене старанно, знайде Мене, і його не буде покинуто” (УЗ 88:83). “Прагніть широко найкращих дарів” (УЗ 46:8). “Той, хто старанно шукає, знайде” (1 Нефій 10:19). “Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас; шукайте Мене старанно, і ви знайдете Мене; просіть, і ви отримаєте; стукайте, і вам буде відчинено” (УЗ 88:63).

Переглядати наші бажання, щоб надати найвищого пріоритету тому, що є вічним, нелегко. Перед усіма нами є спокуса бажати речей, які належать до “мирського квартету”: майна, слави, гордості та влади. Ми можемо бажати їх, але нам не слід вбачати їх нашими найвищими пріоритетами.

Ті, чиє найвище бажання—набувати майно, потрапляють у пастку матеріалізму. Вони не дослухаються до застереження: “Не прагни ні багатств, ні марних речей цього світу” (Алма 39:14; див. також Кн. Якова 2:18).

Ті, хто бажають набути видатного

становища чи влади, мають наслідувати приклад доблесного полководця Моронія, який служив, прагнучи “не влади” і “не шани світу” (Алма 60:36).

Як у нас виникають бажання? Небагатьох людей спіткає трагедія, яка спонукала до дій Ерона Ралстона³, але те, що сталося з ним, є цінним уроком щодо того, як виникають бажання. Коли Ралстон здійснював пішохідну подорож у віддаленому каньйоні в південній частині Юти, раптово відбувся зсув 360-кілограмового каменя і його права рука опинилася в пастці. П'ять днів сам на сам він боровся за те, щоб звільнитися. Коли він вже був ладен здатися і прийняти смерть, то побачив видіння, в якому трирічний хлопчик мчав до нього, і він обіймав його своєю лівою рукою. Зрозумівши, що в цьому видінні він бачив свого майбутнього сина, і що воно є запевненням в тому, що він житиме, Ралстон набрався сміливості вдатися до крайньої міри, щоб врятувати своє життя, доки сили зовсім не полишили його. Він зламав дві кістки своєї защемленої правої руки, а потім лезом швейцарського ножа відрізав собі цю руку. Після цього він знайшов в собі сили пройти пішки п'ять миль, щоб отримати

допомогу⁴. Який яскравий приклад могутньої сили бажання! Коли ми бачимо, ким можемо стати, наше бажання і спроможність діяти стають надзвичайно сильними.

Більшості з нас ніколи не доведеться опинитися у таких екстремальних обставинах, але всім нам доведеться стикнутися з потенційними пастками, що перешкоджатимуть нашому просуванню до нашої вічної долі. Якщо наші праведні бажання є достатньо сильними, вони мотивуватимуть нас позбутися і звільнитися від згубних звичок та інших видів грішного впливу і пріоритетів, що заважають нашому вічному розвитку.

Нам слід пам'ятати, що праведні бажання не можуть бути поверхневими, імпульсивними або швидкоплинними. Вони повинні бути широкими, незмінними і тривалими. Маючи таку мотивацію, ми будемо прагнути набути стану, описаного пророком Джозефом Смітом, коли ми “подолали пороки [нашого життя] та втратили будь-яке бажання чинити гріх”⁵. Це дуже особисте рішення. Старійшина Ніл А. Максвелл сказав:

“Коли про людей кажуть, що вони “втратили будь-яке бажання чинити гріх”, це означає, що вони і тільки вони самі добровільно прийняли рішення позбутися цих негідних бажань, прагнучи “відмовитися від усіх [своїх] гріхів”, щоб пізнати Бога.

Тому те, чого ми так наполегливо бажаємо, з часом визначить, ким ми зрештою станемо і що отримаємо у вічності”⁶.

Хоча дуже важливо позбутися будь-якого бажання грішити, вічне життя вимагає більшого. Щоб сягнути нашої вічної долі, ми будемо бажати набути якостей,

які необхідні, щоб стати вічною істотою, і працюватимемо над цим. Наприклад, вічні істоти прощають усім, хто їх скривдив. Вони піклуються насамперед не про власні інтереси, а про благополуччя інших людей. І вони люблять усіх Божих дітей. Якщо це здається занадто важким—і напевно це нелегко для будь-кого з нас—тоді нам слід почати з набуття бажання мати такі якості та просити нашого люблячого Небесного Батька допомогти нам впоратися з нашими почуттями. У Книзі Мормона сказано, що нам слід “молитися Батькові з усією енергією нашого серця, щоб нас було сповнено цією любов’ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа” (Мороній 7:48).

На завершення я наведу ще один приклад бажання, яке має бути першочерговим для всіх чоловіків і жінок—тих, хто зараз одружені, і тих, хто неодружені. Усім слід прагнути укласти і зміцнювати шлюб на вічність, і серйозно працювати над цим. Тим, хто вже уклав шлюб, слід докласти всіх можливих зусиль, щоб зберегти його. Тим, хто неодружений, слід прагнути укласти храромий шлюб, докласти до цього зусиль і зробити це пріоритетом. Молоді та молодим неодруженим

слід чинити опір “правильній”, з точки зору політиків, але вічно хибній концепції, яка дискредитує важливість укладання шлюбу і народження дітей⁷.

Неодружені чоловіки, будь ласка, обміркуйте проблему, наведену в листі, який написала одна незаміжня сестра. Вона благала за “праведних дочок Бога, які щиро прагнуть знайти гідного супутника, тоді як чоловіки, здається, осліплені та спантеличені питанням, чи то є їхнім обов’язком шукати цих чудових, обраних дочок нашого Небесного Батька і залицятися до них, і прагнути укласти священні завіти у Господньому домі й дотримуватися їх”. Вона завершила лист словами: “Тут є багато неодружених чоловіків СОД, які раді кудись йти і веселитися, ходити на побачення і вештатися, але не мають ніякого бажання брати на себе будь-яких зобов’язань перед жінкою”⁸.

Я переконаний, що дехто з молодих чоловіків, які старанно шукають свою половинку, захочуть, щоб я додав, що є деякі молоді жінки, чие бажання укласти гідний шлюб і народити дітей є значно слабшим, ніж прагнення зробити кар’єру чи набути інших мирських відзнак. І чоловікам, і жінкам потрібні праведні бажання, які вестимуть їх до вічного життя.

Давайте пам’ятати, що бажання обумовлюють наші пріоритети, пріоритети формують наш вибір, а вибір визначає наші дії. Крім того, наші дії і наші бажання спонукатимуть нас стати кимось, чи то вірним другом, чи то талановитим вчителем, чи то людиною гідною вічного життя.

Я свідчу про Ісуса Христа, чия любов, учення і Спокута все це уможливили. Я молюся, щоб ми бажали понад усе стати подібними до Нього, щоб одного дня ми могли повернутися у Його присутність, аби отримати повноту Його радості. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Співбесіда автора з Реєм Коксом, 1 серп. 1985 р. в Маунт Плезент, шт. Юта, коли він підтвердив те, що сказав мені у Прово, шт. Юта приблизно в 1953 р.
2. Див. Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; “Self-Propelled Task Force,” *National Guardsman*, May 1971, back cover; *Miracle at Kaþyong: The Story of the 213th* (film produced by Southern Utah University, 2002).
3. Див. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Див. *Учення Президентів Церкви, Джозеф Сміт* (2007), с. 211.
6. Neal A. Maxwell, “According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. Див. Джулі Б. Бек, “Викладання вчення про сім’ю”, *Ліягона*, бер. 2011 р., сс. 32–37.
8. Лист від 14 вересня 2006 р.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Знаходити радість у милосердному служінні

Давайте проявляти нашу любов і вдячність за викупну жертву Спасителя, через наші прості, співчутливі вчинки служіння.

Брати і сестри, я сподіваюся, що гості Солт-Лейк-Сіті використають можливість насолодитися кольорами та ароматами красивих весняних квітів на Храмовій площі.

З весною приходять оновлення світла і життя, що нагадає нам через зміну пори року про життя, жертву і воскресіння нашого Господа і Вкупителя, Ісуса Христа, бо “все створено і зроблено, щоб нести свідчення про [Нього]” (Мойсей 6:63).

На противагу цьому прекрасному фону весни та її символу надії, є світ невпевненості, складності і сум’яття. Вимоги щоденного життя—навчання, робота, виховання дітей, керування Церквою та покликання, мирські завдання та навіть біль і горе неочікуваної хвороби і трагедії—можуть знесилити нас. Як нам звільнитися від цього складного павутиння викликів і невпевненості, щоб знайти спокій розуму та щастя?

Часто ми схожі на молодого бізнесмена з Бостона, котрий у 1849-му, як свідчить розповідь, підхопив Каліфорнійську золоту лихоманку. Він продав усе своє майно, щоб податися на пошуки долі до Каліфорнійських річок, де за чутками були такі великі самородки золота, що людині самотужки їх важко нести.

День за нескінченним днем юнак занурював свій піддон у річку і виймав його пустим. Його єдиною нагородою була зростаюча гора каміння. Зневірений і розорений, він був готовий кинути все, доки одного дня до нього не підійшов старий досвідчений золотошукач і сказав йому: “Чималу гору каміння ти тут назбирав, хлопче”.

Молодий чоловік відповів: “Тут немає золота. Я повертаюся додому”.

Підійшовши до гори каміння, старий золотошукач сказав: “Є тут золото. Просто ти не знаєш, де його знайти”. Він підняв два камені

і вдарив один об одного. Один камінь тріснув, відкривши всередині кілька золотих крапель, які засіяли на сонці.

Поглянувши на випуклість шкіряної сумки, яка обв’язувала стан золотошукача, хлопець сказав: “Я шукаю самородки такого розміру, як у вашій сумці, не якісь там крихітні шматочки”.

Старий золотошукач простягнув сумку до юнака і той зазирнув, сподіваючись побачити кілька великих самородків. Він був приголомшений, побачивши, що її наповнювали тисячі дрібних шматочків золота.

Старий золотошукач сказав: “Синку, мені здається ти так захопився пошуками великих самородків, що втрачаєш можливість наповнити свою сумку дорогоцінними шматочками золота. Терпляче збираючи ці крихітки, я здобув велике багатство”.

Ця історія демонструє духовну істину, якій Алма навчав свого сина Геламана:

“Через мале і просте відбувається велике...”

І дуже незначними засобами Господь... досягає спасіння багатьох душ” (Алма 37:6–7).

Брати і сестри, євангелія Ісуса Христа проста, незалежно від того, як сильно ми намагаємося ускладнити її. Нам слід докладати зусилля, щоб зберегти наше життя таким же простим, не обтяженим зовнішніми впливами, зосередженим на найголовнішому.

Що це за дорогоцінні прості елементи євангелії, які сповнюють наше життя ясністю і метою? Що це за краплення євангельського золота, невтомне накопичення яких протягом усього нашого життя нагородить нас головним скарбом—дорогоцінним даром вічного життя?

Я вважаю, що є один простий, але глибокий—навіть прекрасний—принцип, який охоплює усю евангелію Ісуса Христа. Якщо ми всім серцем сприймемо його і зробимо цей принцип фокусом нашого життя, він очистить і освятить нас настільки, що ми зможемо знову жити у присутності Бога.

Спаситель говорив про цей принцип, коли відповів фарисею, який запитав: “Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?”

Він же промовив йому: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”.

Це найбільша й найперша заповідь.

А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:36–40).

Лише тоді, коли ми любимо Бога і Христа усім нашим серцем, душею та розумом, ми здатні ділитися цією любов’ю з нашими ближніми шляхом служіння і добрих справ—так, як любив би і служив Спаситель усім нам, якби Він був серед нас сьогодні.

Коли ця чиста любов Христа—або милосердя—огортає нас, ми думаємо, відчуваємо і діємо все більше так, як би Небесний Батько й Ісус думали, відчували і діяли. Наша мотивація і бажання серця схожі на ті, які є у Спасителя. Він розповів про це бажання Своїм апостолам напередодні Свого розп’яття. Він сказав:

“Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив,...

По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:34–35).

Любов, яку описав Спаситель, є активною любов’ю. Вона проявляється не у великих і героїчних

вчинках, а в простих справах доброті і служіння.

Є незліченна кількість способів та обставин, в яких ми можемо служити іншим і любити їх. Дозвольте мені запропонувати лише декілька з них.

Перше, милосердя починається вдома. Єдиним найважливішим принципом в управлінні домоюкою має бути застосування Золотого правила—настанови Господа—“Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви” (Матвій 7:12). Уявіть собі на мить, які були б ваші відчуття, якби на вас були направлені бездумні слова або вчинки. Давайте власним прикладом навчати членів нашої сім’ї любити один одного.

Іншим місцем, яке надає нам багато можливостей для служіння, є Церква. Наші приходи і філії повинні бути місцями, де Золоте правило завжди керує нашими словами і вчинками один до одного. Якщо ми будемо по-доброму ставитися один до одного, будемо промовляти слова підтримки і заохочення і будемо чутливі до потреб один одного, ми зможемо створювати атмосферу любові і єдності серед членів приходу. Там, де є милосердя, там немає місця пліткам чи недобрим словам.

Члени приходу, і дорослі і молодь, можуть об’єднатися у

значущому служінні заради благословення життя інших. Лише два тижні тому президент Південно-американської північно-західної території, старійшина Маркус Б. Неш, сімдесятник, звітував, що призначивши “сильних духом відповідати за тих, хто слабкий” вони рятують сотні малоактивних дорослих і молоді. Завдяки любові і служінню—“один за одним” вони повертаються. Такі добрі справи створюють міцний і тривалий зв’язок між усіма, хто залучений до цього—тими, хто допомагають, і тими, кому допомагають. Так багато безцінних спогадів пов’язано з таким служінням.

Коли я озираюся на своє багаторічне провідництво в Церкві, деякі із найкращих моїх спогадів стосуються часів, коли ми з членами приходу разом надавали комусь допомогу.

Наприклад, я пам’ятаю, як єпископом працював з кількома активними членами мого приходу, вичищаючи силосну яму на благодійній фермі колу. То не було приємним завданням! Малоактивного брата, який не ходив до церкви багато років, запросили приєднатися до нас. Через любов і дружбу, які він відчув, коли ми працювали і спілкувалися у тій смердючій силосній ямі, він повернувся до Церкви і пізніше запечатався у

храмі зі своєю дружиною та їхніми дітьми. Наша дружня підтримка через служіння благословила його дітей, онуків і тепер правнуків. Багато хто з них відслужили на місії, уклали шлюб у храмі і виховують вічну сім'ю—великі наслідки, до яких привела проста річ—маленьке вкраплення золота.

Третя область застосування нашого служіння—це наші місцеві громади. В якості чистого прояву нашої любові і піклування, ми можемо прийти на допомогу тим, хто її потребує. Багато хто з вас одягав футболку “Руки допомоги” і невтомно працював над полегшенням страждань і покращенням життя ваших громад. Неодружена молодь

у Сендайському колі, Японія, недавно надала безцінне служіння, шукаючи членів Церкви після руйнівного землетрусу і цунамі. Є незліченна кількість можливостей для служіння.

Через нашу сердечну доброту і служіння ми можемо подружитися з тими, з ким служимо. Із цієї дружби приходять краще розуміння нашої відданості євангелії і бажання більше дізнатися про нас.

Мій добрий друг, старійшина Джозеф Б. Віртлін, говорив про силу цього принципу, коли сказав: “Доброта—це суть величі... це ключ, який відкриває двері й започатковує дружбу. Вона пом'якшує серця й формує стосунки, що можуть

тривати все життя” (“Сила доброти”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 26).

Інший спосіб служити дітям Небесного Батька—це через місіонерську роботу—не лише в якості місіонерів повного дня, але як друзі і сусіди. Майбутнє зростання Церкви не прийде тільки через стукання у двері незнайомців. Воно відбудеться тоді, коли члени Церкви разом з нашими місіонерами, сповнені любов'ю до Бога і Христа, побачать потреби і відгукнуться на ці потреби в душі милосердного служіння.

Коли ми це зробимо, брати і сестри, чесні серцем відчують нашу щирість і нашу любов. Багато хто захоче дізнатися про нас більше. Тоді, і лише тоді, Церква зростатиме і наповнить землю. Цього неможливо досягти лише зусиллями місіонерів, але для цього вимагається зацікавленість і служіння кожного члена Церкви.

У всьому нашому служінні ми маємо бути сприйнятливими до підказок Святого Духа. Спокійний, тихий голос підкаже нам, кому потрібна наша допомога і як ми можемо допомогти.

Президент Спенсер В. Кімбол сказав: “Важливо, щоб ми служили один одному в царстві... Так часто наше служіння складається з простого заохочення або надання... допомоги із рутинними завданнями, але якими славними будуть наслідки... з маленьких, але добре продуманих дій!” (*Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* [2006], с. 82).

І Президент Томас С. Монсон сказав:

“Люди завжди мають потреби і кожен з нас може зробити щонебудь, щоб комусь допомогти...”

Якщо ми не губимо себе у служінні іншим, то наше життя має

небагато сенсу” (Ліягона лист. 2009, с. 85).

Брати і сестри, дозвольте мені знову наголосити, що найважливішою якістю Небесного Батька і Його Улюбленого Сина, якої нам слід прагнути і намагатись розвинути її в собі, є дар милосердя, “чист[ої] любов[і] Христа” (Мороній 7:47). З цього дару походить наша здатність любити і служити іншим так, як це робив Спаситель.

Пророк Мормон навчав нас надзвичайній важливості цього дару і сказав нам, як ми можемо його отримати: “Отже, мої улюблені браття, молисья Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов’ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати си-нами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він, бо ми побачимо Його таким, як Він є; щоб ми могли мати цю надію; щоб нас було очищено саме так, як Він є чистим” (Мороній 7:48).

Великі речі виконуються простими і маленькими засобами. Як маленькі краплі золота, які з часом збираються у величезний скарб, наші маленькі і прості вчинки доброти і служіння складуться у життя, сповнене любові до Небесного Батька, відданості роботі Господа Ісуса Христа і відчуття миру і радості кожного разу, коли ми робимо крок один до одного.

Наближаючись до святкування Великодня, давайте проявляти нашу любов і вдячність за викупну жертву Спасителя, через наші прості, співчутливі вчинки служіння нашим братам і сестрам вдома, в церкві і в наших громадах. Про це я смиренно молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Готувати світ до Другого пришествя

Ваша місія буде священною можливістю приводити інших до Христа і допомагати готуватися до Другого пришествя Спасителя.

Цього вечора я буду звертатися конкретно до тих, кому від 12 до 25 років, і хто має священство Бога. Ми дуже багато про вас думаємо і молимося про вас. Ми бачимо те, які ви хороші і пишаємося вами. Колись я розповідав історію про нашого чотирирічного онука, який сильно штовхнув свого молодшого брата. Утишивши заплакану дитину, моя дружина Кеті повернулася до чотирирічного хлопця і серйозно запитала: “Чому ти пхнув свого молодшого брата?” Він подивився на свою бабусю і відповів: “Пробач, бабусю. Я загубив свою каблучку Вибирай Правду і тепер не можу правильно вибирати”. Ми знаємо, що ви з усіх сил намагаєтесь завжди вибирати правду. Ми дуже любимо вас.

Чи приходилося вам замислюватися над тим, чому вас прислали на землю у цей конкретний час? Ви народилися не в часи Адама і Єви, чи коли Єгиптом правили фараони, або під час правління династії Мінь. Ви прийшли на землю у цей час, через

20 століть після Першого пришествя Христа. Священство Бога було відновлене на землі і Господь почав Свою роботу по підготовці світу до Свого повернення в славі. Це дні великих можливостей і важливої відповідальності. Ці дні належать вам.

Прийнявши хрищення, ви заявили про свою віру в Ісуса Христа. Ваше висвячення у священство посилило ваші таланти і духовні здібності. Один із ваших важливих обов’язків—це допомогти приготувати світ до Другого пришествя Спасителя.

Господь призначив пророка, Президента Томаса С. Монсона, керувати роботою Його священства. Вам Президент Монсон сказав: “Господу потрібні місіонери”¹. “Кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік повинен підготуватися, щоб служити на місії. Місіонерське служіння є обов’язком священства, виконання якого Господь чекає від вас, кому було так багато дано”².

Місіонерське служіння вимагає жертви. Завжди буде щось, що вам

буде треба залишити позаду для того, щоб відгукнутися на заклик пророка служити.

Ті, хто слідкує за іграми з регбі, знають, що Новозеландська команда All Blacks (Ол блекс), чия назва відображає колір їхньої форми, є найпрестижнішою командою усіх часів³. Якщо когось обирають грати в команді All Blacks у Новій Зеландії, то це можна порівняти із грою за команду, яка бореться за кубок США з американського футболу або бере участь у Чемпіонаті світу з футболу.

У 1961 році, Сідні Гоуінг, на той час 18-літній носій священства Ааронового, наближався до статусу зірки Новозеландського регбі. Через його надзвичайні здібності багато хто вважав, що вже наступного року його оберуть до національної команди з регбі All Blacks.

У 19 років, у критично важливий момент його зростаючої кар'єри у регбі, Сід оголосив, що він полишає регбі заради служіння на місії. Дехто сказав, що він несповна розуму. Інші називали його дурнем⁴. Вони запевняли його, що така можливість в регбі може ніколи не з'явитися вдруге.

Для Сіда питання було не в тому, що він залишає позаду. Він думав

про ту можливість і відповідальність, які були в нього попереду. На ньому був обов'язок священства віддати два роки свого життя для проголошення того, що Господь Ісус Христос та Його відновлена євангелія реальні. Ніщо—навіть можливість грати в команді національного рівня з усією славою, яка на нього чекала—ніщо не могло відволікти його від виконання свого обов'язку⁵.

Його було покликано пророком Бога служити у Західній Канадській місії. Сорок вісім років тому, цього місяця, дев'ятнадцятирічний старійшина Сідні Гоуінг поїхав з Нової Зеландії, щоб служити на місії для Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Сід розповів мені про випадок, який трапився з ним на місії. Вечеріло, і вони з напарником вже мали повертатися до свого житла. Але вони вирішили відвідати ще одну сім'ю. Батько впустив їх. Старійшина Гоуінг і його напарник свідчили про Спасителя. Сім'я прийняла Книгу Мормона. Батько читав її всю ніч. Протягом наступних півтора тижня він прочитав усю Книгу Мормона, Учення і Завіти і Дорогоцінну Перлину. Через кілька тижнів сім'я охристилася⁶.

Служити на місії чи бути прийнятим у Новозеландську команду All Blacks? Відповідь Сіда була такою: "Благословення [приводити інших] до євангелії з надлишком покриває будь-яку жертву, яка від [вас] може вимагатися"⁷.

Можливо вам цікаво, що трапилося з Сідом Гоуінгом після його місії. Найважливіше—це вічний шлюб з його коханою Коллін; п'ять благородних дітей і покоління онуків. Він жив, довіряючи своєму Небесному Батькові, дотримуючись заповідей та служачи іншим.

А як же регбі? Після місії Сід Гоуінг став одним із найвизначніших півзахисників у історії All Blacks, зігравши в 11 сезонах, крім того, що багато років був капітаном команди⁸.

Наскільки хорошим був Сід Гоуінг? Він був настільки хорошим, що розпорядок тренувань та ігор змінювався лише тому, що він відмовився грати в неділю⁹. Сід був настільки хорошим, що королева Англії відзначила його вклад у регбі¹⁰. Він був настільки хорошим, що про нього була написана книга, яка називалася *Супер Сід*.

А що якби усі ці почесні не прийшли до Сіда після його місії? Одним

із великих чудес служіння на місії для цієї Церкви є те, що Сід Гоуінг і тисячі таких як він, запитували не “що я отримаю в результаті служіння на місії?”, а “що я можу дати?”

Ваша місія буде священною можливістю приводити інших до Христа і допомагати готуватися до Другого пришестя Спасителя.

Господь давно говорив про необхідні приготування до Його Другого пришестя. Еноху Він сказав: “І праведність пошлю Я з небес; а істину пошлю Я з землі... праведність та істина вимиватимуть землю, неначе потопом, щоб зібрати Моїх вибраних з чотирьох чвертей землі”¹¹. Пророк Даниїл пророкував, що в останні дні евангелія буде котитися до кінців землі як камінь “що з гори відірвався... сам, не руками”¹². Нефій говорив про Церкву в останні дні, яка буде не чисельною, але поширеною по всьому лицю землі¹³. Господь проголосив у цьому розподілі: “...і вас покликано звершити збирання Моїх вибраних”¹⁴. Мої молоді брати, ваша місія—це велична можливість і відповідальність важлива для цього обіцяного збирання і пов’язана з вашою вічною долею.

З перших днів відновлення брати дуже серйозно ставилися до свого обов’язку проповідувати евангелію. У 1837, лише через сім років після того, як Церква була організована, у часи бідності і переслідування, місіонерів послали навчати евангелії в Англії. Проминуло небагато років і місіонери вже проповідували в таких різноманітних місцях, як Австрія, Французька Полінезія, Індія, Ямайка, Чилі та Китай¹⁵.

Господь благословив цю роботу і Церква була встановлена по всьому світу. Ці збори перекладаються на 92 мови. Ми вдячні за 52 225 місіонерів повного дня, які служать у

більше ніж 150 країнах¹⁶. Над праведними місіонерами, які свідчать про Спасителя, ніколи не заходить сонце. Подумайте про духовну силу 52 тисяч місіонерів, обдарованих Духом Господа, які сміливо проголошують, що “не буде дано ніяке інше ім’я або іншу путь, чи засіб, якими спасіння може прийти до дітей людських, тільки в імені Христа”¹⁷. Ми висловлюємо вдячність десяткам тисяч місіонерів, які повернулися, які доклали своїх найкращих зусиль і продовжують їх докласти. Підготовка цього світу до Другого пришестя Спасителя значною мірою виконується завдяки роботі Господа через Своїх місіонерів.

Місіонерське служіння—це духовна робота. Достойність і підготовка є суттєво важливими. Президент Монсон сказав: “Молоді чоловіки, я закликаю вас готуватися до місіонерського служіння. Будьте чистими, непорочними і гідними того, щоб представляти Господа”¹⁸. У ті роки, які передують вашій місії, будь-ласка, пам’ятайте священне завдання, яке чекає на вас. Ваші дії до місії дуже вплинуть на силу священства, яку ви принесете з собою на місію. Добре підготуйтеся.

Президент Монсон говорив про те, що “кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік [готується], щоб служити на місії”¹⁹. Бувають випадки, коли людина через стан здоров’я або з інших причин не може служити. Ви будете знати про свою здатність служити, поговоривши зі своїми батьками або

єпископом. Якщо у вас саме така ситуація, будь-ласка, не почувайте себе менш важливою людиною, виконуючи доступне вам благородне доручення. Господь дуже щедрий з тими, хто Його любить, і Він відкриє перед вами інші двері.

Дехто може думати, що перейшли вік придатності для служіння. Мій друг із Китаю, зустрів Церкву в Камбоджі, коли йому було двадцять з чимось. Він цікавився, чи варто йому все ще думати про місію. Після його молитов і розмов з єпископом, його було покликано і він з честю відслужив у Нью-Йорку. Якщо вас непокоїть ваш вік, помоліться і поговоріть з вашим єпископом. Він спрямує вас.

П’ятдесят процентів місіонерів служать в рідній країні. І це правильно. Господь пообіцяв, що “кожна людина почує повноту евангелії на своєму рідному мові, своєю рідною мовою”²⁰. Ви будете покликані через пророцтво і служитимете там, де ви будете потрібні найбільше.

Я люблю зустрітися з місіонерами по всьому світу. Відвідуючи недавно Австралійську Сіднейську місію, знаєте кого я знайшов? Старійшину Сіднея Гоуінга—легенду регбі з Нової Зеландії. Зараз, у 67 років, він знову місіонер, але цього разу із напарником, якого сам обирав: сестрою Коллін Гоуінг. Він розповів мені про сім’ю, яку вони мали змогу навчати. Батьки були членами Церкви, але малоактивними у Церкві протягом дуже багатьох років. Старійшина і сестра Гоуінг допомогли

заново запалити вогонь віри в цій сім'ї. Старійшина Гоуінг розповів мені про силу, яку він відчув, коли стояв біля христильної купелі поряд з батьком з цієї сім'ї, у той час як найстарший син, у якого вже є священство, хрестив свого молодшого брата і сестру. Він розповів про те, яка це радість—бачити як об'єднана сім'я разом іде до вічного життя²¹.

Звертаючись до вас, члени Першого Президентства сказали:

“Ви—обрані духи, які прийшли у світ в цей час, коли обов'язки і можливості, а також і спокуси є найбільшими...”

Ми молимося за кожного з вас... щоб ви могли здійснити величну роботу, яка чекає на вас попереду... щоб ви були гідні [і мали бажання] нести відповідальність за розбудову Божого царства й підготовку світу до Другого пришествя Спасителя²².

Мені дуже подобається картина Гаррі Андерсона, де зображено Друге пришествя Спасителя. Вона нагадує мені, що Він прийде у величі і силі. Дивовижні події відбудуться на землі і на небесах²³.

Ті, хто чекають на прихід Спасителя, “шукатимуть [Його]”. І Він пообіцяв: “Я прийду”. Праведні побачать Його “на хмарах небесних [з усіма святими ангелами], зодягнутого силою і великою славою”²⁴. І “ангел засурмить у сурму і свят[их]... з чотирьох частин світу”²⁵ буде “піднято, щоб зустріти Його”²⁶. Ті, “що спади”, мають на увазі достойні святі, які померли, також “вийдуть, щоб зустріти [Його]”²⁷.

В Писаннях сказано: “поставить Господь Свою ногу на... гору”²⁸ і “[Він] подасть Свій голос, і всі кінці землі почують його”²⁹.

Мої молоді брати у священстві, я свідчу про велич, але, найважливіше, про невідворотність цієї

чудової події. Спаситель живе. Він повернеться на землю. І чи по цей бік зависи, чи по інший ми з вами радітимемо Його приходу, і подякуємо Господу за те, що Він послав нас на землю в цей час виконувати наш священний обов'язок, допомагати готувати світ до Його повернення, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Господу потрібні місіонери”, *Ліягона*, січ. 2011, с. 4.
2. Томас С. Монсон, “Коли ми знову зустрічаємось разом”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 5–6.
3. Див. stats.allblacks.com.
4. Див. Боб Хоуітт, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), 27.
5. Телефонна розмова з президентом Максвелом Хорсфордом, кіл Кайкохе, Нова Зеландія, бер. 2011.
6. Телефонна розмова зі старійшиною Сіднеєм Гоуінгом, бер. 2011.
7. Лист електронною поштою від старійшини Сіднея Гоуінга, бер. 2011.
8. Див. stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Телефонна розмова з президентом

Максвелом Хорсфордом, кіл Кайкохе, Нова Зеландія, бер. 2011.

10. У 1978 Сід Гоуінг був нагороджений званням МВЕ (Кавалер Ордену Британської Імперії) за його вклад у регбі (див. Хоуітт, *Super Sid*, 265).
11. Мойсей 7:62.
12. Даниїл 2:45.
13. Див. 1 Невфій 14:12–14.
14. Учення і Завіти 29:7.
15. Див. *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), 430, 458, 463, 487, 505, 512.
16. Станом на 31 грудня 2010 р.
17. Мосія 3:17.
18. Томас С. Монсон, *Ліягона*, січ. 2011, с. 4.
19. Томас С. Монсон, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 5–6.
20. Учення і Завіти 90:11.
21. Телефонна розмова зі старійшиною Сіднеєм Гоуінгом, бер. 2011.
22. “Послання від Першого Президентства”, *Заради зміцнення молоді: наш обов'язок перед Богом* (брошура, 2001), сс. 2–3.
23. Див. Учення і Завіти 43:18; 45:40.
24. Учення і Завіти 45:44.
25. Учення і Завіти 45:45, 46.
26. Учення і Завіти 88:96.
27. Учення і Завіти 45:45; див. також Учення і Завіти 29:13; 88:96–97.
28. Учення і Завіти 45:48.
29. Учення і Завіти 45:49.

Старійшина Стівен Е. Сноу
З президентства сімдесятників

Надія

Наша надія на Спокоту дає нам вічну перспективу.

Коли ми були дітьми, наша сім'я мешкала у високогірному пустинному регіоні південної частини штату Юта. Дощі там бувають рідко і люди дуже надіються, що з приходом літньої спеки буде достатньо й дощів. Тоді, як і зараз, ми надіялися на дощ, ми молилися про дощ, а в скрутні часи ми постилися про дощ.

Я чув історію про дідуся, який разом зі своїм п'ятирічним онуком вирушили прогулятися містом. Зрештою вони завітали до маленької крамнички на головній вулиці, щоб випити прохолодного лимонаду. До крамнички під'їхала машина. Вона була з іншого штату. Водій підійшов до дідуся. Вказавши на маленьку хмаринку в небі, він запитав: "Як ви вважаєте, дощ буде?"

"Я щиро надіюсь, що так,—відповів дідусь. —Він потрібен не стільки мені, скільки хлопчику. Я вже бачив дощ".

Надія—це почуття, яке збагачує наше повсякденне життя. Її називають "відчуттям того, що ... все обернеться на краще". Виявляючи надію, ми "вдивляємося у майбутнє ... з бажанням і відповідною впевненістю" (dictionary.reference.com/browse/hope). Сама по собі надія приносить певний спокій у наше

життя, коли ми з впевненістю вдивляємося у майбутнє.

Іноді ми маємо надію на те, чого майже чи зовсім не можемо контролювати. Ми надіємося на хорошу погоду. Ми надіємося, що буде рання весна. Ми надіємося, що наша улюблена спортивна команда виграє Кубок світу, Суперкубок чи чемпіонат США з бейсболу.

Такі надії роблять наше життя цікавим і часто можуть призводити до незвичайної, навіть забобонної поведінки. Наприклад, мій тесть є завзятим уболівальником, але він переконаний, що якщо він *не буде* дивитися гру своєї улюбленої баскетбольної команди по телевізору, то вона скоріш за все виграє. Коли мені було 12 років, я з надією на перемогу наполегливо одягав одну й ту саму пару невипраних шкарпеток на кожний матч Малої бейсбольної ліги. Моя мати дозволила мені зберігати їх тільки на задньому ганку.

Іноді наші надії можуть вести до мрій, які надихають нас і спонукають до дій. Якщо ми маємо надію навчатися краще, її можна втілити наполегливим навчанням і жертвуванням. Якщо ми маємо надію грати у команді чемпіонів, ця надія може спонукати до постійних тренувань, набуття відданості, злагоженості та, зрештою, успіху.

Роджер Бенністер ще студентом, здобуваючи медичну освіту в Англії, мав амбіційну надію. Він прагнув стати першою людиною, яка пробіжить одну милю менш, ніж за чотири хвилини. Протягом всієї першої половини 20-го століття прихильники активних видів спорту з нетерпінням чекали на той день, коли буде подоланий чотиреххвилинний бар'єр. Багато видатних бігунів роками наближались до нього, але цей чотиреххвилинний бар'єр так і не був подоланий. Бенністер віддано дотримувався амбіційного розкладу тренувань, сподіваючись досягти своєї меті та встановити новий світовий рекорд. У спортивних колах дехто почав сумніватися щодо того, чи можна взагалі подолати чотиреххвилинний бар'єр. Так звані експерти навіть висунули гіпотезу, що людське тіло фізіологічно не пристосоване для того, що бігти на таких швидкостях таку довгу відстань. Одного похмурого дня, 6 травня 1954 року, велика надія Роджера Банністера здійснилася! Він перетнув фінішну лінію через 3 хвилини 59,4 секунди і встановив новий світовий рекорд. Його надія подолати чотиреххвилинний бар'єр при бігу на відстань в одну милю стала мрією, здійсненою завдяки тренуванням, наполегливій праці та відданості.

Надія може надихати на мрії і спонукати нас на втілення цих мрій. Однак сама по собі надія не веде нас до успіху. Багато благородних надій залишилися не здійсненими, зазнавши краху на рифах добрих намірів і лінощів.

Наші батьківські найзаповітніші надії стосуються наших дітей. Ми надіємося, що вони виростуть і житимуть відповідально та праведно. Такі надії можуть легко розсипатися,

якщо ми не будемо гарним прикладом. Сама по собі надія ще не означає, що наші діти зростатимуть в праведності. Ми повинні приділяти їм час, проводячи домашні сімейні вечори та корисні сімейні заходи. Ми повинні навчити їх молитися. Ми повинні читати з ними Писання і навчати їх важливим принципам євангелії. Лише тоді наші найзаповітніші надії стануть реальністю.

Нам слід ніколи не допускати того, щоб надія була втрачена через розпач. Апостол Павло писав, що ми “з надією муси[мо] орати” (1 Коринтянам 9:10). Виявлення надії збагачує наше життя і допомагає нам вдивлятися у майбутнє. І немає значення, чи то ми оремо лани, щоб засіяти, чи то шлях нашого життя подібний до орання, нам, як святим останніх днів, наказано мати надію.

У євангелії Ісуса Христа, надія— це бажання Його послідовників здобути вічне спасіння через Спокуту Спасителя.

Це дійсно та надія, яку слід мати всім нам. Саме цим ми відрізняємося від решти світу. У давнину Петро закликав послідовників Христа бути готовими дати відповідь “кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас” (1 Петра 3:15).

Наша надія на Спокуту дає нам вічну перспективу. Така перспектива дозволяє нам зазирнути за межі “тут і зараз” і вдивлятися в обіцяння вічностей. Нам не слід потрапляти до пастки вузьких рамок мінливих

очікувань суспільства. Ми вільні вдивлятися у майбутнє і бачити целестіальну славу, де будемо, запечатані з нашою сім’єю і близькими.

У євангелії надія майже завжди пов’язана з вірою і милосердям. Президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав: “Надію, разом з вірою і милосердям, можна уподібнити до ніжок триніжного стільця. Незалежно від того, з якими грубими чи нерівними поверхнями нам не довелось би мати справу, вони втрюх стабілизують наше життя” (“Безкінечна сила надії”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 21).

В останньому розділі Книги Мормона Мороній писав:

“Ось чому має бути віра; а якщо має бути віра, має бути і надія; а якщо має бути надія, має бути і милосердя.

І якщо ви не матимете милосердя, ви ніяк не зможете бути спасеними в царстві Бога; також не зможете ви бути спасеними в царстві Бога, якщо ви не маєте віри; також не можете, якщо ви не маєте надії” (Мороній 10: 20–21).

Старійшина Рассел М. Нельсон навчав, що: “Фундаментом *віри* є Ісус Христос. *Надія* зосереджена на Спокуті. *Милосердя* явлене в “чистій любові Христа”. Ці три якості переплетені між собою, подібно до стренг троса, і їх не завжди можна чітко розрізнити. Разом вони стають нашим містком до целестіального царства” (“A More Excellent Hope,” *Ensign*, Feb. 1997, 61).

Пророкуючи про Ісуса Христа у заключній частині свого літопису, Нефій писав: “Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей” (2 Нефій 31:20).

Ця “справжня яскравість надії”, про яку говорить Нефій, є надією на Спокуту, на вічне спасіння, уможливлене завдяки жертві нашого Спасителя. Ця надія спонукала чоловіків і жінок в усі віки чинити славетні справи. У давнину апостоли йшли по всьому світу і свідчили про Нього, а згодом віддали свої життя, здійснюючи Його служіння.

У цьому розподілі багато перших членів Церкви полишили свої будинки і з серцями, сповненими надії і віри, вирушили на захід, перетинаючи Великі рівнини, до Долини Солоного озера.

У 1851 році в Шотландії до Церкви приєдналася Мері Мюррі Мердок, вдова, якій було шістьдесят сім років. Ця маленька жінка, зростом в один метр двадцять сантиметрів і вагою 41 кілограм, була матір’ю вісьмох дітей, шість з яких дожили до дорослого віку. Через її зріст, діти й онуки з любов’ю називали її “маленькою бабусею”.

Її син Джон Мердок разом зі своєю дружиною також приєдналися до Церкви і в 1852 році зі своїми двома малими дітьми вирушили до Юти. Хоча матеріальне становище сім’ї Джона було складним, він через чотири роки надіслав мамі необхідні кошти, щоб вона могла вирушити до Солт-Лейк-Сіті й приєднатися до сім’ї. Маючи надію, набагато більшу за її малий зріст, Мері вирушила у важку подорож на захід, до Юти, у 73-річному віці.

Після безпечної подорожі через Атлантику, вона зрештою

приєдналась до нещасливого загону з ручними візками, який очолював Мартін. 28 липня ці піонери вирушили з ручними візками на захід. Добре відомо, яких страждань зазнали члени цього загону. З 576 людей майже чверть померла перш, ніж вони дісталися Юти. Ще більше загинули б, якби не рятувальні заходи, організовані Президентом Бригадом Янгом, який послав рятувальників з фургонами і запасами знайти змучених, заметених снігом святих.

Мері Мердок померла 2 жовтня 1856 року біля Чімні-Рок, у штаті Небраска. Вона не витримала виснаження, холоду і труднощів подорожі. Її тендітне тіло не знесло фізичних страждань, яких зазнали святи. Коли воно вже ледь трималося за життя, вона думала про свою сім'ю в Юті. Останніми словами цієї відданої жінки-піонера були: "Скажіть Джону, що я померла обличчям до Сіону" (Див. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115).

Мері Мюррі Мердок є взірцем надії і віри дуже багатьох перших піонерів, які здійснили мужню подорож на захід. Для сучасних духовних подорожей потрібно не менше надії чи віри, ніж тим першим піонерам. Виклики, що стоять перед нами, можуть бути іншими, але зусилля є такими ж великими.

Я молюся, щоб наші надії спонукали нас до здійснення наших праведних мрій. Я особливо молюся, щоб наша надія на Спокуту зміцнила нашу віру і милосердя, і дала нам бачення вічної перспективи нашого майбутнього. Про те, щоб всі ми мали справжню яскравість надії, я молюся, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Ларрі М. Гібсон

Перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків

Священні ключі Ааронового священства

Господь бажає, щоб кожен носій Ааронового священства запрошував усіх прийти до Христа— починаючи зі своєї власної сім'ї.

Один з моїх синів у 12 років вирішив розводити кроликів. Ми побудували клітки і купили у сусіда одного дорослого кролика і двох кролиць. Я не мав жодного уявлення про те, з чим я зв'язався. За дуже короткий період часу, ці кролики вже ледь поміщалися у нашої повітці. Тепер, коли мій син вже дорослий, маю визнати моє здивування щодо способу, яким контролювалася їхня популяція—сусідський собака час від часу залазив у повітку і зменшував їхню кількість.

Але моє серце було зворушене, коли я бачив як мій син зі своїми братами наглядали за тими кроликами і захищали їх. І тепер, як чоловіки і батьки, вони є достойними носіями священства, які люблять, зміцнюють свої власні сім'ї і наглядають за ними.

Мене сповнюють теплі почуття, коли я спостерігаю як ви, молоді чоловіки Ааронового священства, підтримуєте, зміцнюєте тих, хто навколо вас, включаючи ваші сім'ї, членів ваших кворумів та багатьох інших, і наглядаєте за ними. Як я вас люблю.

Недавно я спостерігав за тим, як рукопокладали 13-літнього молодого чоловіка президентом кворуму дияконів. Після цього єпископ потиснув йому руку і звернувся до нього як до "президента", пояснивши членам кворуму, що "він звернувся до нього як до президента, щоб підкреслити святість його покликання. Президент кворуму дияконів є одним з чотирьох членів приходу, які мають ключі президентства. Маючи ці ключі, разом з радниками він вестиме кворум через натхнення від Господа". Цей єпископ розумів силу президентств, на чолі з президентом, який має і застосовує священні ключі священства (див. УЗ 124:142–143).

Пізніше я запитав цього молодого чоловіка, чи був він готовий головувати над цим величним кворумом. Його відповідь була: "Я хвилююся. Я не знаю, що робить президент кворуму дияконів. Може, ви мені поясните?"

Я сказав йому, що у нього є чудовий єпископат і радники, які допоможуть йому стати успішним і сильним провідником священства.

Я знав, що вони будуть поважати священні ключі президентства, яке він мав.

Потім я запитав: “Чи вважаєш ти, що Господь дав би тобі це важливе покликання, не давши тобі спрямування?”

Він подумав, а потім відповів: “Де я можу його знайти?”

Після певного обговорення він усвідомив, що знайде спрямування у Писаннях, словах живих пророків, та у вигляді відповіді на молитву. Ми вирішили, що знайдемо уривок, з якого почнемо вивчати обов’язки його нового покликання.

Ми відкрили 107 розділ Учень і Завітів, 85 вірш. Там йдеться про те, що президент кворуму дияконів має сидіти в раді з членами кворуму і навчати їх їхнім обов’язкам. Ми звернули увагу на те, що цей кворум є не лише класом, але також радою молодих чоловіків, які мають зміцнювати і наставляти один одного під спрямуванням президента. Я висловив впевненість у тому, що він буде надзвичайним президентом, який покладатиметься на натхнення від Господа і звеличуватиме це священне покликання, навчаючи своїх товаришів-дияконів їхнім обов’язкам.

Потім я запитав: “Знаючи, що ти маєш навчати дияконів їхнім обов’язкам, чи знаєш ти в чому вони полягають?”

Знову ми звернулися до Писань і знайшли:

1. Диякон має бути призначеним наглядати за Церквою, щоб бути йому постійним

священнослужителем для Церкви (див. УЗ 84:111).

Оскільки сім’я є основною одиницею Церкви, найважливіше місце, де носій Ааронового священства може виконати свій обов’язок—це його дім. Він надає служіння священства своєму татові і мамі у той час, як вони керують своєю сім’єю. Він також наглядає за своїми братами і сестрами, молодими чоловіками свого кворуму та іншими членами приходу.

2. Диякон допомагає вчителю виконувати всі його обов’язки в Церкві, коли вимагають обставини (див. УЗ 20:57).

Ми визначили, що якщо диякон має допомагати з обов’язками вчителя, то йому треба знати їхні обов’язки. Ми зазірнули в Писання і швидко знайшли більше дюжини обов’язків чина вчителя (див. УЗ 20:53–59; 84:111). Який чудовий досвід можна отримати, якщо кожному молодому чоловікові—і його батьку, радникам і всім нам—зробити те ж саме, що й цей юнак: звернутися до Писань і самим знайти визначення своїх обов’язків. Припускаю, що багатьох з нас здивує—і надихне—те, що ми там знайдемо. Брошура *Обов’язок перед Богом* містить чудові загальні визначення обов’язків Ааронового священства і є чудовим ресурсом для духовного розвитку. Я захожую вас постійно використовувати її.

3. Диякони і вчителі також мають “застерігати, роз’яснювати, напучувати, і вчити, і запрошувати

всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59; див. вірші 46 і 68 для священників).

Багато молодих чоловіків вважають, що їхня місіонерська діяльність починається, коли їм виповнюється 19 і вони потрапляють у Центр підготовки місіонерів. Із Писань ми дізнаємося, що вона починається задовго до цього. Господь бажає, щоб кожен носій Ааронового священства запрошував усіх прийти до Христа—починаючи зі своєї власної сім’ї.

Потім, щоб допомогти цьому молодому президентові зрозуміти, що він, і лише він, є головуючим чином кворуму, я запропонував прочитати три рази перший обов’язок, вказаний в Ученні і Завітах 107:85. Він прочитав: “Головувати над дванадцятьма дияконами”. Я запитав: “Що Господь говорить особисто тобі про твої обов’язки президента?”

“Ну,—сказав він,—під час розмови мені в голову прийшли кілька думок. Я вважаю, що Небесний Батько хоче, щоб я був президентом дванадцяти дияконів. Нас приходить лише п’ятеро, а один приходить лише іноді. Тому де нам взяти дванадцять?”

Я ніколи раніше не бачив цього вірша в такому світлі, але у нього були священні ключі, яких у мене не було. Мене навчав 13-літній президент кворуму дияконів про силу отримувати одкровення, яка є у тих, хто має священні ключі президентства, незалежно від їхнього інтелекту, статури або віку.

Я відповів: “Я не знаю. А що ти думаєш?”

І він відповів: “Нам слід знайти спосіб допомагати йому приходити частіше. Я знаю, що є два інші, які мають бути в нашому кворумі, але вони не приходять і я з ними незнайомий. Може, я стану близьким другом одному із них, а мої радники працюватимуть з іншими. Якщо вони всі прийдуть, то нас буде семеро, але де ми знайдемо ще п'ять?”

“Я не знаю,—відповів я,—але якщо Небесний Батько хоче, щоб вони там були, то Він знає”.

“Тоді нам варто помолитися нашим президентством і кворумом, щоб дізнатися, що робити”. Потім він запитав: “А я відповідальний за всіх хлопчиків нашого приходу віку дияконів, навіть тих, хто не належать до Церкви?”

З благоговійним здивуванням я запитав: “З точки зору Господа, твій єпископ відповідає лише за членів приходу, чи й за тих, хто живе в його межах?”

Цей молодий “постійний священнослужитель” зрозумів. Він побачив роль кожного диякона, вчителя і священника в тому, щоб наглядати за Церквою і запрошувати всіх прийти до Христа.

Коли я думаю про наших чудових молодих чоловіків і жінок Церкви, на мою думку спадає уривок з

Писань, той, якого цитував Мороній Джозефу Сміту, де сказано, що “це ще не збулося, але незабаром збудеться” (Джозеф Сміт—Історія 1:41)—“І буде потому,—виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуюватимуть ваші сини й ваші дочки,... юнаки ваші бачити будуть видіння” (Йоїл 3:1).

В голові у цього молодого президента з'явилася видіння того, яким Небесний Батько хоче бачити його кворум. Це було одкровення, якого він потребував, щоб зміцнювати активних членів свого кворуму, рятувати тих, у кого труднощі, і запрошувати всіх приходити до Христа. Маючи таке натхнення, він спланував, як буде виконувати волю Господа.

Господь навчав цього молодого президента, що *священство* означає служіння іншим. Як каже наш улюблений пророк Президент Монсон: “Священство насправді не стільки дар, скільки доручення служити, привілей піднімати та можливість благословляти життя інших”. (“Відповідальність нашого святого священства”, *Ліягона*, трав. 2006, с 57).

Служіння—це сама основа священства—це служіння іншим, прикладом якого є Спаситель. Я свідчу, що це Його священство. Ми виконуємо Його доручення, і Він показав усім носіям священства способи вірного служіння у священстві.

Я запрошую кожне президентство кворумів дияконів, вчителів і священників регулярно радитися вивчати і молитися, щоб дізнатися волю Господа для вашого кворуму, а потім іти і виконувати її. Використовуйте брошуру *Обов'язок перед Богом*, навчаючи ваших членів кворуму їхнім обов'язкам. Я запрошую

кожного члена кворуму підтримати вашого президента кворуму і звертатися до нього за порадою, вивчаючи і праведно виконуючи всі ваші обов'язки у священстві. І я запрошую кожного з нас дивитися на цих чудових молодих чоловіків, як Господь дивиться на них—як на потужний ресурс для побудови і зміцнення Його царства тут і зараз.

Ви, чудові молоді чоловіки, маєте Ааронове священство, відновлене Іваном Христителем Джозефу Сміту та Оліверу Каудері біля Гармоні, Пенсільванія. Ваше священство має священні ключі, які відкривають двері для всіх дітей Небесного Батька, щоб вони могли прийти до Його Сина, Ісуса Христа, і слідувати за Ним. Це відбувається через “євангелі[ю] покаяння і хрищення зануренням для відпущення гріхів”, щотижневий обряд причастя і “священнослужіння ангелів” (УЗ 13:1; Джозеф Сміт—Історія 1:69). Ви воістину служителі, які мають бути чистими, достойними і вірними носіями священства в усі часи і в усіх місцях.

Чому? Прислухайтеся до слів нашого улюбленого Першого Президентства, якими вони звернулися до кожного з вас у брошурі *Обов'язок перед Богом*:

“Ти маєш повноваження виконувати обряди Ааронового священства... [ти] щедро благословиш життя оточуючих...”

Небесний Батько дуже довіряє тобі і впевнений у тобі. У Нього є для тебе важлива місія” (*Мій Обов'язок перед Богом: для носіїв Ааронового священства* [2010], с. 5).

Я знаю, що ці слова істинні і я молюся, щоб кожен з вас мав те саме свідчення. І я кажу все це у священне ім'я Його, чие священство ми маємо, Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Ваш потенціал, ваш привілей

Коли ви будете читати Писання і дослухатися до слів пророків усім своїм серцем і розумом, Господь скаже вам, як жити відповідно до своїх привілеїв священства.

Один чоловік усе життя мріяв сісти на круїзний лайнер і здійснити подорож Середземним морем. Він мріяв про те, щоб пройтися вулицями Рима, Афін та Стамбула. Він заощаджував кожну копійку, доки не накопичив достатньо для здійснення подорожі. Оскільки з грошима було туго, він придбав ще один чемодан і наповнив його консервними банками з квасолею, коробками крекерів та пакетами з порошком для приготування лимонаду, і з цього складався його щоденний раціон.

Він був би радий взяти участь у багатьох заходах, що відбувалися на кораблі—тренуваннях в спортзалі, грі в міні-гольф та плаванню в басейні. Він заздрив тим, хто відвідував кіно, шоу-програми та культурні заходи. І, о як він мріяв хоч спробувати ті прекрасні страви, які він бачив на кораблі—кожний сніданок, обід чи вечеря здавалися йому бенкетом! Але чоловік прагнув витратити якомога менше грошей, тому не брав участі у всьому цьому. Він зміг побачити міста, які мріяв відвідати, але більшу частину подорожі

провів у своїй каюті й харчувався лише своєю скромною їжею.

В останній день круїзу один з членів команди запитав його, на яку з прощальних вечірок той прийде. І лише тоді цей чоловік дізнався, що не лише прощальна вечірка, але майже все на борту круїзного лайнера—харчування, розваги, всі заходи—входило в ціну його квитка. Цей чоловік надто пізно усвідомив, що жив, майже не користуючись наданими йому привілеями.

Ця притча спонукає нас замислитися над питанням: чи не є так, що ми, носії священства, живемо, майже не користуючись наданими нам привілеями, коли йдеться про священну силу, дари та благословення, які ми маємо можливість і право мати як носії Божого священства?

Слава і велич священства

Усі ми знаємо, що священство—це набагато більше, ніж просто назва чи титул. Пророк Джозеф навчав, що “священство є безкінечним принципом, й існувало з Богом від вічності ... до вічності без початку днів або кінця життя”¹. Воно тримає

“саме ключ від пізнання Бога”². Фактично, через священство “явлена сила божественності”³.

Благословення священства є величнішими за нашу спроможність їх осягнути. Віддані носії Мелхиседекового священства можуть “ста[ти] ... обранцями Бога”⁴. Їх “освячено Духом на оновлення їхніх тіл”⁵ і вони можуть зрештою отримати “все, що має Батько”⁶. Ці благословення, можливо, буде важко зрозуміти, але вони прекрасні, і я свідчу, що це істина.

Сам факт того, що наш Небесний Батько довірятиме цю владу і обов’язки людині, свідчить про Його велику любов до нас та бачення нашого потенціалу, як синів Бога, у майбутньому.

Однак надто часто наші дії вказують на те, що ми живемо майже не користуючись цим потенціалом. У відповідь на запитання: “Що таке священство?”, більшість з нас можуть процитувати правильне визначення, але у повсякденному житті навряд чи можна побачити, що наше розуміння є більшим, ніж просто завчені напам’ять слова.

Брати, ми стоїмо перед вибором. Як носії священства, ми можемо задовольнитися обмеженим духовним досвідом і майже не прагнути того, що маємо привілей отримати. Або ми можемо насолоджуватися розкішним бенкетом духовних нагод і всеохоплюючими благословеннями священства.

Що ми можемо робити, щоб жити згідно з нашим потенціалом?

Слова, написані у Писаннях і промовлені на генеральній конференції, призначені для того, щоб ми “приклад[али] їх до себе”⁷, а не лише читали чи слухали⁸. Дуже часто ми відвідуємо збори і киваємо головою;

ми можемо навіть з розумінням усміхатися і погоджуватися. Ми можемо записувати дещо з того, що нам слід зробити, і казати собі: “Ось це я зроблю”. Але десь між слуханням, записуванням нагадування на свій смартфон і реальними діями, наше “я зроблю” перемикається у положення “потім”. Брати, давайте пересвідчимося в тому, що ми завжди встановлюємо свій перемикач “я зроблю” в положення “зараз”!

Коли ви будете читати Писання і дослухатися до слів пророків усім своїм серцем і розумом, Господь скаже вам, як жити відповідно до своїх привілеїв священства. Нехай не проходить і дня, щоб ви не зробили чогось, діючи за спонуканнями Духа.

Перше: читайте керівництво з експлуатації

Якби ви були власником найдосконалішого і найдорожчого комп'ютера, чи використовували б ви його лише як прикрасу для столу. Комп'ютер може бути вражаючим на вигляд. У нього можуть бути грандіозні потенційні можливості. Але лише після того, як ви вивчите керівництво з експлуатації, дізнаєтеся як працювати з програмами і увімкнете живлення, ви зможете скористатися його повним потенціалом.

Святе священство Бога також має своє керівництво з експлуатації. Давайте зобов'яжемося читати Писання і довідники більш цілеспрямовано і зосереджено. Давайте почнемо з перечитування розділів 20, 84, 107 та 121 з Учення і Завітів. Чим більше ми вивчаємо мету, потенціал та практичне застосування священства, тим більше ми будемо вражені його силою, і Дух навчатиме нас, як отримати доступ до цієї сили і користуватися нею, щоб благословити наші сім'ї, громади та Церкву.

Як народ, ми справедливо вважаємо дуже пріоритетним набуття світської освіти та професійного розвитку. Ми прагнемо і повинні досягти успіхів у навчанні й майстерності. Я хвалю вас за те, що ви старанно прагнете здобути освіту і стати висококваліфікованими фахівцями у своїй сфері діяльності. Я закликаю вас також стати експертами зі вчень евангелії—особливо зі вчення про священство.

Ми живемо у час, коли до Писань та слів сучасних пророків є набагато легший доступ, ніж будь-коли в історії світу. Однак наші привілеї, обов'язок і відповідальність полягають в тому, щоб докласти зусиль і опанувати вчення, що містяться в них. Принципи і доктрини священства є величними і божественними. Чим більше ми вивчаємо доктрини та потенціал священства і практично застосовуємо його, тим більше звеличується душа та освітлюється наше розуміння і ми побачимо, що Господь підготував для нас.

Друге: прагніть одкровенень через Духа

Міцне свідчення про Ісуса Христа і Його відновлену евангелію вимагає більшого, ніж просто знання—воно вимагає особистого одкровення, підтверженого через сумління і віддане застосування принципів евангелії. Пророк Джозеф Сміт пояснив, що священство—“це канал, яким Всемогутній почав відкривати Свою славу на початку сотворіння цієї землі, яким Він продовжує відкривати Себе дітям людським до нинішнього часу”⁹.

Якщо ми не прагнемо користуватися цим каналом одкровення, то живемо, не користуючись нашими привілеями священства. Наприклад, є люди, які вірять, але не знають, що вони вірять. Протягом тривалого часу вони отримували багато відповідей, які промовляв тихий, лагідний голос, але оскільки це натхнення здається їм таким непомітним і неважливим, вони не усвідомлюють того, чим воно є насправді. Внаслідок цього, вони дозволяють

Бухарест, Румунія

сумнівам не дати їм сягнути свого потенціалу носіїв священства.

Одкровення і свідчення не завжди приходять з вражаючою силою. До багатьох свідчення приходить повільно—крок за кроком. Іноді воно приходить настільки поступово, що важко пригадати якусь конкретну хвилину, в яку ми вже дійсно знали, що євангелія істинна. Господь дає нам “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи”¹⁰.

В деякій мірі наше свідчення схоже на снігову кулю, яка, котячись, з кожним обертом стає більшою. Спочатку в нас було мало світла—можливо лише бажання вірити. Поступово “світло припадає до світла”¹¹ і “той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого”¹², коли “в належний час [ми отримуємо] від Його повноти”¹³.

Подумайте, як чудово вийти за рамки наших земних обмежень, коли очі нашого розуміння відкриваються і ми отримуємо світло і знання з цілестіальних джерел! Наш привілей і наша нагода, як носіїв священства—прагнути особистого одкровення і навчатися тому, як особисто пізнавати істину через надійне свідчення Святого Духа.

Давайте наполегливо прагнути світла особистого одкровення. Давайте благи Господа дарувати

нашому розуму і нашій душі іскру віри, яка дозволить нам в наших конкретних життєвих ситуаціях, серед викликів, що стоять перед нами, і при виконанні обов’язків священства отримувати і розпізнавати божественне служіння Святого Духа.

Третє: знаходьте радість у служінні священства

Упродовж своєї льотної кар’єри в авіалінії, я мав нагоду бути командиром літака, відповідальним за перевірку і навчання пілотів. Частина моїх обов’язків полягала в тому, щоб навчати і перевіряти досвідчених пілотів, аби пересвідчитися, що вони мають необхідні знання і навички для безпечного і ефективного управління цими чудовими великими реактивними літаками.

Я дізнався, що серед пілотів були такі, хто навіть після багатьох років професійного пілотування ніколи не втрачали захоплення від підйому в атмосферу, коли “висковзували з похмурих обіймів Землі й танцювали в небі на усміхнено-сріблястих крилах”¹⁴. Їм подобалися шум потоків повітря, ревіння потужних двигунів і відчуття “єднання з вітром, і темним небом, і зірками, що сяяли попереду”¹⁵. Їхній ентузіазм був заразливим.

Також було й небагато тих, хто, здавалось би, ставилися до всього просто формально. Вони опанували системи літаків і навички

пілотування, але десь на цьому шляху загубили радість від польоту “там, де не літав жайворонок, чи навіть орел”¹⁶. Перетинаючи океани і континенти, вони втратили відчуття благоговійного захоплення від яскравого світанку, від краси Божих створінь. Якщо їхня кваліфікація відповідала офіційним вимогам, я видавав їм посвідчення про проходження атестації, але водночас мені було їх шкода.

Можливо ви захочете запитати себе, чи не є ваше ставлення, як носія священства, лише формальним—коли ви робите те, що очікується від вас, але не відчуваєте радості, яку маєте відчувати. Бути носієм священства означає мати безліч нагод відчувати радість, про яку Аммон сказав: “Хіба ми не маємо великої причини радити? ... Ми були зняряддям у ... руках [Господа] для виконання цієї величної і дивовижної роботи. Тому давайте пишатися ... Господом; так, ми будемо втішатися”¹⁷.

Брати, наша релігія є радісною!

Ми—найблагоденніші, бо є носіями Божого священства! У книзі Псалмів ми читаємо: “Блаженний народ, що знає він поклик святковий,—Господи, вони ходять у світлі обличчя Твого!”¹⁸ Ми можемо відчувати цю величнійшу радість якщо тільки будемо її прагнути.

Дуже часто ми не відчуваємо щастя, яке приходить через щоденне практичне служіння священства. Іноді доручення сприймаються, як тягарі. Брати, давайте жити так, щоб наше життя не перетворювалося на суцільні втому, хвилювання і скиглення. Ми живемо, не користуючись своїми привілеями, коли дозволяємо земним якорям утримувати нас від рясної радості, що приходить через вірне і віддане служіння священства, особливо у стінах наших власних домівок. Ми живемо, не користуючись нашими привілеями, коли неспроможні бенкетувати щастям, миром і радістю, які Бог так щедро дарує відданим служителям—носіям священства.

Молоді чоловіки, якщо ранній прихід до церкви, щоб приготувати причастя, відчувається більше як тягар, а не благословення, я запрошую вас подумати про те, що цей священний обряд може означати для члена приходу, у якого, можливо, був складний тиждень. Брати, якщо, на ваш погляд, виконання вами домашнього вчителювання не є ефективним, я запрошую вас подивитися оком віри на те, що відвідування Господнього слуги зробить для сім'ї, де є багато проблем, яких не побачиш. Коли ви усвідомите божественний потенціал вашого служіння священства, Дух Бога сповнить ваше серце і розум; ним сьятимуть ваші очі й обличчя.

Як носії священства, давайте ніколи не втрачати відчуття

благоговійного захоплення від того, що Господь нам довірив.

Підсумок

Мої дорогі брати, давайте старанно прагнути вивчати учення святого священства, зміцнювати наші свідчення рядок за рядком через отримання одкровенень від Духа і знаходити справжню радість у щоденному служінні священства. Роблячи це, ми, носії священства, почнемо жити згідно з нашим потенціалом і привілеями, і будемо здатні все робити “в Тім, Хто [нас] підкріплює—в Ісусі Христі”¹⁹. Про це я свідчу як апостол Господа і залишаю вам моє благословення у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 106.
2. Учення і Завіти 84:19.
3. Учення і Завіти 84:20.
4. Учення і Завіти 84:34.
5. Учення і Завіти 84:33.
6. Учення і Завіти 84:38.
7. 1 Нефій 19:24.
8. Див. Якова 1:22.
9. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, с. 110.
10. 2 Нефій 28:30.
11. Учення і Завіти 88:40.
12. Учення і Завіти 50:24.
13. Учення і Завіти 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., “High Flight,” in Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), 9.
16. Magee, “High Flight,” 486.
17. Ама 26:13, 15–16.
18. Псалми 89:15.
19. Филип'янам 4:13.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник в Першому Президентстві

Навчатися в священстві

Якщо ви будете старанними і слухняними у священстві, скарби духовного знання виллюються на вас.

Я вдячний за можливість бути з вами на цих зборах священства Бога. Цього вечора ми зібralися в багатьох різних місцях і кожен знаходиться на своєму місці служіння у священстві. Проте, якими б не були наші обставини, у нас є спільна потреба. Вона полягає в тому, щоб вивчати наші обов'язки у священстві і зростати в нашій здатності виконувати їх.

Я гостро відчував цю потребу, коли був дияконом. Я жив у крихітній філії Церкви в Нью-Джерсі на східному узбережжі Сполучених Штатів. Я був єдиним дияконом у тій філії—не лише єдиним активним дияконом, але і по списку. Мій старший брат, Тед, був єдиним учителем. Він сьогодні тут.

Поки я ще був дияконом, моя сім'я переїхала до Юти. Там я знайшов три чудові складові, які прискорили моє зростання у священстві. Перша—це президент, який знав, що має сидіти на зборах ради з членами його кворуму. Друга—це міцна віра в Ісуса Христа, яка привела до великої любові, про яку ми чули, любові один до одного. І третя—це спільне переконання, що

нашою найголовнішою метою у священстві була праця заради спасіння людей.

Справа була не в тому, що приход був добре встановлений. Присутнє в тому приході могло існувати будь-де, у будь-якому підрозділі Церкви, де б ви не знаходилися.

Ці три складові можливо настільки присутні у вашому досвіді, пов'язаному зі священством, що ви ледь помічаєте їх. Хтось інший, можливо, не так сильно відчуває потребу в зростанні, тому ці складові залишаються для вас невидимими. У будь-якому випадку, я молюся, щоб Дух допоміг мені зробити їх зрозумілими і привабливими для вас.

Мета мого виступу про ці три сприятливі для зростання у священстві складові—це заохотити вас цінувати і використовувати їх. Якщо ви так зробите, ваше служіння стане кращим. І якщо його звеличувати, ваше служіння у священстві благословить дітей Небесного Батька більше, ніж зараз здається для вас можливим.

Я побачив першу з них, коли мене привітали у кворумі священників, де нашим президентом був

єпископ. Для вас, можливо, це проста і незначна річ, але мені це дало відчуття сили священства, яке з тих пір назавжди змінило моє служіння у священстві. Це почалося з того, як він вів нас.

Наскільки я міг сказати, він ставився до думок молодих священників, наче це були наймудріші чоловіки світу. Він чекав, доки не висловиться кожен, хто хотів висловитися. Він слухав. І коли він приймав рішення щодо того, що слід було зробити, мені здавалося, що Дух підтверджував ці рішення і нам і йому.

Зараз я розумію, що я відчував те, що мається на увазі в Писаннях, де сказано, що президент має сидіти на раді з членами свого кворуму¹. І багато років потому, коли я був єпископом з моїм кворумом священників, і вони і я навчалися того, чого я навчився, коли був молодим священником.

Через двадцять років, коли я був єпископом, у мене була можливість побачити ефективність ради, яка проводилася не просто у будинку зборів, але також і в горах. Під час заходу, який проводився в суботу, член нашого кворуму загубився у лісі і його не могли знайти всю ніч. Наскільки ми розуміли, він був один, без теплого одягу, їжі чи притулку. Ми безуспішно шукали його.

Я пам'ятаю, що ми всі помолилися, кворум священників і я, і потім я попросив кожного висловитися. Я уважно слухав і мені здалося, що вони теж слухають один одного. Через деякий час на нас зійшло відчуття спокою. Я відчув, що член нашого кворуму, який загубився, був десь у безпечному місці і сухий.

Мені стало ясно, що мав і чого не мав робити кворум. Коли люди, які знайшли його, описали ту частину лісу, де він знайшов притулок, мені

це описання здалося знайомим. Але більшим чудом для мене було бачити віру об'єднаної ради священства в Ісуса Христа, яка сприяла надходженню одкровення до чоловіка із ключами священства. У той день сила священства у кожного з нас зросла.

Другий ключ до зростання знання—це любов один до одного, яка приходиться від великої віри. Я не впевнений, що приходиться спочатку, але обидві складові здаються присутніми там, де відбувається значне і швидко навчання в священстві. Джозеф Сміт навчив нас цього своїм прикладом.

У ранні дні Церкви цього розподілу, він отримав заповідь від Бога зміцнити силу у священстві. Він отримав настанову організувати школи для носіїв священства. Господь поставив вимогу, щоб там була любов один до одного серед тих, хто мав навчати і кого мали навчати. Ось слова Господа про створення місця для навчання священства і яким воно буде для тих, хто буде там навчатися:

“Організуйте себе... встановіть дім... навчання, ... дім порядку...”

Призначте з-поміж себе вчителя, і нехай не всі будуть промовцями водночас; але нехай усі говорять по черзі, і нехай усі слухають його

висловлювання, щоб коли всі висловляться, усі могли бути наставленими всіма, і щоб кожна людина мала рівні привілеї”².

Господь описує те, що як ми вже бачили, є силою ради або класу священства, яка сприяє отриманню одкровення від Духа. Одкровення—це єдиний спосіб, яким ми можемо знати, що Ісус є Христос. Ця велика віра—це перший щабель на драбині, якою ми піднімаємося у вивченні принципів євангелії.

У 88 розділі Учення і Заповітів, у віршах 123 і 124 Господь робить наголос на любові один до одного і на тому, щоб припинити знаходити вади один у одного. Кожен міг навчатися у школі священства, встановленій Господнім пророком, якщо із піднятими руками укладав завіт, бути “другом та братом... в узах любові”³.

Сьогодні ми не практикуємо той порядок, але де б я не спостерігав дивовижний прогрес у навчанні священства, там завжди були присутні узи любові. Знову ж таки, я бачив це і як причину і як наслідок вивчення євангельських істин. Любов сприяє присутності Святого Духа, який підтверджує істину. І радість від вивчення божественних істин створює любов у серцях людей, які разом навчаються.

Протилежне також є істинним. Розлад чи заздрощі зменшують здатність Святого Духа навчати нас і зменшують нашу здатність отримувати світло й істину. А неприємні почуття, які обов'язково йтимуть слідом, містять насіння ще більшого розладу і причепливості серед тих, хто сподівався чогось навчитися і не отримав цього.

Серед носіїв священства, які добре навчаються разом, завжди, на мою думку, є чудові миротворці. Ви бачите таке примирення на уроках священства і на радах. Це дар миротворця допомагати людям знаходити спільну мову, коли інші бачать відмінності. Це дар миротворця допомагати людям бачити чийсь слова як вклад, а не виправлення когось.

Якщо є достатньо чистої любові Христа і бажання бути миротворцями, єдність на радах священства і на уроках є досяжною. Для цього вимагається терпіння і смирення, але я бачив, як це досягається навіть тоді, коли виникають складні питання, і люди, присутні на радах чи на уроках, мають дуже різний світогляд.

В прийнятті рішень у кворумах можна досягти високих стандартів, встановлених Господом для носіїв священства. Це можливо тоді, коли є велика віра і любов і немає суперечок. Ось що вимагається Господом для того, щоб Він міг схвалити наші рішення: “І кожне рішення, ухвалене тим чи іншим кворумом, має прийматися одностайним голосуванням членів кворумів, тобто кожний член в кожному кворумі має бути згодним з його рішеннями для того, щоб зробити їхні рішення однаковими за владою або чинністю”⁴.

Третя складова навчання у священстві приходиться із спільним переконанням щодо того, заради

чого Господь дав нам благословення мати і застосовувати Його священство і довіряє його нам. Це щоб ми працювали заради спасіння людей. Це спільне переконання приносить у наші кворуми єдність. Ми можемо починати навчатися цьому із оповіді, яка міститься в Писаннях про те, як нас, духовних синів, готували ще до народження мати цю рідкісну честь—бути носіями священства.

Говорячи про тих, кому дається велика довіра священства у цьому житті, Господь сказав: “Навіть до того, як вони народилися, вони з багатьма іншими отримали свої перші уроки у світі духів, і їх було підготовлено, щоб народитися в належний час Господа, щоб трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських”⁵.

У священстві ми розділяємо цей священний обов’язок—трудитися для душ людських. Ми маємо робити більше, ніж просто дізнаватися, що це наш обов’язок. Це має настільки глибоко проникнути у наші серця, щоб ні численні вимоги до нас в період розквіту нашого життя, ні випробування, які приходять з віком, не відвернули нас від цієї мети.

Не так давно я відвідав одного первосвященника у нього вдома. Він уже не здатний приходити на наші

збори кворуму. Він живе один. Його прекрасна дружина померла і його діти живуть далеко від нього. Час і хвороба обмежують його здатність служити. Він все ще робить вправи із підніманням тягарів, щоб підтримувати залишки його колись значної сили.

Коли я увійшов у його дім, він піднявся, полишивши свій ходунок, щоб привітати мене. Він запросив мене сісти у крісло біля нього. Ми говорили про нашу щасливу співпрацю в священстві.

Потім із сильним занепокоєнням він запитав мене: “Чому я ще живу? Чому я ще тут? Я нічого не можу робити”.

Я сказав йому, що він робить щось для мене. Він надихає мене своєю вірою і любов’ю. Навіть під час нашого короткого візиту він дав мені бажання стати кращим. Його приклад рішучості робити щось важливе, надихнув мене бути ще стараннішим у служінні іншим і Господу.

Але через сум в його голосі і вираз його очей я відчував, що не дав відповіді на його запитання. Він все ще хотів знайти відповідь на запитання, чому Бог дозволяє йому жити з такими обмеженнями в його здатності служити.

З притаманною йому великодушністю він подякував мені за те, що

я відвідав його. Коли я піднявся, з іншої кімнати вийшла медсестра, яка приходить до нього щодня на кілька годин. Під час нашої з ним розмови він трохи розповів мені про неї. Він сказав, що вона була чудова. Більшу частину свого життя вона жила серед святих останніх днів, але все ще не була членом Церкви.

Вона провела мене до дверей. Вказавши на неї, він із посмішкою промовив: “Бачиш, я не можу нічого не робити. Я працюю над тим, щоб вона христилася в Церкві, але це поки що не подіяло”. Вона усміхнулася йому і мені. Я вийшов і повернув до свого будинку, який був неподалік.

Я зрозумів, що відповіді на його запитання були давно посіяні в його серці. Цей доблесний первосвященник намагався виконувати свій обов’язок, якому його десятиліттями навчали у священстві.

Він знав, що єдиний спосіб для тієї молодої жінки отримати благословення спасіння через євангелію Ісуса Христа, був укласти завіт через обряд хрищення. Його навчали згідно із завітами усі президентів кожного кворуму, від дияконів до первосвященників.

Він пам’ятав і відчував свою власну клятву і завіт у священстві. Він все ще дотримувався їх.

Він був свідком і місіонером для Спасителя, куди б не завело його життя. Це вже було в його серці. Бажанням його серця було те, щоб її серце змінилося завдяки Спокуті Ісуса Христа через дотримання священних завітів.

Його час, проведений у школі священства в цьому житті, буде відносно коротким у порівнянні з вічністю. Але навіть у цей короткий проміжок часу він відмінно опанував

предмет, який стосувався вічності. Він візьме з собою, куди б Господь не покликав його, ці уроки священства вічної цінності.

Ви маєте не лише з ентузіазмом вивчати свої уроки священства в цьому житті, але й з оптимізмом дивитися на можливості. Деякі з нас можуть власними думками обмежувати свою здатність засвоїти те, що Господь пропонує нам у служінні Йому.

Один юнак залишив своє маленьке село в Уельсі на початку 40-х років дев'ятнадцятого століття, почув апостолів Бога і приєднався до царства Бога на землі. Він переплив із святими до Америки і з візком здійснив перехід рівнинами на захід. Він був у групі святих, яка прийшла в цю долину після групи Бригама Янга. Його служіння у священстві включало розчищення і освоєння землі для ферми.

Він задешево продав ферму, щоб поїхати на місію для Господа у пустиню, на місці якої зараз знаходиться штат Невада, де мав доглядати овець. Звідти його покликали

на іншу, заокеанську місію, у те саме село, яке він полишив бідняком, щоб слідувати за Господом.

В усьому цьому він знайшов можливість навчатися зі своїми братами в священстві. Будучи сміливим місіонером, в Уельсі він пройшов стежкою до літньої резиденції чоловіка, який чотири рази був прем'єр-міністром Англії, щоб запропонувати йому євангелію Ісуса Христа.

Цей визначний чоловік запросив його до свого особняка. Він був випускником Ітонського коледжу та Оксфордського університету. Місіонер поговорив з ним про походження людини, центральну роль Ісуса Христа в історії світу і навіть про майбутнє націй.

Під кінець тієї розмови хазяїн відхилив запрошення прийняти хрищення. Але коли вони розійшлися, той лідер однієї із великих імперій світу запитав смиренного місіонера: “Де ти отримав свою освіту?” Той відповів: “У священстві Бога”.

Може, до вас приходили іноді думки, наскільки кращим було б ваше життя, якби вас лише

прийняли навчатися до певного хорошого навчального закладу. Я молюся, щоб ви побачили велич любові Бога до вас і грандіозність можливості, яку Він вам дав, бути зарахованими до Його школи священства.

Якщо ви будете старанними і слухняними у священстві, скарби духовного знання виллюються на вас. Ви будете зростати у своїй силі протистояти злу і проголошувати істину, яка веде до спасіння. Ви знайдете радість у щасті тих, кого ви ведете до піднесення. Ваша сім'я стане місцем навчання.

Я свідчу, що ключі священства були відновлені. Президент Томас С. Монсон має і застосовує ті ключі. Бог живе і досконало вас знає. Ісус Христос живе. Вас було обрано для цієї честі—бути носіями святого священства. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 107:87.
2. Учення і Завіти 88:119, 122.
3. Учення і Завіти 88:133.
4. Учення і Завіти 107:27.
5. Учення і Завіти 138:56.

Президент Томас С. Монсон

Сила священства

Будьмо гідними отримувачами божественної сили священства, носіями якої ми є. Хай вона благословить наше життя і користуймося нею, щоб благословляти життя інших.

Я молився і довго обмірковував, щоб знати, що я міг би сказати сьогодні. Я не хочу нікого образити. Я думав: “Які виклики стоять перед нами? З чим я стикаюся щодня, що змушує мене іноді плакати до пізньої ночі?” Я думав, що цього вечора я намагатимусь розглянути кілька з цих викликів. Деякі з них стосуються молодих чоловіків. Деякі людей середнього віку. Деякі—тих, хто трохи старший середнього віку. Ми не говоримо про літній вік.

І я просто хочу почати зі слів, що нам добре було бути разом цього вечора. Ми чули чудові та своєчасні послання про священство Бога. Я разом з вами відчуваю духовне піднесення і натхнення.

Цього вечора я хотів би розглянути питання, над якими останнім часом дуже багато роздумував і відчував спонукання обговорити їх з вами. Так чи інакше усі вони пов’язані з особистою гідністю, яка необхідна для отримання та застосування священної влади священства, носіями якої ми є.

На початку я наведу вам цитату зі 121-го розділу Учення і Заповітів:

“Права священства нерозривно

пов’язані з силами небес, і сили небес не можуть контролюватися й управлятися інакше, як тільки за принципами праведності.

Те, що їх може бути даровано нам, це правда; але якщо ми починаємо приховувати свої гріхи, чи потурати своїй гордовитості, своєму суетному честолюбству, чи контролювати душі дітей людських, чи панувати над ними, чи примушувати їх у будь-якій мірі неправедності, ось, небеса віддаляються; Дух Господа засмучується, а коли Він віддалився,—амінь священству чи повноваженню того чоловіка”¹.

Брати, це остаточне слово Господа стосовно Його божественного повноваження. У нас не може бути сумнівів щодо обов’язку, який воно покладає на кожного з нас—носіїв священства.

Ми прийшли на цю землю у неспокійні часи. Стрілка морального компасу людства поступово змістилася у положення “майже цілковитої вседозволеності”.

Протягом свого довгого життя я став очевидцем значної метаморфози морального стану суспільства. Якщо колись норми Церкви і норми суспільства переважно збігалися,

нині між ними широке провалля, і воно дедалі збільшується.

Багато фільмів та телешоу зображують поведінку, яка повністю суперечить законам Бога. Не дозволяйте, щоб до вас лунали недвозначні натяки та відверті непристойності, які так часто є там. Вірші більшості сучасних пісень підпадають під ту ж категорію. До брутальності, яка настільки поширена сьогодні навколо нас, ніколи не ставились толерантно у недалекому минулому. Прикро, що Господне ім’я згадують надаремно знов і знов. Пригадаймо разом зі мною заповідь—одну з десяти—яку Господь дав Мойсею на горі Синай: “Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно”². Мені прикро, якщо будь-хто з нас чує вульгарну мову, і я благаю вас не користуватися нею. Я прошу вас, не кажіть чи не робіть нічого, чим ви не могли би пишатися.

Цілковито уникайте порнографії. Ніколи не дозволяйте собі її переглядати. Доведено, що вона викликає залежність, яку надзвичайно важко подолати. Уникайте алкоголю та тютюну чи будь-яких інших наркотиків, які також викликають згубні звички, з якими буде важко впоратися.

Що захистить вас від гріха та зла, які оточують вас? Я проголошую, що міцне свідчення про нашого Спасителя і Його євангелію допоможе вам знайти безпеку. Якщо ви не читали Книги Мормона, читайте її. Я не буду просити вас підняти руку. Якщо ви робитимете це з молитвою і щирим бажанням пізнати правду, Святий Дух дасть вам знати, що вона істинна. Якщо вона істинна—а це *так*—тоді Джозеф Сміт був пророком, який бачив Бога Батька

і Його Сина Ісуса Христа. Церква істинна. Якщо у вас ще немає свідчення про це, зробіть все необхідне, щоб його отримати. Для вас надзвичайно важливо мати власне свідчення, оскільки свідчення інших людей повною мірою вам його не замінять. Отримавши свідчення, ви маєте зберігати його живим і міцним своєю слухняністю заповідям Бога та регулярними молитвами і вивченням Писань. Відвідайте церкву. Ви, молоді чоловіки, відвідайте семінарію або інститут, якщо вони є у вашій місцевості.

Якщо у вашому житті є щось негідне, існує шлях, щоб позбутися цього. Припиніть чинити будь-яку несправедливість. Поговоріть зі своїм єпископом. Якою б не була проблема, її можна подолати шляхом належного покаяння. Ви знову можете стати чистими. Господь сказав тим, хто кається: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, мов сніг”³ “і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше”⁴.

Спаситель людства, говорячи про Себе, сказав, що Він у світі, але не від світу⁵. Ми також можемо бути у світі, але не від світу, коли відкинемо хибні концепції і вчення, і залишимося вірними тому, що заповідав Бог.

Також останнім часом я багато думав про вас, молоді чоловіки, які досягли шлюбного віку, але не прагнете укласти шлюб. Я бачу

прекрасних молодих жінок, які прагнуть вийти заміж і створити сім’ю, але їхні можливості обмежені, оскільки так багато молодих чоловіків відкладають одруження на потім.

Ця ситуація не нова. Про це багато говорили Президенти Церкви у минулому. Я наведу вам лише один чи два приклади їхніх порад.

Президент Гарольд Б. Лі сказав: “Ми не виконуємо свого обов’язку, як носії священства, коли вступаємо у шлюбний вік і утримуємо себе від гідного шлюбу з цими прекрасними жінками”⁶.

А ось слова Президента Гордона Б. Хінклі: “Мое серце лине до ... наших незаміжніх сестер, які прагнуть укласти шлюб і, здається, не можуть знайти подружжя. ... Я значно менше симпатизую молодим чоловікам, які за звичаями нашого суспільства мають прерогативу брати в свої руки ініціативу в цих питаннях, але, в багатьох випадках, цього не роблять”⁷.

Я усвідомляю, що існує багато причин, з яких ви можете вагатися зробити цей крок—одружитися. Якщо вас непокоїть ваша спроможність фінансово забезпечувати дружину і сім’ю, я запевняю вас, що немає сорому в тому, що подружжя пара живе економно і заощадливо. Як правило, саме в ці складні часи ви, як подружжя пара, стаєте ближчими одне до одного, навчаючись жертвувати і приймати складні

рішення. Можливо ви боїтеся, що зробите невірний вибір. На це я скажу, що вам слід виявляти віру. Знайдіть когось, з ким ви можете бути сумісними. Усвідомте, що ви не в змозі передбачити всіх складнощів, які можуть виникнути, але будьте впевнені в тому, що майже зі всіма можна впоратися, якщо ви винахідливі та віддано працюєте над тим, щоб зробити свій шлюб успішним.

Можливо, вам трохи занадто подобається бути неодруженими, їздити в екстравагантні відпустки, купувати дорогі машини та іграшки чи просто разом із друзями насолоджуватися безтурботним життям. Мені доводилось бачити молодих чоловіків серед вас, які всюди ходять групами і, визнаю, я подумав, чому ви не на побаченнях з молодими жінками.

Брати, колись настає момент, коли треба серйозно подумати про шлюб і шукати супутницю, з якою ви хочете провести разом вічність. Якщо ви обираєте з мудрістю і віддано докладаєте зусиль для створення успішного шлюбу, тоді ніщо інше у цьому житті не принесе вам більшого щастя.

Брати, коли ви будете укладати шлюб, ви бажатимете зробити це у домі Господа. Для вас, носії священства, не може бути жодної іншої альтернативи. Будьте обережні й не втрачайте свою гідність укласти шлюб

саме там. Ви можете залишитися не порушуючи встановлених норм і при цьому чудово проводити час.

А зараз брати, ми розглянемо ще одне питання, яке я відчуваю спонукання обговорити з вами. Протягом трьох років відтоді, як мене підтримали Президентом Церкви, моїм найсумнішим і, на мій погляд, найбільш неприємним обов'язком є щотижня розглядати клопотання про скасування запечатувань. Кожному передувало радісне укладання шлюбу в домі Господа, коли любляча пара починала нове життя разом і, вдвляючись у майбутнє, прагнула провести всю вічність одне з одним. А потім проходять місяці та роки і, з тієї чи іншої причини, любов вмирає. Це може статися внаслідок фінансових проблем, браку спілкування, неконтрольованої дратівливості, втручання родичів, заплутаності у гріхах. Може бути чимало причин. У більшості випадків розлучення можна уникнути.

Переважна кількість клопотань про скасування запечатувань надходить від жінок, які відчайдушно намагалися зробити шлюб успішним, але зрештою не змогли подолати проблем.

Обирайте супутника ретельно і молитовно; і коли ви уклали шлюб, будьте палко відданими одне одному. Одного дня я прочитав безцінну пораду на маленькій

обрамленій дошці з візерунками, що висіла на стіні в домі мого дядька й тітки. Там було написано: "Обирайте свою любов; любіть свій вибір". Ці слова сповнені великої мудрості. Відданість у шлюбі є надзвичайно важливою.

Ваша дружина є вашим рівноцінним партнером. У шлюбі жоден з партнерів не є начальником чи підлеглим. Ви йдете пліч-о-пліч, як син і дочка Бога. Її не можна принижувати чи кривдити, а слід поважати і любити. Президент Гордон Б. Хінклі сказав: "Будь-який чоловік у цій Церкві, який ... несправедливо панує над [своєю дружиною], не гідний бути носієм священства. Навіть якщо його було висвячено, небеса віддаляться, Дух Господа засмутиться, і амінь повноваженням священства того чоловіка"⁸.

Президент Говард В. Хантер сказав про шлюб наступне: "Щасливий і успішний шлюб не стільки залежить від того, що ви укладете його з правильною людиною, як від того, щоб ви самі були правильною людиною". Мені подобаються ці слова. "Свідоме прагнення виконувати свою роль у повній мірі є найбільшою складовою успіху"⁹.

Багато років тому членами приходу, який я очолював як єпископ, були чоловік і його дружина, у яких часто виникали дуже серйозні, напружені розбіжності поглядів. Я

маю на увазі справжні розбіжності. Кожен з цих двох був переконаний у правильності тільки своєї позиції. Жоден не був ладен поступитися іншому. Коли вони не сперечалися, то перебували у стані, який я називав хитким перемир'ям.

Одного разу о 2 годині ночі пролунав телефонний дзвінок від цієї подружньої пари. Вони хотіли, щоб я поговорив з ними і неодмінно зараз. Я змусив себе підвестися з ліжка, одягся і пішов до їхнього будинку. Вони сиділи у протилежних кінцях кімнати, не розмовляючи одне з одним. Дружина спілкувалася з чоловіком, говорячи до мене. Він відповідав їй, говорячи до мене. Я думав: "Як же зробити так, щоб об'єднати цю пару?"

Я молився про натхнення і у мене виникла думка поставити їм запитання. Я сказав: "Скільки часу пройшло відтоді, як ви були у храмі й бачили храмові запечатування?" Вони визнали, що це було дуже давно. В інших аспектах вони були гідними людьми, які мали храмові рекомендації, відвідували храм і виконували обрядову роботу за інших.

Я сказав їм: "Чи прийдете ви зі мною у храм в середу рівно о восьмій ранку? Ми будемо присутні на церемонії запечатування".

Вони в унісон запитали: "А хто запечатується?"

Я відповів: “Не знаю. Це буде якась пара, що укладає шлюб того ранку”.

Наступної середи у призначену годину ми зустрілися у Солт-Лейкському храмі. Ми втрьох пішли в одну з прекрасних кімнат для запечаткування, не знаючи жодної людини у тій кімнаті, окрім старійшини Едрея А. Крістіансена, тоді помічника у Кворумі дванадцятьох (так називалась посада генерального авторитета, що існувала в той час). Старійшина Крістіансен був призначений провести церемонію запечаткування для нареченої і нареченого того ранку саме в тій кімнаті. Я переконаний, що наречена і її сім'я думали: “Це, мабуть, друзі нареченого”, а сім'я нареченого думала: “Це, безперечно, друзі нареченої”. Моя подружня пара сиділа на невеличкій лавці на відстані десь півметра одне від одного.

Спочатку старійшина Крістіансен дав пораду молодятам, які укладали шлюб, і зробив це дуже чудово. Він зазначив, як чоловікові слід любити свою дружину, як він має ставитися до неї з повагою й ввічливістю, шануючи її як душу сім'ї. Потім він звернувся до нареченої, і розповів, як їй слід шанувати свого чоловіка, як голову сім'ї, і всіляко підтримувати його.

Я помітив, що коли старійшина Крістіансен промовляв до нареченої і нареченого, чоловік і дружина, з якими я прийшов, трохи наблизилися одне до одного. Невдовзі вони вже сиділи поруч одне з одним. Мені було приємно, що вони наближались одне до одного з майже однаковою швидкістю. Наприкінці церемонії ці чоловік і жінка сиділи так близько одне до одного, немов вони були молодятами. Кожен з них усміхався.

Того дня ми пішли з храму і ніхто ніколи не дізнався, хто ми і чому

прийшли, але мої друзі трималися за руки, коли виходили з парадних дверей. Їхні розбіжності були відкладені вбік. Мені не треба було казати й жодного слова. Бачите, вони пригадали власне одруження і завіти, які уклали в домі Бога. Вони прагнули почати все знову і відтепер намагалися робити все краще.

Якщо в будь-кого з вас є складнощі з вашим шлюбом, я закликаю вас робити все можливе, щоб залагодити усі проблеми, щоб ви могли бути такими ж щасливими, як були на початку свого шлюбу. Ми, хто уклали шлюб в домі Господа, одружуємося на час і на всю вічність, а тоді повинні докласти необхідних зусиль, щоб так і було. Я усвідомляю, що є ситуації, коли шлюби врятувати неможливо, але гостро відчуваю, що в переважній більшості вони можуть і повинні бути врятовані. Не дозволяйте своєму шлюбу дійти до такого стану, коли він опиниться під загрозою.

Президент Хінклі навчав, що кожен з нас, носіїв священства Бога, має відповідальність дисциплінувати себе, щоби ми дотримувалися норм, вищих за норми світу. Однак надзвичайно важливо, щоб ми були чесними і порядними чоловіками. Наші вчинки повинні бути бездоганними.

Наші слова, ставлення до інших і спосіб життя впливають на те, наскільки ефективними є ми, чоловіки і хлопчики, як носії священства.

Дар священства—безцінний. Разом з ним ми отримуємо повноваження діяти як слуги Бога, благословляти хворих, свої сім'ї та інших людей. Його повноваження поширюється поза завісу смерті—до вічностей. Немає нічого, з чим можна було б порівняти його у всьому цьому світі. Бережіть його, цінуйте його, живіть так, щоб бути гідними його¹⁰.

Мої любі брати, хай праведність скеровує кожен наш крок у нашій подорожі життям. Сьогодні й завжди будьмо гідними отримувачами божественної сили священства, носіями якої ми є. Хай вона благословить наше життя і користуймося нею, щоб благословляти життя інших, як робив Той, Хто жив і помер за нас—саме Ісус Христос, наш Господь і Спаситель. Про це моя молитва, у Його священне і святе ім'я, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 121:36–37.
2. Вихід 20:7.
3. Ісая 1:18.
4. Учення і Завіти 58:42.
5. Див. Іван 17:14; Учення і Завіти 49:5.
6. “President Harold B. Lee's General Priesthood Address,” *Ensign*, Jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley, “What God Hath Joined Together,” *Ensign*, May 1991, 71.
8. Гордон Б. Хінклі, “Особиста гідність у застосуванні священства”, *Ліягона*, лип. 2002, с. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. Див. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2002, сс. 58–61.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Очікування на дорозі до Дамаску

Ті, хто старанно прагне дізнатися про Христа, зрештою, пізнають Його.

Одна з найдивовижніших подій в історії світу сталася на дорозі до Дамаску. Вам добре знайома історія Савла, молодого чоловіка, який “нищив Церкву, — вдирався в доми... [віддаючи святих] до в'язниці”¹. Савл поводив себе настільки вороже, що багато членів ранньої Церкви втікали з Єрусалима, сподіваючись уникнути його гніву.

Савл переслідував їх. Але коли він “ішов й наближався до Дамаску... нагло осяяло світло із неба його,

А він повалився на землю, і голос почув, що йому говорив: “Савле, Савле, — чому ти Мене переслідуєш?”²

Цей момент перетворення змінив Савла назавжди. В дійсності, він змінив світ.

Ми знаємо, що такі прояви, як цей, трапляються. По суті ми свідчимо, що схожа подія відбулася в 1820 році з хлопцем на ім'я Джозеф Сміт. З ясністю і певністю ми свідчимо, що небеса знову відкриті і що Бог говорить до Своїх пророків і апостолів. Бог чує і відповідає на молитви Своїх дітей.

Однак трапляються й такі, хто гадає, що доки з ними не станеться щось подібне до того, що було з Савлом і Джозефом Смітом, вони не зможуть повірити. Вони стоять біля вод хрищення, але не заходять у них. Вони стоять на порозі свідчення, але не можуть підштовхнути себе усвідомити істину. Замість того, щоб прямувати малими кроками віри шляхом учнівства, вони бажують якоїсь яскравої події, яка б змусила їх повірити.

Вони марнують свої дні в очікуванні на дорозі до Дамаску.

Віра приходить крок за кроком

Одна дорога сестра все своє життя була вірним членом Церкви. Але вона носила в собі особистий смуток. Багато років тому внаслідок раптової хвороби померла її дочка, і рани від цієї трагедії досі непокоять її. Її мучать непрості питання, які супроводжують таку подію, як ця. Вона щиро визнала, що її свідчення вже не було таким, як раніше. У неї було відчуття, що доки небеса не відкриються особисто

для неї, вона ніколи не зможе повірити знову.

Отже вона опинилася на шляху очікування.

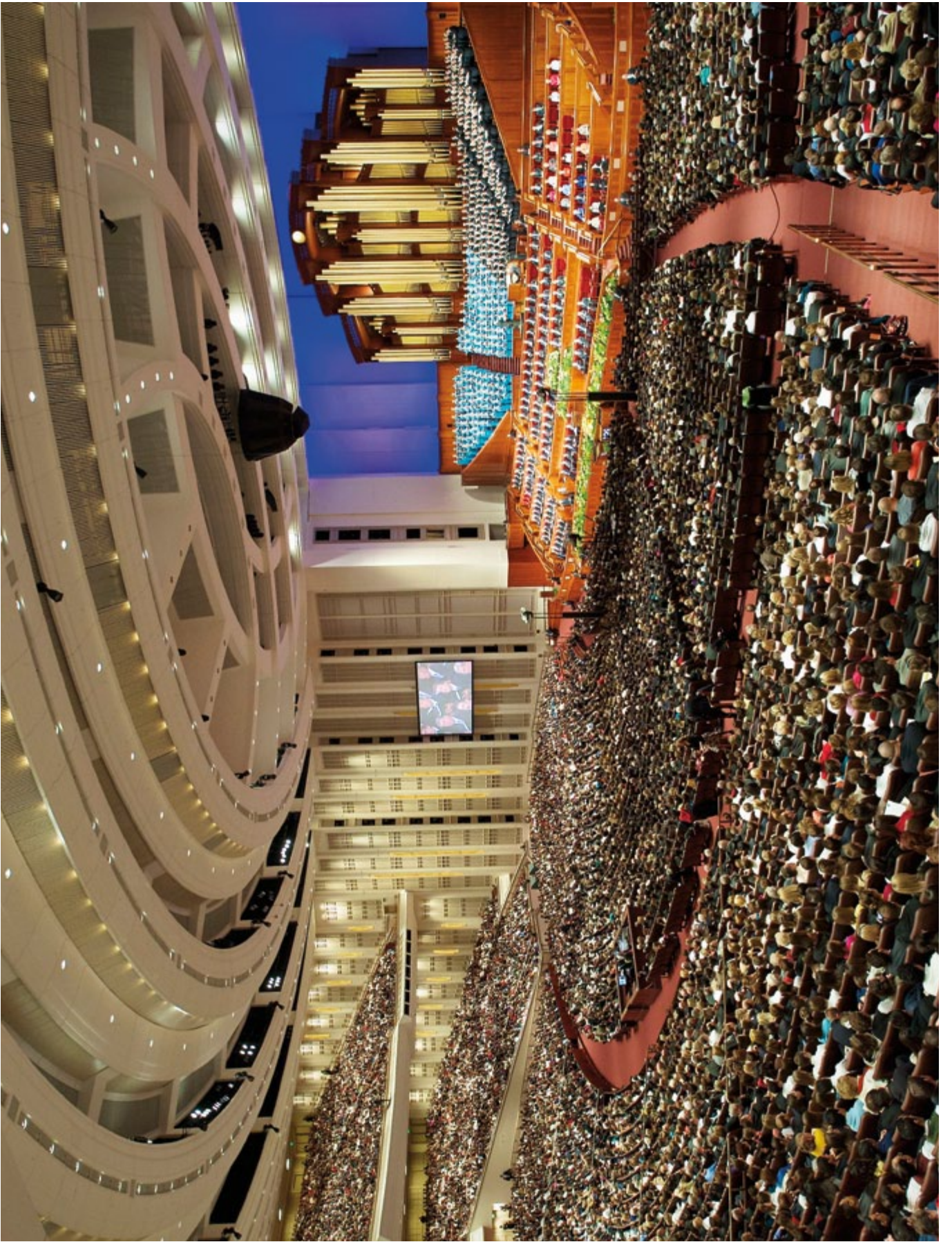
Є багато інших, які, з різних причин, опиняються в очікуванні на дорозі до Дамаску. Вони відкладають повну відданість учнівству. Вони сподіваються отримати священство, але вагаються, щоб жити гідно цього привілею. Вони бажують увійти в храм, але зволікають проявити заключний акт віри. Вони залишаються чекати, коли їм представлять Христа, як дивовижну картину Карла Блоха, аби раз і назавжди розвіяти їхні сумніви і страхи.

Істина в тому, що ті, хто старанно прагне дізнатися про Христа, зрештою, пізнають Його. Вони особисто отримують божественний портрет Господаря, хоча найчастіше він приходить у формі пазла—частинка за частинкою. Можливо, нелегко розпізнати кожну окрему частинку саму по собі—може бути незрозуміло, як вона пов'язана з цілою картиною. Кожна частинка допомагає нам бачити велике полотно трохи краще. Коли, зрештою, вже багато частинок складено разом, ми усвідомлюємо надзвичайну красу всієї картини. Тоді, озирнувшись на пережите, ми бачимо, що насправді Спаситель прихоридив до нас—але не видовишно, а тихо, спокійно, майже непомітно.

Ми всі можемо отримати такий досвід, якщо просувемося вперед з вірою і не чекаємо надто довго на дорозі до Дамаску.

Прислухатися і виконувати

Я свідчу вам, що наш Небесний Батько любить Своїх дітей. Він любить нас. Він любить вас. Якщо необхідно, Господь навіть пронесе

Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Квітень 2011 р.

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффри Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістоферсон

Ніл Л. Андерсен

Рональд А. Габбард

Клаудіо Р. М. Коста

Свіен Е. Сноу

Улфар Ф. Гуннлаусон

Л. Уліні Клейтон

Джей Е. Дженсен

Дональд Л. Холлстром

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

ПЕРШІЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)

Маркос А. Андукаїс

Хосе Л. Алонсо

Карлос Х. Амадо

Ян С. Ардерн

Мервін Б. Арнольд

Девід С. Бакстер

Шейн М. Боуен

Джеральд Коусе

Йон Гван Чої

Крейг С. Крістенсен

Уілфорд В. Андерсен

Дон Р. Кларк

Гарі Д. Кулман

Карл Б. Кук

Лоуренс Е. Корбрідж

Леонард П. Черігі мол.

Бенхамін Де Олог

Джон Б. Діксон

Кевін Р. Дуган

Девід Ф. Еванс

Енріке Р. Фаллабелла

Крейг А. Карлсон

Брус А. Карлсон

Дік Девен Курліш

Кіт Р. Едвардс

Едуардо Гаварет

Карлос А. Горой

Крістоффель Голденс мол.

Джордж В. Гонг

С. Скотт Груу

Джеймс Цк. Гампол

Кіт К. Хлобіг

Річард Ф. Хінклі

Морлін К. Дженкенс

Деніел Л. Джонсон

Стевні Г. Блісіс

Брайан Д. Фостер

Лоррі У. Гіббонс

О. Вінцент Хеллек

Пол В. Джонсон

Патрік Керан

Йошіхіко Кікучі

Пол Е. Коппекер

Ерік В. Копіке

Річард Дж. Мейнс

Маркус Б. Неш

Брент Х. Ніпсон

Аллан Ф. Пекер

Кевін У. Пірсон

Вон Йонг Ко

Лоррі Р. Лоуренс

Пер Г. Малм

Джеймс Б. Мартіно

Егон Д. Перісіс

Пол Б. Паймер

Раффаеле Е. Піно

Брус Д. Портер

Карл Б. Пратт

Девід Л. Ренгунд

Марк Т. Рінгруд

Лінн Г. Роббінс

Сеїп О. Самуельсон мол.

Джозеф В. Статті

Жарро Массарагі

Кент Ф. Річардс

Грегори А. Шелдєр

Лоуелл М. Сноу

Уліссес Соарес

Гарі Е. Стівенсон

Марк Джон У. Те

Хосе А. Тейкер

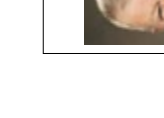
Октавіано Теноріо

Хуан А. Асадо

Франсеско Дж. Віньяс

Річард С. Еркулі

Х. Девід Бергон

Кіт Б. Мук-Муллін

ВЕРХОВНИЙ ЕПІСКОПАТ

Річард С. Еркулі
Перший радник

Х. Девід Бергон
Верховний єпископ

Кіт Б. Мук-Муллін
Другий радник

Тед Р. Коппстер

Кент Д. Утсон

Пол К. Сібравські

Лоррі М. Утсон

Жарро Массарагі

Кент Ф. Річардс

Грегори А. Шелдєр

Лоуелл М. Сноу

Джеймс Б. Мартіно

Пер Г. Малм

Лоррі Р. Лоуренс

Вон Йонг Ко

Лоррі У. Гіббонс

О. Вінцент Хеллек

Брайан Д. Фостер

Стевні Г. Блісіс

Брус А. Карлсон

Дік Девен Курліш

Кіт Р. Едвардс

Крейг А. Карлсон

Енріке Р. Фаллабелла

Девід Ф. Еванс

Морлін К. Дженкенс

Деніел Л. Джонсон

Кевін У. Пірсон

Аллан Ф. Пекер

Сеїп О. Самуельсон мол.

Джозеф В. Статті

Жарро Массарагі

Кент Ф. Річардс

Грегори А. Шелдєр

Лоуелл М. Сноу

Джеймс Б. Мартіно

Пер Г. Малм

Лоррі Р. Лоуренс

Вон Йонг Ко

Лоррі У. Гіббонс

О. Вінцент Хеллек

Брайан Д. Фостер

Стевні Г. Блісіс

Брус А. Карлсон

Дік Девен Курліш

Кіт Р. Едвардс

Крейг А. Карлсон

Енріке Р. Фаллабелла

Девід Ф. Еванс

Морлін К. Дженкенс

Деніел Л. Джонсон

Кевін У. Пірсон

Аллан Ф. Пекер

Сеїп О. Самуельсон мол.

Джозеф В. Статті

Жарро Массарагі

Кент Ф. Річардс

Грегори А. Шелдєр

Лоуелл М. Сноу

Джеймс Б. Мартіно

Пер Г. Малм

Лоррі Р. Лоуренс

***“Співгорожани святим”
(Ефесянам 2:19) з усього
світу зібралися заради
181-ї річної генеральної
конференції Церкви. На
фотографіях за часовою
стрілкою, починаючи зліва
вгорі, зображені святі останніх
днів у Лусака, Замбія; Києві,
Україна; Сент-Катерін,
Ямайка; Сан-Паулу, Бразилія;
Одентоні, Меріленд, США;
Дортмунді, Німеччина; і
Коїмбре, Португалія.***

вас через перешкоди, якщо ви прагнете Його спокою зі скрушеним серцем і упокореним духом. Часто Він говорить до нас таким чином, що це можна почути лише серцем. Аби краще почути Його голос у нашому житті, буде мудрим зменшити звук мирського галасу. Якщо ми ігноруємо або блокуємо спонукання Духа, незалежно від причини, вони стають менш помітними, доки ми взагалі не зможемо їх чути. Вчимося ж прислухатися до спонукань Духа, а тоді з готовністю виконувати їх.

Наш дорогий пророк Томас С. Монсон є нашим прикладом у цьому. Історії про його уважне ставлення до нашіптувань Духа численні. Старійшина Джеффри Р. Холланд наводить один такий приклад.

Одного разу, коли Президент Монсон був за дорученням у штаті Луїзіана, президент колу запитав його, чи буде в нього час провідати 10-річну дівчинку на ім'я Крістал, яка мала останню стадію раку. Сім'я Крістал молилася, аби Президент Монсон прийшов. Але їхній дім був дуже далеко, а графік [Президента] був таким щільним, що часу не залишалось. Тому замість цього Президент Монсон попросив тих, хто

буде молитися під час конференції колу, згадувати Крістал у своїх молитвах. Звичайно ж, Господь і сім'я [дівчинки] зрозуміють.

Під час суботньої сесії конференції, коли Президент Монсон піднявся виступати, Дух прошепотів: "Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже!"³

"Його думки змішалися. Він намагався продовжити тему зборів згідно з планом, але ім'я і постать [маленької дівчинки] не виходили в нього з голови"⁴.

Він прислухався до Духа і змінив свій графік. Рано-вранці наступного дня Президент Монсон залишив дев'яносто і дев'ять і здолав відстань у багато кілометрів, щоб бути у ліжка однієї дитини.

Прибувши туди, він "подивився на дитину, яка була надто хворою, щоб піднятися, надто слабкою, щоб говорити. Зараз хвороба зробила її незрячою. Глибоко зворушений побаченим і відчуваючи Дух Господа, брат Монсон узяв кволу руку дитини в свою. "Крістал,—прошепотів він,—я тут".

З надзвичайним зусиллям вона прошепотіла у відповідь: "Брате Монсоне, я знала, що ви прийдете"⁵.

Мої дорогі брати і сестри,

намагаймося бути серед тих, на кого Господь може покластися—що ми почуємо Його нашіптування й відреагуємо, як це зробив Савл по його дорозі до Дамаску: "Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?"⁶

Служити

Інша причина того, що ми іноді не розпізнаємо голос Господа в нашому житті, в тому, що одкровення від Духа можуть прийти до нас не як безпосередня відповідь на наші молитви.

Коли ми шукаємо відповіді на запитання і турботи власного життя, наш Небесний Батько очікує, що ми спершу дослідимо певне питання, а тоді будемо молитися про керівництво. У нас є запевнення від нашого Небесного Батька, що Він почує і відповідь на наші молитви. Відповідь може прийти зі слів і завдяки мудрості надійних друзів і членів сім'ї, з Писань і зі слів пророків.

Завдяки власному досвіду я знаю, що деякі найсильніші спонукання ми отримуємо не лише для власного блага, а й для блага інших. Якщо ми думаємо тільки про себе, ми можемо пропустити деякі найвеличніші в нашому житті духовні переживання й проникливі одкровення.

Президент Спенсер В. Кімбол навчав цього принципу такими словами: “Бог помічає нас, Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби Він задовольняє через інших людей. Тому життєво необхідно, аби ми служили одне одному”⁷. Брати і сестри, за завітом ми всі маємо обов’язок бути чутливими до потреб інших і служити, як це робив Спаситель, підтримуючи, благословляючи й підносячи тих, хто нас оточує.

Часто відповіді на наші молитви приходять не тоді, коли ми на колінах, а коли ми на ногах, служачи Господу і оточуючим. Безкорисливі прояви служіння й посвячення

облагороджують наш дух, усувають заскалки з наших духовних очей і відкривають небесні отвори. Стаючи відповіддю на чийсь молитву, ми часто знаходимо відповідь на свою власну.

Ділитися

Іноді Господь відкриває нам те, що призначено тільки для нас. Однак у дуже багатьох випадках Він ввіряє свідчення про істину тим, хто буде ділитися ним з іншими. Так було з кожним пророком від днів Адама. Більш того Господь очікує від членів Його Церкви, що вони будуть “відкривати уста свої в усі

часи, проголошуючи [Його] євангелію звуками радості”⁸.

Це не завжди легко. Деякі краще б штовхали ручний візок через прерії, ніж підняли тему віри і релігії з їхніми друзями і співробітниками. Вони переймаються тим, як їх сприймуть, або тим, як це може зашкодити їхнім стосункам. Так не повинно бути, тому що ми ділимося приємним посланням—посланням радості.

Багато років тому ми сім’єю жили і працювали серед людей, які в переважній більшості були не нашої віри. Коли вони запитували, як пройшли наші вихідні, ми обходили такі звичайні теми, як спортивні події, фільми чи погоду—натомість намагаючись поділитися деякими духовними подіями нашої сім’ї протягом вихідних. Що, наприклад, сказав промовець від молоді про норми з брошури *Заради зміцнення молоді*, або як ми були зворушені словами юнака, який вирушав на місію, або як євангелія і Церква допомогли нам, як сім’ї, здолати певне випробування. Ми намагалися не надто повчати або навантажувати. У моєї дружини Гарріет завжди найкраще виходило знайти щось надихаюче, втішаюче або смішне, чим можна було поділитися. Це часто приводило до більш глибоких розмов. Досить цікавим було те, що коли ми говорили з друзями про подолання життєвих труднощів, часто чули такий коментар: “Вам добре; у вас є церква”.

Маючи у нашому розпорядженні так багато соціальних медіа-ресурсів і безліч більш чи менш потрібних пристроїв, ділитися доброю новиною євангелії простіше, а результати є більш далекосяжними, ніж будь-коли раніше. До речі, я майже певен, що дехто з тих, хто мене слухає, вже відправили текстові

повідомлення на зразок: “Він уже 10 хвилин говорить і досі жодної аналогії з авіацією!” Мої дорогі юні друзі, можливо, заохочення Господа “відкривати вус[та] свої”⁹ сьогодні означає також “працюйте руками”, щоб вести блог і розсилати послання евангелії усьому світу! Але, будь ласка, пам’ятайте, що все в правильний час і в правильному місці.

Брати і сестри, завдяки благословенням сучасних технологій ми можемо висловити вдячність і радість за величній Божий план для Його дітей таким чином, що це буде почуто не лише в межах нашого робочого місця, а у світі. Іноді одна фраза

свідчення може привести до подій, які навечно змінять чиєсь життя.

Найефективніший спосіб проповідувати евангелію—за допомогою прикладу. Якщо ми живемо згідно з нашими віруваннями, люди це помічатимуть. Якщо образ Ісуса Христа сяє в нашому житті¹⁰, якщо ми радісні і спокійно відчуваємося у світі, люди захочуть дізнатися, чому. Одна з найвеличніших промов, будь-коли виголошених щодо місіонерської роботи, полягає в цій простій думці, яку приписують святому Франциску Ассизькому: “Проповідуйте евангелію завжди і, якщо необхідно, користуйтеся словами”¹¹.

Можливості для цього—навколо нас. Не пропускайте їх, надто довго очікуючи на дорозі до Дамаску.

Наша дорога до Дамаску

Я свідчу, що в наш час Господь говорить до Своїх пророків і апостолів. Він також говорить до всіх, хто приходить до Нього з щирим серцем і справжнім наміром¹².

Не сумнівайтесь. Пам’ятайте: “Блаженні, що не бачили й увірвали!”¹³ Бог любить вас. Він чує ваші молитви. Він промовляє до Своїх дітей і пропонує втіху, мир і розуміння тим, хто шукає і шанує Його, йдучи Його шляхом. Я ділюся з вами моїм священним свідченням, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів іде вірним курсом. У нас є живий пророк. Цю Церкву веде Той, Чие ім’я ми носимо, Сам Спаситель Ісус Христос.

Брати і сестри, дорогі друзі, не очікуймо надто довго на *нашій* дорозі до Дамаску. Натомість мужньо рушаймо вперед з вірою, надією та милосердям, і ми будемо благословенні світлом, якого всі шукаємо на шляху істинного учнівства. Про це я молюся і залишаю вам своє благословення у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дії 8:3.
2. Дії 9:3–4.
3. Марк 10:14.
4. Див. Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Дії 9:6.
7. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 82.
8. Учення і Завіти 28:16.
9. Учення і Завіти 60:2.
10. Див. Алама 5:14.
11. In William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Див. Мороній 10:3–5.
13. Іван 20:29.

Сан-Паулу, Бразилія

Старійшина Пол В. Джонсон
Сімдесятник

Перемагаємо Тим, Хто нас полюбив!

Випробування існують не лише для того, щоб перевірити нас. Вони надзвичайно важливі для набуття рис божественності.

Земне життя, окрім іншого, сповнене випробувань, лиха й нещастя, і деякі з випробувань, що постають перед нами в житті, можуть бути нестерпно болісними. Чи то хвороба, чи зрада, спокуси, втрата близької людини, стихійні лиха чи інші тяжкі нещастя—страждання є однією зі складових нашого життя на землі. У багатьох людей виникає запитання, чому ми маємо проходити крізь тяжкі випробування. Нам відомо, що одна з причин—це випробувати нашу віру, щоб подивитися, чи будемо ми робити все, що заповідав Господь¹. На щастя, у цьому земному житті є досконалі умови для того, щоб зазнати цих випробувань і пройти їх².

Але ці випробування існують не лише для того, щоб перевірити нас. Вони надзвичайно важливі для набуття рис божественності³. Якщо ми належним чином переносимо ці страждання, вони будуть освячені нам на користь⁴.

Старійшина Орсон Ф. Уїтні сказав: “Жоден біль, від якого ми страждаємо, жодне з випробувань, яких ми зазнаємо, не є марними. ...

Усе, від чого ми страждаємо і все, що ми зносимо, особливо, коли ми зносимо це з терпінням, зміцнює наш характер, очищує наше серце, розширює нашу душу і робить нас більш люблячими і милосердними. ... І саме через горе і страждання, важку працю і нещастя ми набуваємо тієї освіти, заради якої прийшли сюди”⁵.

Нещодавно одному дев’ятирічному хлопчику був поставлений діагноз—рідкісна форма раку кісток. Лікар пояснив, яким є діагноз і яким буде лікування, зокрема хіміотерапія протягом багатьох місяців і складна операція. Він сказав, що це буде дуже важкий час для хлопчика і його сім’ї, а потім додав: “Люди запитують мене: “Чи буду я по завершенні лікування таким, як був?” Я відповідаю їм: “Ні, ви не будете такими ж. Ви будете набагато сильнішими. Ви будете справжніми героями!”

Іноді може здаватися, що наші випробування зосереджені на тих сферах нашого життя і тих частинах нашої душі, з якими, схоже, ми менш за все спроможні впоратися. Оскільки призначеною метою цих

випробувань є зміцнення характеру, не дивно, що вони можуть бути дуже особистими, майже снайперські націленими на наші конкретні потреби чи слабкості. Нікому їх не уникнути, особливо святим, які прагнуть робити те, що правильно. Дехто зі слухняних святих може спитати: “Чому саме я? Я ж намагаюся робити все як слід! Чому Господь дозволяє, щоб це сталося?” Горно страждань допомагає очистити навіть найкращих зі святих, спалюючи жухелицю у їхньому житті та залишаючи чисте золото⁶. Навіть дуже багату руду слід очищувати, щоб позбутися домішок. Бути добрим гарно, але недостатньо. Ми прагнемо стати подібними до Спасителя, Який навчався, зносячи “муки, і страждання, і спокуси всякого роду”⁷.

Стежка Крімсона у Логанському каньйоні є одним з моїх улюблених місць для піших прогулянок. Основна частина стежки проходить вздовж вершин високих вапнякових скель. Звідти відкриваються прекрасні види на каньйон та розташовану внизу долину. Однак підніматися на вершини скель не легко. Людині доводиться постійно йти вгору і перед самою вершиною вона має долати дуже крутий підйом, а види каньйону сховані за самими скелями. Останній ривок абсолютно вартий зусиль, бо коли стоїш на вершині, види захоплюють дух. Єдиний спосіб побачити їх—це здійснити підйом.

Приклади з Писань та життя навчають, що доволі часто найстрашніші, найнебезпечніші випробування безпосередньо передують дивовижним подіям і надзвичайному зростанню. “За великою знегодою приходять благословення”⁸. Діти Ізраїля опинилися у пастці біля Червоного моря перш, ніж його

води розступилися⁹. Нефій зазнав небезпеки, гніву братів та численних невдач перш, ніж зміг здобути пластини з латуні¹⁰. Джозеф Сміт був подоланий злою силою, яка була настільки могутньою, що йому здалося, що він був приречений на раптове знищення. Коли він був майже ладен впасти у відчай, то спромігся заволати до Бога і в той самий момент йому явилися Батько і Син¹¹. Часто зацікавлені евангелією незадовго до хрищення зазнають протистояння і випробувань. Матері знають, що біль положів передуватиме диву народження. Раз за разом ми

бачимо чудові благословення на піках великих випробувань.

Коли моїй бабусі було 19 років, вона захворіла і стан її здоров'я дуже погіршився. Пізніше вона сказала: "Я не могла ходити. Моя ліва стопа втратила свою форму після того, як я провела у ліжку кілька місяців. Кістки були м'якими, як губка, і коли я торкнулася стопою підлоги, мене наче вразило електричним струмом"¹². Прикута до ліжка, у найважчі хвилини свого страждання, вона отримала брошури Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і вивчала їх. Вона навернулася і

згодом христилася. Часто особливе випробування допомагає нам підготуватися до чогось надзвичайно важливого.

У вирі проблем майже неможливо побачити, що майбутні благословення є набагато величнішими, ніж біль, приниження чи лихо, яких ми можемо зазнавати в той час.

"Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности!"¹³ Апостол Павло навчав: "Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги"¹⁴. Цікаво, що Павло використав слова "легке горе". І це казала людина, яка перенесла биття, каменування, корабельну аварію, ув'язнення та зазнала багатьох інших випробувань¹⁵. Я сумніваюся в тому, що багато-хто з нас назвуть наші страждання легкими. І все ж у порівнянні з отримуваними нами зрештою благословеннями і зростанням, як у цьому житті, так і у вічності, наші страждання дійсно є легкими.

Ми не шукаємо для себе випробувань, лиха й нещастя. Під час нашої особистої подорожі життям ми отримуємо їх рівно стільки, скільки буде достатньо для наших потреб. Багато випробувань є лише звичайними складовими нашого життя на землі, але вони відіграють дуже важливу роль у нашому розвитку.

Коли земне служіння Спасителя наближалось до кінця, Він зазнав найскладнішого з випробувань усіх часів—неймовірного страждання у Гефсиманії та на Голгофі. Воно передувало славетному Воскресінню і обіцянню, що всі наші страждання одного дня скінчаться. Його страждання були необхідною передумовою до порожнього гробу того

Але в цьому всьому ми перемаємо Тим, Хто нас полюбив”²⁰.

Я знаю, що Бог живий і що Його Син, Ісус Христос, живий. Я також знаю, що з Їхньою допомогою ми можемо вийти переможцями з випробувань, які постають перед нами у цьому житті. Ми можемо стати подібними до Них. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 1 Петра 1:6–8; Авраам 3:25.
2. Див. 1 Петра 2:20.
3. Див. 2 Петра 1:4.
4. Див. 2 Нефій 2:2.
5. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Див. Ісаїя 48:10; 1 Нефій 20:10.
7. Див. Алма 7:11–12.
8. Учення і Завіти 58:4.
9. Див. Вихід 14:5–30.
10. Див. 1 Нефій 3–4.
11. Див. Джозеф Сміт–Історія 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, unpublished history in possession of author.
13. Євреям 12:11.
14. 2 Коринтянам 4:17.
15. Див. 2 Коринтянам 11:23–28.
16. Див. Филип'янам 4:13.
17. Роберт Д. Хейлз, “Завіт хрищення: бути в царстві та від царства”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 6.
18. Алма 36:3.
19. Матвій 25:21.
20. Римлянам 8:35, 37.

Великоднього ранку і наших майбутніх безсмертя та вічного життя.

Іноді ми прагнемо зростання без випробувань і бажаємо розвинути міць без будь-яких зусиль. Але зростання не досягнути, якщо йти легким шляхом. Ми чітко усвідомлюємо, що спортсмен, який уникає суворих тренувань, ніколи не стане спортсменом світового рівня. Ми повинні бути обережними, щоб не образитися на ті обставини, які допомагають нам набути рис божественності.

Жодне з випробувань і нещасть, які випадають на нашу долю, не є непідсильним для нас, оскільки ми маємо доступ до допомоги від Господа. Ми все можемо у Христі, який підкріплює нас¹⁶.

Одужавши після тяжкої хвороби, старійшина Роберт Д. Хейлз сказав на генеральній конференції наступне: “Кілька разів я говорив Господу, що справді навчився таким урокам, і що мені вже немає необхідності терпіти ще більше страждання. Такі благання здавалися марними, оскільки мені було дано чітко зрозуміти, що цей процес очищення і випробування мав продовжуватися до визначеного Господом часу та в Його власний спосіб. ... Я навчився тому, що не буду залишений наодинці, щоб зустріти дані випробування і скорботи, а мене будуть відвідувати ангели-хранителі. Вони приходили і деякі з них були майже ангели—лікарі, нянечки і, більш за все, моя ніжна супутниця

Мері. Час від часу, коли того бажав Господь, мене було втішено відвідуванням небесних духів, які принесли вітиху і вічну впевненість в час моєї потреби”¹⁷.

Наш Небесний Батько любить нас і ми “знаємо, що ті, які покладають надію свою на Бога, будуть підтримані в їхніх випробуваннях, і їхніх бідах, і їхніх скорботах, і будуть піднесені в останній день”¹⁸. Одного дня, коли ми потрапимо по той бік зависи, ми будемо бажати більшого, ніж слів, які хтось скаже нам: “Добре, ти впорався”. Натомість ми прагнемо, щоб Господь сказав: “Гаразд, [слуго] добрий і вірний”¹⁹.

Мені подобаються слова Павла: “Хто нас розлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?... ”

Бухарест, Румунія

Єпископ Х. Девід Бертон
Верховний єпископ

Освячуюча робота за програмою благополуччя

Ця робота турботи одне про одного і “доброти до бідних”—робота освячуюча, яку наказано виконувати Батьком.

Добрий ранок, брати і сестри! У 1897 році молодий Девід О. Мак-Кей стояв перед дверима з брошурою в руках. Як місіонер у Стерлінгу, Шотландія, він робив це багато разів до цього. Але того дня двері відкрила і стала перед ним дуже виснажена жінка. Вона була бідно вдягнена, її щоки запали, волосся було скуйовдженим.

Вона взяла брошуру, яку їй запропонував старійшина Мак-Кей, і сказала шість слів, які він потім ніколи не забував: “А я куплю за неї хліба?”

Та зустріч справила на молодого місіонера незабутнє враження. Пізніше він написав: “З того моменту я глибше зрозумів, що Церква Христа повинна бути і є зацікавленою в матеріальному спасінні людини. Я пішов від тих дверей, відчуваючи, що ця [жінка], ... з гіркотою в серці сприймаючи людину й Бога, [не була] в тому стані, щоб прийняти послання євангелії. [Їй] потрібна

була матеріальна допомога, і, наскільки я міг дізнатися, у Стерлінгу не було організації, яка могла б цю допомогу [їй] надати”¹.

Через кілька десятків літ світ застогнав під тягарем Великої депресії. Саме в той час, 6 квітня 1936 року, Президент Гебер Дж. Грант і його радники, Дж. Рубен Кларк і Девід О. Мак-Кей, оголосили про програму, яка пізніше стала відома як Церковна програма благополуччя. Цікавим є те, що через два тижні старійшину Мелвіна Дж. Балларда призначили головувати над нею, а Гарольда Б. Лі—бути її першим директором-розпорядником.

Ця справа вимагала неабияких зусиль. І хоч Господь поставив дивовижні душі, щоб керувати нею, усе ж президент Дж. Рубен Кларк чітко сказав, що “запровадження цієї програми [благополуччя] відбулося завдяки одкровенню від Святого Духа, даного Президенту Гранту, і що відтоді вона здійснюється відповідно

до одкровень, які прийшли братам, що відповідають за неї”².

Зобов’язання провідників Церкви полегшити людські страждання було визначеним і незмінним. Президент Грант хотів мати таку “систему, через яку можна було б ... допомагати людям і турбуватися про них, чого б це не коштувало”. Він сказав, що був ладен навіть вдатися до того, щоб “закрити семінарії, згорнути на певний час місіонерську роботу і навіть зачинити храми, аби тільки не дати людям ходити голодними”³.

Я був поруч з Президентом Гордоном Б. Хінклі в Манагуа, Нікарагуа, коли він говорив до 1300 членів Церкви, які вижили після нищівного урагану, що забрав життя більше 19000 людей. “Доти, поки Церква має ресурси,—сказав він,—ми не залишимо вас ходити голодними, чи роздягненими, чи бути без даху над головою. Ми будемо робити все, що в наших силах, аби допомагати так, як це визначив Господь, щоб воно робилося”⁴.

Однією з відмінних характеристик цієї натхненної, зосередженої на євангелії справи є те, що наголос в ній робиться на особистій відповідальності і самозабезпеченні. Президент Меріон Г. Ромні прояснив: “Багато програм було запроваджено людьми, що мали добрі наміри, аби допомогти тим, хто в нужді. Проте багато з цих програм були коротко цільовими і призначалися для “допомоги людям”, замість того, щоб “допомогти людям допомогти самим собі”⁵.

Самозабезпечення—це результат ощадливого життя і дотримання економічної самодисципліни. Від самого початку Церква навчала, що сім’ям—наскільки це можливо для них—потрібно самим відповідати за своє матеріальне благополуччя. Від

кожного покоління вимагається, щоб вони засвоїли основоположні принципи самозабезпечення: уникати боргів, жити за принципами ощадливості, підготуватися до тяжких часів, прислухатися до слів живих пророків та дотримуватися їх, навчитися чітко відрізняти потреби від бажань— і потім жити за цими принципами.

Мета, обіцяння і принципи, які підсилюють нашу роботу, спрямовану на турботу про бідних і нужденних, сягають за межі смертного життя. Ця священна робота призначена не лише приносити користь і благословляти тим, хто страждає чи перебуває в нужді. Як сини і дочки Бога, ми не можемо отримати вічне життя повною мірою, якщо не будемо повною мірою турбуватися одне про одного поки ми тут, на землі. У цьому милосердному вияві жертвування і віддавання себе іншим ми вчимося цілестіальним принципам жертвування і посвячення⁶.

Великий цар Венямин навчав: одна з підстав, чому ми вдіємо від своїх статків бідним і допомагаємо полегшити їхні страждання,— щоб ми день у день могли зберігати прощення наших гріхів і ходити безвинними перед Богом⁷.

Від заснування цього світу, вбрання добродішних суспільств ткалося із золотих волокон милосердя. Ми прагнемо жити у

мирному світі і процвітаючих громадах. Ми молимося про добрі і справедливі суспільства, в яких би уникали злочестивості, в яких би переважали доброта та праведність. Немає значення, скільки ми будемо храмів, немає значення, наскільки зростає кількість членів Церкви, немає значення, наскільки позитивно ми виглядаємо в очах світу, бо якщо ми не виконуємо цю основну заповідь—“допомагай слабким, піднімай руки, що опустилися, і зміцнюй ослаблі коліна”⁸— або відвертаємося серцем від тих, хто страждає й горює, то будемо під засудженням і не зможемо догодити Господу⁹, і радісна надія нашого серця навк від нас віддалиться.

По всьому світі майже 28000 єпископів шукають бідних, щоб допомогти задовольнити їхні потреби. Кожному єпископу допомагає рада приходу, що складається з провідників священства та допоміжних організацій, у т.ч. й відданого президента Товариства допомоги. Вони можуть “летіти на допомогу незнайомцю; ... щоб змастити оливою та вином зранене серце страждальця; ... [і] щоб витерти сльози сироті та принести радість у вдовине серце”¹⁰.

На серця членів і провідників Церкви по всьому світу позитивно впливають доктрини і божественний дух любові й турботи до своїх

ближніх, ними вони й керуються.

Один провідник священства у Південній Америці був обтяжений тим, що члени його невеликого колу потерпали від голоду й нужди. Не бажаючи, щоб діти страждали від голоду, він знайшов пусту ділянку землі й організував священство, щоб зорати поле та засадити його. Вони знайшли старого коня, впрягли його у плуг і взялися орати землю. Та не встигли вони закінчити, як сталася трагедія—помер кінь.

Ці брати у священстві не могли дозволити, щоб їхні брати і сестри страждали від голоду, тому вони самі впряглися і потягли на собі плуга, щоб зорати суху землю. Вони у буквальному розумінні взяли на себе ярмо страждань і тягарі своїх братів і сестер¹¹.

Випадок з історії моєї сім’ї є прикладом турботи про нужденних. Багато хто чув про загопи з ручними візками Уїллі і Мартіна і про те, як ці

Сент-Катерін, Ямайка

вірні піонери страждали й помирали від зимових холодів та виснажливих умов їхньої подорожі на захід. Роберт Тейлор Бертон, один з моїх прапрадідів, був серед тих, кого Бригам Янг попросив поїхати і врятувати тих дорогих, доведених до відчаю святих

Про той час мій предок написав у своєму щоденнику: “Багато снігу і дуже холодно. ... Холодно настільки, що [ми] не можемо рухатися. На термометрі мінус 24 градуси за Цельсієм ... холодно настільки, що люди не могли їхати далі”¹².

Усе необхідне для життя було надано нещасним святим, але “попри все те, що[вони] змогли зробити, багато з них так і залишилися лежати на узбіччі”¹³.

Коли врятовані святі проходили через Еко-Каньйон, кілька фургонів стягли й поставили їх разом, аби допомогти при народженні дівчинки. Роберт помітив, що у молодій матері не було достатньо одягу, щоб загорнути й зігріти своє новонароджене немовля. Незважаючи на морозну погоду, він “зняв свою домоткану сорочку і віддав її цій матері, щоб загорнути немовля”¹⁴. Дівчинці дали ім’я за назвою каньйону—Еко-Сквайрс, щоб воно нагадувало про місце й обставини її народження.

Проїшли роки, і Роберта покликали служити Верховним єпископом Церкви, і він служив ним більше трьох десятків літ. У віці 86 років

Роберт Тейлор Бертон захворів. Він скликав свою сім’ю, щоб вони зібралися біля його ліжка, і дав їм своє останнє благословення. Серед його останніх слів була ця проста, але дуже глибокого змісту порада: “Будьте добрими до бідних”¹⁵.

Брати і сестри, ми вшановуємо тих гігантів-новаторів, яких Господь поставив організувати і керувати цією встановленою програмою, щоб допомагати нужденним членам Його Церкви. Ми вшановуємо тих, хто у наші дні допомагає безліччю способів, які часто є непомітними, “будучи добрими до бідних”, годуючи голодних, одягаючи нагих, благословляючи хворих і відвідуючи ув’язнених.

Цієї священної роботи Спаситель і очікує від Своїх учнів. Це та робота, яку Він любив робити, коли ходив по землі. Це та робота, яку, як я знаю, Він робив би тут, перебуваючи серед нас сьогодні¹⁶.

Сімдесят п’ять років тому із скромних початків постала система, присвячена духовному і матеріальному спасінню людства. З того часу через неї було облагороджено і благословлено життя десятків мільйонів людей по всьому світу. Пророчий план благополуччя—це не просто якась цікава примітка в історії Церкви. Принцип, на якому він базується, визначає, що ми за народ. Він є суттю того, ким ми є як окремі учні нашого Спасителя і приклада, Ісуса Христа.

Ця робота турботи одне про

одного і “доброти до бідних”—робота освячуюча, яку наказано виконувати Батьком, вона боже-ственно призначена благословляти, очищати і підносити Його дітей. Давайте ж дослухатися до поради Спасителя одному законнику, даній в притчі про доброго самарянина: “Іди,—і роби так і ти!”¹⁷. Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark Jr., “Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; див. також Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. В “President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Меріон Г. Ромні, “Целестіальна сутність самостійності”, *Ліягона*, бер. 2009, с. 15.
6. Див. Учення і Завіти 104:15–18; див. також Учення і Завіти 105:2–3.
7. Див. Мосія 4:26–27.
8. Учення і Завіти 81:5; див. також Матвій 22:36–40.
9. Див. Учення і Завіти 104:18.
10. Joseph Smith, в *History of the Church*, 4:567–568.
11. Інтерв’ю з Гарольдом С. Брауном, колишнім директором-розпорядником Служби програми благополуччя.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, “Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, в Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, *Be Kind to the Poor*, 416.
16. Див. Дітер Ф. Ухтдорф, “Ви—Мої руки”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 68–70, 75.
17. Лука 10:37.

Сільвія Е. Опред

Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Суть учнівства

Коли, здійснюючи піклування про інших, ми керуємося принципом любові, наше служіння їм перетворюється на євангелію в дії.

Від початку часів Господь навчав, що для того, щоб стати Його народом, нам слід бути одного серця і одного розуму¹. Спаситель також пояснив, що двома великими заповідями у законі є “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою” та “Люби свого ближнього, як самого себе”². Згодом, невдовзі після того, як Церкву було відновлено, Господь повелів святим “відвідувати бідних і нужденних та надавати їм допомогу”³.

Що є спільним між усіма цими заповідями? Те, що ми маємо любити одне одного і служити одне одному. В цьому, фактично, полягає суть учнівства в істинній Церкві Ісуса Христа.

Відзначаючи 75-річчя церковної програми благополуччя, ми згадуємо цілі цієї програми, які полягають в тому, щоб допомогти членам Церкви самостійно досягти самозабезпечення, піклуватися про бідних і нужденних та здійснювати служіння. Церква організувала свої ресурси так, щоб допомогти членам Церкви забезпечити фізичне, духовне, соціальне та психологічне благополуччя для себе самих, своїх сімей та інших людей. Єпископ—це чин священства, який має особливе

повноваження піклуватися про бідних і нужденних та розпоряджатися такими ресурсами, щоб допомагати членам Церкви у своєму приході. Кворуми священства, Товариство допомоги і, зокрема, домашні та візитні вчителі допомагають йому виконувати цей обов'язок.

Забезпечення благополуччя завжди було одним з головних завдань Товариства допомоги. Коли пророк Джозеф Сміт організував Товариство допомоги у 1842 році, він сказав жінкам: “Це початок кращих днів для бідних і нужденних”⁴. Він сказав сестрам, що мета цього товариства полягає в тому, щоб “допомогати бідним і нужденним, вдовам і сиротам і служити всім великодушним цілям. ... Вони литимуть оливи й вина на рани враженим, вони витиратимуть сльози сиротам і звеселятимуть серце вдови”⁵.

Він також зазначив, що Товариство “може спонукати братів чинити добрі справи, пильнуючи за потребами бідних, шукати тих, хто шукає милосердя, і задовольняти їхні потреби, допомагати, коригуючи громадську мораль і зміцнюючи суспільні чесноти”⁶.

Члени Церкви—чоловіки і жінки—сьогодні беруть спільну

участь у наданні допомоги нужденним. Носії священства підтримують найнеобхіднішим тих, хто потребує духовного проводу і допомоги. Натхненні домашні вчителі благословляють життя і несуть благословення євангелії у кожную сім'ю. Крім того, вони надають фізичну підтримку і діляться талантами в інші способи, наприклад, допомагають нужденній сім'ї зробити вдома ремонт, допомагають сім'ї переїхати на інше місце проживання чи допомагають брату знайти потрібну роботу.

Президенти Товариства допомоги відвідують сестер вдома, щоб за дорученням єпископа виявити їхні потреби. Натхненні візитні вчителі наглядають за сестрами і піклуються про них та їхні сім'ї. Часто вони першими відгукуються у часи, коли виникає негайна потреба. Сестри з Товариства допомоги готують їжу, здійснюють милосердне служіння і надають постійну підтримку в часи випробувань.

Члени Церкви по всьому світу раділи в минулому і мають радіти зараз наявним нагодам служити іншим. Своїми об'єднаними зусиллями ми допомагаємо бідним, голодним, тим, хто страждає чи зазнав лиха, і в такий спосіб рятуємо душі.

Кожен єпископ має Господню комору, яка наповнюється, коли віддані члени Церкви надають єпископу можливість використовувати їхній час, таланти, навички, співчуття, матеріали та кошти для піклування про бідних і розбудови царства Бога на землі⁷. Усі ми можемо зробити свій внесок до Господньої комори, сплачуючи пожертвування від посту і надаючи можливість єпископу скористатися всіма нашими ресурсами для допомоги нужденним.

Хоча світ змінюється дуже швидко, принципи благополуччя

не змінилися з часом, оскільки вони є натхненною Богом і явленою через одкровення істиною. Коли члени Церкви і їхні сім'ї роблять усе можливе, щоб забезпечувати самих себе і все ж не можуть задовольнити своїх основних потреб, Церква готова прийти на допомогу. Одразу ж задовольняються нагальні потреби і розробляється план, щоб допомогти одержувачу стати самозабезпеченим. Самозабезпечення—це спроможність забезпечувати себе та свою сім'ю духовно—необхідною підтримкою, і матеріально—речами першої потреби.

Збільшуючи рівень власного самозабезпечення, ми стаємо більш спроможними допомагати і служити іншим так, як це робив Спаситель. Ми наслідуємо приклад Спасителя, коли служимо нужденним, хворим і тим, хто страждає. Коли, здійснюючи піклування про інших, ми керуємося принципом любові, наше служіння їм перетворюється на євангелію в дії. Це євангелія в її найпрекраснішому виді. Це чиста релігія.

Виконуючи різні церковні доручення, я відчувала смирення від

того, з якою любов'ю і турботою єпископи та провідники Товариства допомоги ставляться до своїх отар. Коли на початку 1980-х років я служила президентом Товариства допомоги колу в Чилі, ця країна перебувала у стані значного економічного спаду, і рівень безробіття сягав 30 відсотків. Я була свідком того, як героїчні президенти Товариства допомоги та віддані візитні вчителі за таких невблаганних обставин йшли "добро чинячи"⁸. Вони були живим прикладом слів з Приповістей 31:20: "Долоню свою відкриває для вбогого, а руки свої простягає для бідного".

Сестри, чії сім'ї самі мали дуже незначний достаток, постійно допомагали тим, хто, на їхню думку, був у ще більшій нужді. Тоді я глибше зрозуміла, що бачив Спаситель, коли Він проголосив у євангелії від Луки 21:3–4:

"Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця вкинула більше за всіх!

Бо всі клали від лишка свого в дар Богові, а вона поклала з убогства свого весь прожиток, що мала".

Кількома роками пізніше, як президент Товариства допомоги колу

в Аргентині, я спостерігала те саме, коли гіперінфляція і, внаслідок неї, колапс економіки захлиснули країну та вразили багатьох наших відданих членів Церкви. І знову я бачила це під час нещодавніх відвідин Кіншаса у Демократичній Республіці Конго, Антананаріву на Мадагаскарі та Булавайо в Зімбабве. Повсюди члени Церкви з приходів і, зокрема, сестри з Товариства допомоги продовжували зміцнювати віру, підтримувати людей і сім'ї та допомагати нужденним.

Як чудово думати про те, що смиренна сестра чи брат, які мають церковне покликання, можуть піти в дім, де є бідність, горе, хвороба чи страждання і принести спокій, полегшення і радість. Де б не знаходився приход або філія, чи якою великою або малою не була група, кожний член Церкви по всьому світу має таку нагоду. Це відбувається кожного дня і це відбувається десь саме в цю мить.

Карла—молода мати. У неї двоє дітей. У її чоловіка Брента довгий робочий день, крім того, він витрачає одну годину, щоб дістатися роботи і стільки ж щоб повернутися

додому. Невдовзі після народження їхньої другої дівчинки вона розповіла про випадок, що стався з нею: “Наступного дня після того, як я отримала покликання служити радником у Товаристві допомоги нашого приходу, я почала відчувати збентеження. Як же я зможу взяти на себе обов’язок допомагати піклуватися про жінок у нашому приході, коли приділяю весь свій час лише тому, щоб бути дружиною й матір’ю дуже непосидючої дворічної дитини і немовляти. Коли я розмірковувала над цими почуттями, дворічна дитина захворіла. Я точно не знала, як їй допомогти одночасно піклуючись про немовля. Саме тоді сестра Васден, одна з моїх візитних вчителів, несподівано завітала до нас. Вона, як мати дітей, що вже підросли, достеменно знала чим допомогти. Вона сказала мені, що я маю робити, а сама пішла до аптеки, щоб придбати все необхідне. Пізніше вона домовилася, щоб мого чоловіка зустріли на залізничній станції і підвезли, аби він міг швидше дістатися додому і допомогти мені. Я вірю, що вона

прийшла, бо відчула спонукання Святого Духа і це, разом з її прагненням служити мені, було саме тим запевненням, якого мені так не вистачало від Господа, що Він допоможе мені служити у моєму новому покликанні”.

Небесний Батько любить нас і знає наші унікальні обставини та здібності. І хоча ми щодня в молитві звертаємося по допомогу до Нього, Він, як правило, задовольняє наші потреби через інших людей⁹.

Господь сказав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”¹⁰.

Чиста любов Христа виявляється, коли ми здійснюємо самовіддане служіння. Коли люди допомагають одне одному, це освячує їх, підносить того, хто отримує і упокорює того, хто дає. Це допомагає нам стати справжніми учнями Христа.

План програми благополуччя завжди полягав у тому, щоб застосовувати вічні принципи евангелії. Це дійсно самозабезпечення у Господній спосіб. Я закликаю кожну з нас ще раз підтвердити наше прагнення

служити для Господньої комори, щоб благословляти інших.

Я молюся, щоб Господь благословив кожну з нас глибшим почуттям милості, милосердя і співчуття. Я благаю про збільшення нашого прагнення і спроможності знаходити тих, кому менш поталанило, хто потрапив у біду або страждає, і допомагати їм; щоб їхні потреби могли бути задоволені, щоб їхня віра зміцнилася і щоб їхні серця могли сповнитися вдячністю і любов’ю.

Хай Господь благословить кожну з нас, коли ми ходимо в слухняності Його заповідям, Його евангелії і Його світлу. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Мойсей 7:18.
2. Див. Матвій 22:36–40.
3. Учення і Завіти 44:6.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:607.
5. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 458.
6. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, (2007), с. 458.
7. *Providing in the Lord’s Way: A Leader’s Guide to Welfare* (1990), 11.
8. Дії 10:38; Уложення віри 1:13.
9. Див. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 82.
10. Іван 13:35.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Дух одкровення

Дух одкровення—реальний. Він може діяти і дійсно діє у нашому особистому житті та в Церкві.

Я висловляю вдячність за натхнення, з яким було обрано гімн “Чи зробив я сьогодні добро?” (Гімни, № 132), який ми чуємо після мого виступу. Я розумію цей натяк.

Я запрошую вас пригадати два явища, що стосуються світла, які відомі більшості з нас.

Перше явище відбувалося, коли ми входили до темної кімнати і вмикали світло. Пам’ятаєте, як в одну мить яскраве світло заповнювало всю кімнату і темрява зникала. Те, що раніше неможливо було побачити і осягнути, стало чітким і зрозумілим. Це явище характеризується миттєвим і сильним сприйняттям світла.

Друге явище відбувалося тоді, коли ми спостерігали, як закінчується ніч і починається ранок. Чи пригадуєте ви як повільно і майже непомітно з’являлося світло на горизонті? На відміну від ввімкнення світла у темній кімнаті, світло на світанку не спалахувало миттєво. Натомість, поступово і рівномірно яскравість світла збільшувалася і на зміну темряві ночі приходило сяяння ранку. Згодом над обрієм з’являлося сонце. Але візуальні ознаки того, що сонце невдовзі з’явиться, можна було побачити ще за години

до того, як воно дійсно піднімалося над горизонтом. Це явище характеризується ледь відчутним і поступовим сприйняттям світла.

На прикладі цих двох звичайних явищ, пов’язаних зі світлом, ми можемо багато чого навчитися про дух одкровення. Я молюся, щоб Святий Дух надихав і навчав нас, коли ми зараз зосередимо увагу на душі одкровення і основних способах отримання одкровенень.

Дух одкровення

Одкровення—це спосіб спілкування Бога зі своїми дітьми на землі. Воно є одним з найвеличніших

благословень, пов’язаних з даром і постійним супроводом Святого Духа. Пророк Джозеф Сміт навчав: “Святий Дух є одкровителем” та “ніхто не може отримати Святого Духа, і не отримувати одкровення” (Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт, [2007], с. 133).

Дух одкровення доступний кожній людині, яка отримує виконані належно владою священства спасительні обряди хрищення зануренням для відпущення гріхів та рукопокладання для надання дару Святого Духа—і яка діє з вірою, щоб виконати наказ священства: “Прийми Святого Духа”. Це благословення призначене не лише для головуючих авторитетів Церкви; скоріше воно має і повинно діяти у житті кожного чоловіка, жінки і дитини, яка сягає віку підзвітності та укладає священні завіти. Щире прагнення і гідність запрошують дух одкровення прийти у наше життя.

Джозеф Сміт і Олівер Каудері набули цінного досвіду сприйняття духу одкровення, коли перекладали Книгу Мормона. Ці брати пізнали, що можуть отримати будь-яке знання, необхідне для виконання

їхньої роботи, якщо просили з вірою, зі щирим серцем, вірячи, що отримають відповідь. З часом вони глибше зрозуміли, що дух одкровення звичайно проявляє себе через думки і почуття, які приходять у наш розум і серце силою Святого Духа. (Див. УЗ 8:1–2; 100:5–8). Як Господь навчав їх: “Тепер ось, це є дух одкровення; ось, це є дух, яким Мойсей перевів дітей Ізраїля через Червоне море посуху. Отже, це є твій дар; покладайся на нього” (УЗ 8:3–4).

Я наголошую на словах “покладайся на нього”, що стосуються духу одкровення. У Писаннях вплив Святого Духа часто описують словами “тихий, лагідний голос” (1 Царів 19:12; 1 Нефій 17:45; див. також 3 Нефій 11:3) та “голос цілковитої лагідності” (Геламан 5:30). Оскільки Дух шепоче нам ніжно й лагідно, легко зрозуміти, чому нам слід уникати негідних ЗМІ, порнографії та шкідливих речовин і згубних форм поведінки, що викликають залежність. Ці знаряддя супротивника можуть послабити і згодом знищити нашу спроможність усвідомлювати ледь відчутні послання від Бога, що надходять силою Його Духа, і реагувати на них. Кожному з нас слід серйозно замислитися і з молитвою обміркувати, як ми можемо відкидати принади диявола і в праведності “покладатися на нього”, а саме на дух одкровення, у нашому житті та в наших сім'ях.

Способи отримання одкровення

Одкровення надходять різними шляхами, зокрема, наприклад, через сни, видіння, спілкування з небесними посланцями та натхнення. Деякі одкровення отримуються миттєво і сильно; деякі отримуються поступово і ледь відчутно. Два описані мною явища, пов'язані

зі світлом, допоможуть нам краще зрозуміти ці два основні способи отримання одкровення.

Світло, ввімкнене у темній кімнаті, подібне до отримання послання від Бога швидко, повністю і одночасно. Багатьом з нас доводилося отримувати одкровення у такий спосіб, коли нам надавалися відповіді на щирі молитви або необхідне скерування чи захист, відповідно до волі Бога і у призначений Ним час. Описання того, як одкровення приходили у такий миттєвий і сильний спосіб, містяться у Писаннях і в історії Церкви. Таке трапляється і в нашому житті. Ці могутні чудеса справді відбуваються. Однак, отримання одкровення у такий спосіб є скоріш рідкісним, ніж повсякденним явищем.

Поступове зростання яскравості світла, випромінюваного сонцем на світанку, подібне до отримання послання від Бога “рядок за рядком, приписання за приписанням” (2 Нефій 28:30). Найчастіше, одкровення приходять поступово, з часом, і дається нам відповідно до наших прагнень, гідності та підготовки. Такі послання від Небесного Батька поступово і лагідно зрешують нашу “душу, як роса з неба” (УЗ 121:45). Отримання одкровення у цей спосіб відбувається значно частіше. Саме так їх отримував Нефій, коли намагався кількома різними шляхами здобути пластини з латуні в Лавана, перш, ніж це йому вдалося (див. 1 Нефій 3–4). Безперечно, саме Дух вів його до Єрусалиму, “бо не знав [він] наперед, що ма[є] робити” (1 Нефій 4:6). І він не пізнав в одну мить, як будувати корабель незвичайним способом; натомість, Господь показував Нефію “час від часу, яким способом [він мусить] обробляти деревину для корабля” (1 Нефій 18:1).

В історії Церкви та у нашому особистому житті є дуже багато прикладів того, як одкровення отримувалися у Господній спосіб “рядок за рядком, приписання за приписанням”. Наприклад, фундаментальні істини відновленої евангелії не були явлені пророку Джозефу Сміту всі водночас у Священному гаю. Ці безцінні скарби давалися через одкровення за відповідних обставин і в належний час.

Президент Джозеф Ф. Сміт пояснює, як у своєму житті він отримував одкровення у цей спосіб: “Ще хлопцем ... я часто звертався до Господа з проханням явити мені чудо, аби здобути в цьому свідчення. Проте Господь не давав мені чудес, але істину—рядок за рядком ... доки не відкрив мені її в повноті, від тімені до п'ят, допоки я повністю не очистився від сумнівів і побоювань. Йому не потрібно було посилати ангела з небес, щоб зробити це, і не потрібно Йому було для цього звучання архангельської сурми. Шепіт спокійного й негучного голосу Духа живого Бога приніс мені від Нього те свідчення, яке стало моїм надбанням. Через цей принцип і цю владу Він відкриє всім дітям людським істинне знання, яке залишиться з ними. Це допоможе їм пізнати істину саме так, як її знає Бог, і виконати волю Батька саме так, як її виконав Христос. А чудесні явлення, скільки б ви їх не мали, не зможуть дати вам цього” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт, [1999], с. 266*).

Як члени Церкви, ми настільки схильні приділяти увагу дивовижним і яскравим духовним явленням, що можемо недооцінювати і навіть не помічати, як Святий Дух у свій звичайний спосіб виконує Його роботу. Сама “простота ... шляху” (1 Нефій 17:41) отримання крок за

кроком майже непомітних духовних вражень, які з часом у своїй сукупності складаються у бажану відповідь чи потрібне нам скерування, може спонукати нас поглядати “за межу” (Кн. Якова 4:14).

Я спілкувався з багатьма людьми, які ставлять під сумнів міць свого особистого свідчення і недооцінюють свій духовний потенціал, оскільки не отримують частих, дивовижних або сильних вражень. Принаймні, коли ми думаємо про події, які сталися з Джозефом у Священному гаю або Савлом по дорозі до Дамаску та Алмою молодшим, нам здається, що з нами щось не так, якщо у нашому житті немає чогось подібного до цих добре відомих і дивовижних духовних подій. Якщо вас відвідували подібні думки чи сумніви, будь ласка, знайте, що з вами все гаразд. Просто продовжуйте слухняно

просуватися вперед з вірою в Спасителя. Роблячи так, ви “не можете піти хибним шляхом” (УЗ 80:3).

Президент Джозеф Ф. Сміт радив: “Покажіть мені святих останніх днів, які мають поклатися на чудеса, ознаки та видіння, щоб бути непохитними в Церкві, і я покажу вам членів Церкви ... чиє становище перед Богом не найкраще, і які ходять слизькими дорогами. Ми вкорінюємося в істину не завдяки чудесним явленням, які нам даються, а через смирення і віддане дотримання заповідей і законів Бога” (in Conference Report, Apr. 1900, 40).

Інше відоме явище, пов'язане зі світлом, допомагає нам навчитися ще деяким істинам, що стосуються принципу отримання одкровенень “рядок за рядком, приписання за приписанням”. Іноді сонце сходить хмарного чи туманного ранку. Через

похмурі погодні умови побачити світло складніше і неможливо точно визначити той момент, коли сонце сходить над горизонтом. Але навіть такого ранку ми маємо достатньо світла, щоб сказати, що настав новий день, і займатися своїми справами.

Подібним чином ми багато разів отримували одкровення, точно не усвідомлюючи, як саме або коли ми його отримали. Цей принцип проілюстрований на прикладі важливого епізоду з історії Церкви.

Навесні 1829 року Олівер Каудері був шкільним вчителем у Пальмірі, шт. Нью-Йорк. Дізнавшись про Джозефа Сміта та роботу з перекладу Книги Мормона, Олівер відчув враження, що йому слід запропонувати свою допомогу молодому пророку. Тому він вирушив до Гармоні, шт. Пенсільванія, і став писарем Джозефа. Вчасність його прибуття і надана ним допомога були надзвичайно важливими для явлення Книги Мормона.

Згодом Спаситель відкрив Оліверу, що кожного разу, молячись про скерування, він отримував його через Дух Господа. Господь проголосив: “Якби це не було так, ти б не був на тому місці, на якому ти є тепер. Ось, ти знаєш, що питав Мене, і я просвітив Твій розум; а тепер Я кажу це тобі, щоб ти міг знати, що тебе було просвітлено Духом істини” (УЗ 6:14–15).

Таким чином, Олівер отримав одкровення через пророка Джозефа Сміта, в якому йому було сказано, що він отримував одкровення. Вочевидь Олівер не усвідомлював, як і коли він отримував скерування від Бога і потребував цих настанов, аби збільшилося його розуміння щодо духа одкровення. Фактично Олівер ходив у світлі сонця, що вставало хмарного ранку.

Серед невизначеності та багатьох випробувань, з якими ми стикаємося у житті, Бог вимагає від нас робити все якнайкраще, діяти самостійно, а не бути під впливом (див. 2 Нефій 2:26) і довіряти Йому. Ми можемо не бачити ангелів, не чути небесних голосів або не отримувати могутніх духовних вражень. Часто ми можемо просуватися вперед з надією і молитвою, але не маючи цілковитої впевненості, що ми діємо згідно з волею Бога. Проте, шануючи наші завіти і дотримуючись заповідей, завжди прагнучи постійно чинити добро і ставати кращими, ми можемо йти з впевненістю в тому, що Бог скеровуватиме наш поступ. І ми можемо з впевненістю говорити, що Бог сповнить натхненням наші слова. Частково в цьому і полягає значення вірша з Писань, в якому сказано: “Тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога” (УЗ 121:45).

Коли ви належним чином шукаєте і застосовуєте дух одкровення, я обіцяю, що ви будете “простувати в світлі Господньому” (Ісая 2:5; 2 Нефій 12:5). Іноді дух одкровення діятиме миттєво і сильно, в інші часи—ледь відчутно і поступово, і часто настільки лагідно, що ви можете свідомо навіть не розпізнати його. Але незалежно від того, у який спосіб це благословення було отримане, світло, яке воно несе, осяватиме і збільшуватиме вашу душу, провітлюватиме ваше розуміння (див. Алма 5:7; 32:28), скеровуватиме і захищатиме вас і вашу сім’ю.

Я проголошую своє апостольське свідчення про те, що Батько і Син живі. Дух одкровення—реальний. Він може діяти і дійсно діє у нашому особистому житті та в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я свідчу про ці істини у священне ім’я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Томас С. Монсон

СВЯТИЙ ХРАМ— МАЯК СВІТОВІ

Найважливішими й вінцевими благословеннями членства в Церкві є ті благословення, які ми отримуємо в храмах Бога.

Мої дорогі брати і сестри! Я шлю вам свою любов і привітання й молюся, щоб Небесний Батько скеровував мої думки й надихав мої слова під час цієї промови.

Спочатку я хотів би додати кілька слів до чудових виступів, які ми сьогодні почули від сестри Олред і єпископа Бертона та інших промовців стосовно програми благополуччя. Як було сказано, цій даній через натхнення програмі, яка благословила життя такої великої кількості людей, у цьому році виповнюється 75 років. Я мав привілей особисто знати декого з піонерів цієї величної справи—людей великого співчуття і прозорливості.

Як зазначили єпископ Бертон і сестра Олред та інші, на єпископа приходу покладено відповідальність піклуватися про тих нужденних, які живуть у межах його приходу. Таким був мій привілей, коли я, будучи дуже молодим єпископом, керував приходом, що нараховував 1080 членів Церкви, 84 з яких були вдовами. Було багато людей, які потребували допомоги. Я відчував

глибоку вдячність за церковну програму благополуччя і за підтримку Товариства допомоги й кворумів священства.

Я заявляю, що програму благополуччя Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів було дано через натхнення від Всемогутнього Бога.

Брати і сестри, три роки тому на весняній конференції мене було підтримано як Президента Церкви. Звичайно ж, ці роки були напруженими, сповненими великою кількістю випробувань, але й незчисленними благословеннями. Можливість освячувати і переосвячувати храми була серед найприємніших і найсвященніших з тих благословень. І саме про храм я хочу сьогодні поговорити.

Під час жовтневої генеральної конференції 1902 року Президент Церкви Джозеф Ф. Сміт у вступному слові висловив надію, що одного дня “наші храми буде зведено у різних частинах [світу]—там, де вони потрібні людям”¹.

Під час перших 150 років після організації Церкви, з 1830 по 1980, було побудовано 21 храм,

включаючи храми у Кертленді, шт. Огайо, і Наву, шт. Іллінойс. На противагу цьому впродовж 30 років, починаючи з 1980 року було збудовано й освячено 115 храмів. Разом з трьома новими храмами, про які було оголошено вчора, ще 26 храмів знаходяться на стадії будівництва чи підготовки до будівництва. І ця кількість буде зростати.

Мета, про яку мріяв Президент Джозеф Ф. Сміт у 1902 році, стає реальністю. Ми бажаємо якомога більше наблизити храми до членів Церкви.

Один з храмів, який зараз знаходиться на стадії будівництва—це храм у Манаусі, Бразилія. Багато років тому я читав про групу з понад ста членів Церкви, які виїхали з Манауса, що знаходиться в серці амазонських джунглів, і вирушили до найближчого храму, розташованого в Сан-Паулу, Бразилія, майже за 4000 кілометрів від Манауса. Ті вірні святі пливли кораблем чотири дні по ріці Амазонці та її притоках. Коли подорож водою закінчилася, вони сіли в автобуси, і їхали ще три дні по вибоїстих дорогах, маючи мало їжі й не маючи зручних умов для сну. Через сім днів і сім ночей вони приїхали в храм Сан-Паулу, де було виконано обряди, вічні за своєю природою. Звичайно ж, їхня дорога назад була такою ж важкою. Однак вони отримали храмові обряди й благословення. І хоча їхні гаманці були порожні, самі вони були сповнені духом храму і вдячністю за отримані благословення². Тепер, через багато років потому, наші члени Церкви в Манаусі радіють, спостерігаючи, як їхній храм набирає обрисів на березі Ріо-Негро. Храми приносять радість нашим вірним членам Церкви, де б їх не було побудовано.

Мое серце ніколи не перестануть зворушувати розповіді про жертви, на які йдуть люди заради отримання благословень, що можна знайти лише в храмах Бога. Вони допомагають мені оновити своє почуття вдячності за храми.

Хочу розповісти вам про Тіхі й Тараїну Моу Там та їхніх десятиох дітей. Уся сім'я крім однієї дочки приєдналася до Церкви на початку 1960-х років, коли місіонери приїхали на їхній острів, що знаходиться приблизно за 160 км на південь від Таїті. Невдовзі вони відчули бажання отримати благословення вічної сім'ї, яка запечатана у храмі.

На той час найближчий храм до сім'ї Моу Там знаходився у Гамільтоні, Нова Зеландія, за 4000 кілометрів на південний захід, і туди можна було дістатися тільки купивши дорогі квитки на літак. Велика сім'я Моу Там, яка ледве забезпечувала собі скромне прожиття, працюючи на маленькій плантації,

не мала грошей на літак, і не було ніякої можливості знайти роботу на їхньому тихоокеанському острові. Тому брат Моу Там і його син Джерард прийняли важке рішення поїхати за 4800 км на роботу до Нової Каледонії, де вже працював один із синів.

Трое чоловіків із сім'ї Моу Там працювали чотири роки. За весь цей час брат Моу Там лише один раз сам приїхав додому на весілля своєї дочки.

Через чотири роки брат Моу Там і його сини заощадили достатньо грошей, щоб повезти сім'ю до Новозеландського храму. Туди поїхали всі члени сім'ї, крім однієї дочки, яка чекала дитину. Вони запечаталися на час і на вічність. То була незабутня й радісна подія.

Брат Моу Там повернувся з храму відразу ж до Нової Каледонії, де він працював ще два роки, аби сплатити за проїзд тієї дочки, яка не була з ними у храмі. Вона була у

шлюб і поїхала разом з чоловіком та дитиною.

У похилому віці брат і сестра Моу Там захотіли служити у храмі. На той час було збудовано і освячено храм в Папеете на Таїті, і вони відслужили в ньому чотири місії³.

Мої брати і сестри, храми це не просто камінь і будівельний розчин. Вони будуються вірою й постом. Вони будуються випробуваннями і свідченнями. Вони освячуються жертвою і служінням.

Перший храм, який було освячено в цьому розподілі, був храм у Кертленді, шт. Огайо. У той час святі були дуже бідні, і все ж Бог наказав будувати храм, тому вони його збудували. Ось що писав старійшина Гебер Ч. Кімбол про той час: “Лише Господь знає, через яку бідність, бід і нещастя нам довелося пройти, щоб збудувати його”⁴. А потім, після того як будівництво з такими зусиллями було завершено, святі були змушені залишити Огайо і свій улюблений храм. Згодом вони знайшли прихисток—хоча і тимчасовий—на березі ріки Міссурі в штаті Іллінойс. Вони назвали своє поселення Наву. Знову маючи бажання віддати все, що вони мали, сповнені віри святі звели ще один храм своєму Богові. Однак переслідування були шаленими, і ледве храм у Наву було

побудовано, як святих знову змусили залишити свої домівки й шукати прилисток у пустині.

Знову довелося долати труднощі та йти на жертви, коли упродовж 40 років вони зводили Солт-Лейкський храм, що зараз велично стоїть за один квартал в південному напрямку від нас з вами, хто зібрався сьогодні в Конференц-центрі.

Побудова і відвідування храму завжди вимагали певних жертв. Важко злічити тих, хто трудився й долав труднощі, аби здобути для себе і для своїх сімей благословення, що можна знайти у храмах Бога.

Чому так багато людей готові віддавати так багато заради отримання храмових благословень? Ті, хто розуміє вічні благословення, які приносить храм, знають, що немає надто великої жертви, надто великої ціни, надто важкої боротьби заради отримання тих благословень. Шлях не буває надто довгим, перепон не буває надто багато, незручності не здаються надто нестерпними. Святі розуміють, що спасительні обряди, які отримують у храмі і які дають нам можливість одного дня повернутися до Небесного Батька, маючи вічні сімейні стосунки, й бути обдарованими благословеннями й силою згори, варті будь-яких жертв і будь-яких зусиль.

Сьогодні більшості з нас не доводиться долати великі труднощі, щоб дістатися храму. Вісімдесят відсотків членів Церкви зараз живуть від храму не далі, як за 320 кілометрів, а для багатьох з нас відстань набагато коротша.

Якщо ви вже побували у храмі й живете відносно недалеко від нього, то ваша жертва полягатиме в тому, щоб приділити час у своєму напруженому житті для регулярного відвідування храму. Є багато роботи, яку ми можемо виконувати у наших храмах для тих, хто вже пішов за завису. Виконуючи для них роботу, ми будемо знати, що здійснили для них те, що вони не можуть зробити для себе. Президент Джозеф Ф. Сміт зробив важливу заяву, сказавши: “Завдяки нашій роботі заради них кайдани неволі впадуть з них і темрява навколо них розсіється, щоб світло засяяло над ними, щоб у духовному світі вони почули, що їхні діти в цьому світі виконали за них роботу, щоб вони разом з вами раділи виконанню цих обов’язків”⁵.

Мої брати і сестри, це наша робота.

У моїй сім'ї найсвятішими і найнезабутнішими стали ті події, коли ми збиралися разом у храмі заради виконання обряду запечаткування для наших померлих родичів.

Якщо ви ще не були у храмі або якщо ви вже були, але зараз не відповідаєте вимогам для отримання рекомендації, тоді ваша найважливіша мета, над якою ви маєте працювати,—це стати гідними відвідування храму. Можливо, вам доведеться піти на жертви й привести своє життя у відповідність вимогам, необхідним для отримання рекомендації. Можливо, вам доведеться відмовитися від давніх звичок, через які ви не були гідні. Можливо, вам потрібна віра й самодисципліна, необхідні для сплати десятини. Що б там не було, станьте гідними того, щоб увійти до храму Божого. Обов'язково отримайте храмову рекомендацію і ставтеся до неї як до цінного надбання, бо такою вона і є.

Поки ви не увійдете до Господнього дому й не отримаєте всіх благословень, які чекають там на вас, ви не отримаєте всього, що Церква вам пропонує. Найважливішими й вінцевими благословеннями членства в Церкві є ті благословення, які ми отримуємо в храмах Бога.

Ви, мої юні друзі, хто зараз перебуває в підлітковому віці, завжди тримайте храм у полі вашого зору. Не робіть нічого такого, що завадить вам увійти в його двері та скуштувати священні й вічні благословення, які чекають на вас там. Я хвалю тих з вас, хто вже ходить до храму регулярно й виконує хрищення за померлих, встаючи рано-вранці, щоб взяти участь у цих хрищеннях перед школою. Я не уявляю кращого початку дня.

З вами, батьки малих діток, я хочу поділитися мудрою порадою, даною Президентом Спенсером В. Кімболом. Він сказав: “Як було б добре, якби ...батьки у кожній спальні свого будинку помістили зображення храму, аби [їхні діти] з грудного віку, могли дивитися на це зображення кожного дня, [поки воно не стане частиною [їхнього] життя. Досягнувши того віку, коли [їм] доведеться приймати важливе рішення [щодо того, чи йти їм до храму], це рішення вже буде прийнято”⁶.

Наші діти співають у Початковому товаристві:

*Люблю на храм дивитись,
Колись туди ввійду.
І там з Небесним Батьком
Завіти укладу*⁷.

Я благаю вас навчати дітей про важливість храму.

Світ, у якому ми живемо, може бути напруженим і важким. Нас часто оточує те, що тягне вниз. Але якщо ми з вами ходимо в дім Бога, якщо ми пам'ятаємо про завіти, які там укладаємо, у нас буде більше сил зносити будь-яке випробування і долати будь-яку спокусу. Це—священне місце, де ми знаходимо спокій. Там ми оновлюємося й зміцнюємося.

А зараз, брати і сестри, на закінчення я хочу сказати про ще один храм. У недалекому майбутньому, коли нові храми з'являтимуться по всьому світу, один з них буде зведено у місті, яке було засновано 2500 років тому. Я кажу про храм, який зараз споруджується в Римі, Італія.

Кожен храм є домом Бога. Він виконує однакові функції, в ньому ми отримуємо однакові благословення й обряди. Але унікальним є те, що Римський храм будується в одному з найісторичніших місць світу, в місті, де стародавні апостоли Петро і Павло проповідували евангелію Христа і де кожен з них прийняв мученицьку смерть.

У жовтні минулого року, коли ми зібралися в чудовій місцевості на північному сході Рима, я мав нагоду виголосити молитву освячення перед проведенням служби, присвяченій початку будівництва. Я відчув натхнення запросити сенатора Італії, Лучіо Малана, та заступника мера Рима, Джузеппе Чарді, першими встромити в землю лопати. Кожен з них сприяв отриманню дозволу на будівництво храму в їхньому місті.

День був похмурих, але теплим, і хоча обіцяли дощ, однак впало не більше двох крапель. Коли чудовий хор співав італійською мовою прекрасні рядки гімну “Дух Божий”, всім

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

здавалося, що небеса об'єдналися із землею в славетному гімні слави і подяки Всемогутньому Богові. Важко було стримати сльози.

У майбутньому вірні члени Церкви в цьому “вічному місті” будуть отримувати вічні за своєю природою обряди у святому домі Бога.

Я висловлюю свою безмежну вдячність Небесному Батькові за храм, який зараз будується в Римі, й за всі наші храми, де б вони не були. Кожен з них стоїть як маяк світові, як вияв нашого свідчення про те, що Бог, наш Вічний Батько, живий, що Він бажає благословити нас і дійсно благословляє Своїх синів та дочок в усіх поколіннях. Кожен з наших храмів є виявом нашого свідчення про те, що життя після смерті є реальним і так само певним, як і наше життя тут, на землі. Я свідчу про це.

Мої дорогі брати і сестри! Ідімо на будь-які жертви, необхідні для відвідування храму і маймо дух храму в своїх серцях і домівках. Ідімо слідами нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, який приніс найбільшу жертву за нас, щоб ми мали вічне життя і піднесення у царстві нашого Небесного Батька. Я щиро молюся і кажу все це в ім'я нашого Спасителя, Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Див. Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, “From Amazon Basin to Temple,” *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Див. С. Jay Larson, “Temple Moments: Impossible Desire,” *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1998), с. 244.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Дженіс Кепп Перрі, “Люблю на храм дивитись”, *Збірник дитячих пісень*, с. 99.

Вічні благословення шлюбу

З плином нашого життя храмове запечаткування набуває для нас все більшого значення. Воно допомагатиме вам навіть більше зблизитися одне з одним і знаходити більше радості і задоволення в земному житті.

На мою думку, це прекрасне послання, передане через спів хору, показує, як нам жити, щоб бути схожим на Христа.

16 липня 1953 року ми з моєю любовою Дженін стали як молода пара на коліна біля олтаря в храмі Ментай, Юта. Президент Льюїс Р. Андерсон використав владу запечаткування й оголосив нас чоловіком і дружиною, одруженими на час і всю вічність. У мене немає слів, щоб описати той мир і спокій, які прийшли від запевнення, що якщо я буду й далі жити гідно, то зможу вічно бути з моєю любовою Дженін і нашими дітьми завдяки священному обряду, виконаному належною владою священства в домі Господа.

Наші семеро дітей поєднані з нами завдяки священним храмовим обрядам. Моя люба дружина Дженін та двоє наших дітей уже за завісою. Вони могутньо спонукують кожного з решти нашої сім'ї жити так, щоб разом ми отримали

всі вічні благословення, обіцяні в храмі.

Шлюб і сім'я—ось ті два основні стовпи, що підтримують план щастя, даний нам Небесним Батьком. Їхнє надзвичайно велике значення підтверджується тим, що Сатана невпинно намагається розколоти сім'ю і принизити значення храмових обрядів, якими сім'я об'єднується разом на вічність. З плином нашого життя храмове запечаткування набуває для нас все більшого значення. Воно допомагатиме вам навіть більше зблизитися одне з одним і знаходити більше радості і задоволення в земному житті.

Одного разу я отримав важливий урок від своєї дружини. Моя професія вимагала, щоб я багато подорожував. Якось я перебував у від'їзді майже два тижні і повернувся додому в суботу вранці. Через чотири години мені потрібно було бути на ще одних зборах. Я звернув увагу, що наша невелика пральна машина

вийшла з ладу і дружина пере одяг руками. Я взявся за ремонт машини.

Дженін підійшла й сказала: “Ріку, а що це ти робиш?”

Я відповів: “Лагоджу пральну машину, щоб тобі не прати руками”.

Вона сказала: “Не треба. Іди краще пограйся з дітьми”.

Я відповів: “Я можу погратися з дітьми будь-коли. Я ж хочу допомогти тобі”.

Тоді вона сказала: “Річарде, будь ласка, іди і пограйся з дітьми”.

Коли вона сказала мені це так владно, я погодився.

Ми з дітьми чудово провели час. Ми ганялися одне за одним і качалися в осінньому листі. А потім я пішов на свої збори. Можливо, я й забув би про той випадок, якби не урок, який вона хотіла мені дати.

Наступного ранку, десь о 4-й годині, я прокинувся, відчувши, що хтось мене обнімає за шийку маленькими рученятами, цілує в щоку і шепче на вухо слова, які я ніколи не забуду: “Татку, я тебе люблю. Ти мій найкращий друг”.

Якщо ви не відчували цього у своїй сім’ї, то ви пропустили одну з найвищих радостей життя.

Якщо ви молодий чоловік відповідного віку і неодружені, не гайте часу на марні справи. Не марнуйте життя і зосередьтеся на одруженні. Не сидіть склавши руки у цей період свого життя. Молоді чоловіки, гідно відслужіть на місії. Потім нехай вашим найвищим пріоритетом буде пошук гідної вічної супутниці. Якщо ви зрозумієте, що вас дуже зацікавила якась молода жінка, покажіть їй, що ви—виняткова особистість, щоб їй було цікаво познайомитися з вами ближче. Запрошуйте її у хороші місця. Будьте винахідливими. Якщо ви хочете мати чудову дружину,

вам потрібно, щоб вона в вас побачила чудову людину і майбутнього чоловіка.

Якщо ви вже знайшли когось, у вас можуть бути надзвичайно прекрасні побачення й шлюб і ви можете бути дуже-дуже щасливими вічно, якщо не будете переходити межі гідного поведіння, встановлені Господом.

Якщо ви вже у шлюбі, чи зберігаєте ви вірність своїй парі в думках, а також в діях? Чи ви віддано дотримуєтеся своїх шлюбних завітів, ніколи не заводячи з іншою особою таких розмов, які б ви не хотіли, щоб їх випадково почула ваша пара? Чи ви по-доброму ставитесь до своєї пари та дітей, чи підтримуєте їх?

Брати, ви проводите такі сімейні заходи, як вивчення Писань, сімейна молитва і домашній сімейний вечір, чи це бере на себе ваша дружина, бо ви не приділяєте цьому належної уваги в сім’ї? Чи часто ви кажете своїй дружині, як міцно ви кохаєте її? Такі слова принесуть їй величезну радість. Коли я колись казав про це чоловікам, вони відказували: “Та вона ж знає”. Вам треба казати їй. Жінка розквітає і стає щасливішою, чуючи це запевнення. Висловлюйте вдячність своїй половині за все зроблене для вас. Виявляйте любов і вдячність часто. Це збагачуватиме життя і робитиме його приємнішим та більш змістовним. Не утримуйтеся від цих природних виявів любові. Вони матимуть набагато

більше значення, якщо, висловлюючи ці свої почуття, ви обіймете її.

Про важливість висловлень любові я дізнався від моєї дружини. На початку нашого подружнього життя часто на зборах, де я мав виступати, я відкривав свій примірник Писань і знаходив між сторінками записку зі словами любові й підтримки. Іноді ті записки були настільки ніжними, що я ледве міг говорити. Ті безцінні записки від люблячої дружини були і є безцінним скарбом втіхи і натхнення.

Я почав робити те саме й для дружини, навіть не усвідомлюючи, як багато це для неї означало. Пам'ятаю, одного року у нас не було грошей, щоб я міг зробити їй подарунок на день Валентина, тому я вирішив намалювати щось аквареллю на дверцятах холодильника. Я старався, як тільки міг, та зробив одну помилку. Виявилося, що я малював не аквареллю, а емаллю. Вона ніколи не дозволяла мені спробувати зчистити з холодильника той застиглий назавжди малюнок.

Пам'ятаю, одного дня я набрав малесеньких паперових кружечків, які утворюються від пробиття паперу діркопробивачем, і написав на них числа від 1 до 100. Потім перевернув кожний з них іншою стороною й написав їй послання, по одному слову на кожному кружечку. Потім я зібрав їх всі й поклав у конверт. Я думав, що це дуже розсмішить її.

Коли вона померла, я, розглядаючи її особисті речі, зрозумів, як вона цінувала ті прості записки,

які ми писали одне одному. Я побачив, що вона не лише зберігала ті записки, але й поклала кожен з них у пластикову обкладинку, неначе вони були цінним скарбом. Лише одну записку вона не поклала разом з іншими. Вона й досі знаходиться за склом нашого кухонного годинника. На ній написано: "Дженін, настав час сказати, що я кохаю тебе". Ця записка й досі залишається там, щоб нагадувати мені про ту виняткову дочку Небесного Батька.

Згадуючи наше спільне життя, я усвідомлюю, які ми були благословенні. Між нами в сім'ї не було ні суперечок, ні недоброго слова. Тепер я усвідомлюю, що ці благословення приходили через неї. Вони приходили завдяки її готовності віддавати, ділитися і її здатності ніколи не думати про себе. Пізніше в нашому спільному житті я старався наслідувати їй приклад. Я раджу вам: як чоловік і дружина, робіть те саме у своїй сім'ї.

Чиста любов є незрівнянною, могутньою силою для добра. Праведна любов є основою щасливого шлюбу. Вона є першочерговою умовою виховання хороших, добре розвинених дітей. Хто може з точністю виміряти праведний вплив материнської любові? Які довготривалі плоди принесуть ті зерна любові, які мати може дбайливо посадити і з любов'ю зрошувати на родючому ґрунті довірливого розуму й серця вашої дитини? Ви, матері, маєте Богом дані інстинкти, які допомагають вам помітити особливі таланти й унікальні здібності вашої дитини.

Разом зі своїм чоловіком ви можете підживлювати, зміцнювати ті якості й дати їм можливість розквітнути.

Бути у шлюбі—це так чудово. Шлюб—прекрасний. З часом ви почнете однаково думати і мати однакові уявлення і враження. У вас бувають часи надзвичайного щастя, часи випробувань і часи бід, але Господь вестиме вас разом у цьому досвіді зростання.

Одного разу вночі наш маленький син, Річард, який був хворий на серце, прокинувшись, заплакав. Ми обоє почули це. Зазвичай вставала завжди моя дружина і заспокоювала малюка, що плакав, але цього разу я сказав: "Я заспокою його".

Через хворобу, коли він починав плакати, його маленьке серце починало дуже швидко битися. Він зригував усю їжу, і постіль ставала брудною. Тієї ночі я, притиснувши його до себе і намагаючись заспокоїти його серцебиття та зупинити його плач, переодягнув його й поміняв простирадла. Я тримав його на руках, доки він не заснув. Тоді я ще не знав, що всього через кілька місяців він помре. Я завжди пам'ятатиму, як тримав його на руках тієї ночі.

Я добре пам'ятаю день, коли він помер. Ми з Дженін, їдучи з лікарні, з'їхали на узбіччя дороги. Я обійняв її. Ми обоє поплакали, та ми розуміли, що будемо з ним за завісою, бо уклали завіти у храмі. Завдяки цьому нам легше було прийняти те, що сталося.

Доброта Дженін навчила мене багато чому цінному. Я був таким незрілим, а вона була такою дисциплінованою, такою духовною. Шлюб створює ідеальну обстановку для подолання всіх егоїстичних чи егоцентричних схильностей. Я думаю, що одна з причин, чому нам радять одружуватися у молодому

віці, полягає в тому, щоб в нас не розвивалися погані риси характеру, які потім важко змінити.

Мені шкода будь-якого чоловіка, який ще не вирішив шукати вічну супутницю, і моє серце ридає за тих сестер, у яких не було можливості вийти заміж. Декому з вас може здаватися, що ви самотні, вас ніхто не цінує, і ви не можете бачити, як можливість мати ці благословення—вийти заміж, мати дітей або власну сім'ю—прийде до вас. Усе можливо для Господа, і Він дотримується обіцянь, які Він надихає проголошувати Своїх пророків. Вічність—це довгий період. Майте віру в ті обіцяння і живіть гідно їх, щоб у свій час Господь здійснив їх у вашому житті. Безсумнівно, ви отримаєте кожне обіцяне благословення, якого ви гідні.

Прошу вибачити мене за те, що розповідаю про свою любов дружини Дженін, але ми—вічна сім'я. Дженін завжди була радісно щасливою, і великим джерелом цієї радості було служіння іншим. Навіть вже будучи дуже хворою, у своїх ранкових молитвах вона просила Небесного Батька спрямувати її до когось, кому вона могла б допомогти. На те щире благання відповідь приходила знову і знову. Тягарі багатьох людей полегшувалися, їхнє життя ставало яскравішим. Господь завжди благословляв її бути знаряддям в Його руках.

Я знаю, що означає любити дочку Небесного Батька, яка витончено й віддано пережила в житті все багатство відчуттів праведного жіноцтва. Я впевнений, що коли в майбутньому знову побачу її, за завесою, ми зрозуміємо, що ще більше кохаємо одне одного. Ми будемо навіть більше цінувати одне одного завдяки тому часу, який провели по різні боки завіси. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

“Кого Я люблю, тому докоряю й караю того”

Уже сам досвід, який ми отримуємо завдяки покаранню, не тільки спонукає нас до покаяння, але він може очистити нас і підготувати до більших духовних привілеїв.

Наш Небесний Батько є Богом високих сподівань. Його сподівання стосовно нас висловив Його Син Ісус Христос, сказавши: “Я б хотів, щоб ви були досконалыми, саме Яким є Я, або яким досконалим є ваш Батько, Який на небесах” (3 Нефій 12:48). Він пропонує зробити нас святими, щоб ми могли “витримати целестіальну славу” (УЗ 88:22) і “перебувати в Його присутності” (Мойсей 6:57). Він знає, що вимагається, і тому, аби уможливити наше перетворення, Він дає Свої заповіді і завіти, дар Святого Духа і, що найважливіше, Спокуту і Воскресіння Свого Улюбленого Сина.

В усьому цьому Божою метою є те, щоб ми, Його діти, змогли відчувати безмежну радість, бути з Ним вічно і навіть стати такими, як Він. Кілька років тому старійшина Даллін Х. Оукс дав таке пояснення: “Останній суд—це не тільки визначення кількості всіх добрих і злих діянь, які ми зробили. Це визначення остаточного наслідку наших справ і думок, тобто того, якими ми стали. Для

будь-якої людини недостатньо лише виконувати те, що треба. Заповіді, обряди й завіти євангелії—це не перелік внесків, які потрібно зробити на якийсь “небесний рахунок”. Євангелія Ісуса Христа—це план, який показує нам, як стати такими, якими наш Небесний Батько бажає, щоб ми стали”¹.

На жаль, багато хто в сучасному християнстві не визнає, що Бог ставить якісь реальні вимоги до тих, хто вірить в Нього, вбачаючи в Ньому скоріше дворецького, “який задовольняє висловлені побажання”, або терапевта, роль якого—допомогти людям “почувати себе краще”². Це—релігійна точка зору, за якою “не вимагається змінювати життя”³. “З іншого боку,—як заявляє один автор,—Бог, зображений і в юдейських, і в християнських Писаннях, вимагає того чи іншого від нас не тільки заради зобов'язання, але заради самого нашого життя. Бог у Біблії має справу з життям і смертю, а не з люб'язністю, і закликає Він до жертвовної любові, а не до різних там великодушних “ізмів”⁴.

Я хотів би поговорити про одну виняткову рису й звичку, які нам потрібно засвоїти, аби відповідати високим сподіванням нашого Небесного Батька. Я маю на увазі бажання охоче сприймати і навіть прагнути виправлення. Виправлення є просто необхідним, якщо ми хочемо уподібнити наше життя до “мужа досконалого, [що приходить] у міру зросту Христової повноти” (Ефесянам 4:13). Павло так сказав про божественне виправлення або покарання: “Бо Господь, кого любить, того Він карає” (Євреям 12:6). І хоч часто це виправлення буває важко витерпіти, насправді, ми маємо радіти з того, що Бог вважає нас гідними, аби виділяти на це час і зусилля.

Божественне покарання має щонайменше три цілі: (1) переконати нас покаятися, (2) удосконалити й освятити нас і (3) час від часу змінювати наш курс в житті, ставлячи на стежку, яка, як Бог знає, є кращою для нас.

Розглянемо спочатку покаювання, яке є необхідною умовою для прощення й очищення. Господь проголосив: “Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся!” (Одкровення 3:19). І знову Він каже: “І Мій народ необхідно карати, доки він не навчиться покірності, навіть, якщо необхідно, тим, через що він страждає” (УЗ 105:6; див. також УЗ 1:27). В одкровенні останніх днів Господь наказав чотирьом літнім провідникам Церкви покаятися (як Він міг би наказати й багатьом з нас) у тому, що вони не належним чином навчали своїх дітей “згідно з заповідями” і не були “більш старанними і турботливими вдома” (див. УЗ 93:41–50). Брат Яреда в книзі Мормона покаювся, коли Господь стояв у хмарі і розмовляв з ним

“протягом трьох годин ... і соромив його, тому що той не згадав прикликати ім'я Господа” (Етер 2:14). Оскільки брат Яреда з готовністю прийняв суворі докори, йому потім було дано привілей побачити і бути навченим Викупителем, Який перебував ще у передземному стані (див. Етер 3:6–20). Плід Божого покарання—це покаювання, що веде до праведності (див. Євреям 12:11).

Але вже сам досвід, який ми отримуємо завдяки покаюванню, не тільки спонукає нас до покаювання, але він може очистити нас і підготувати до більших духовних привілеїв. Господь сказав: “Мій народ має бути випробуваним у всьому, щоб йому приготуватися до отримання слави, яку Я маю для нього, саме слави Сіону; і той, хто не витримає покарання, не гідний Мого царства” (УЗ 136:31). В іншому місці Він сказав: “Бо всіх тих, які не витримають покарання і зречуться Мене, не може бути освячено” (УЗ 101:1–5; див. також Євреям 12:10). Як сказав цього ранку старійшина Пол В. Джонсон, ми не повинні ображатися на будь-що, що допомагає нам розвивати свою божественну природу.

Послідовники Алми заснували Сіон в землі Гелам, але з часом потрапили у залежність. Вони не заслужили таких страждань, зовсім ні, однак в літописі сказано:

“Проте, Господь вважає належним карати Свій народ; так, Він випробує їхню терпеливість і їхню віру.

Проте, хто покладає свою довіру на Нього, той буде піднесений в

останній день. Так, і таке було з цим народом” (Мосія 23:21–22).

Господь зміцнив їх і полегшив їхні тягарі настільки, що вони не відчували їх на своїх спинах, а потім в належний час Він визволив їх (див. Мосія 24:8–22). Їхня віра безмірно зміцнилася їхнім досвідом, і вони як ніколи раніше відчували особливий зв'язок з Господом.

Бог використовує ще одну форму покарання або виправлення, щоб направити нас до майбутнього, яке ми не бачимо або не можемо побачити зараз, але яке, як Він знає, є кращим шляхом для нас. Президент Х'ю Б. Браун, колишній член Кворуму дванадцятьох і радник у Першому Президентстві, розказав про свій досвід. Він розповів, що багато років тому придбав у Канаді занедбану ферму. Прибираючи і ремонтуючи придбане господарство, він натрапив на смородиновий кущ, який виріс заввишки майже 2 м і не плодоносив, тому він зрізав його майже до землі, і від куща залишилися лише невисокі пеньки. Потім він побачив краплі, наче сльози, на кожному з цих маленьких пеньків, немов цей смородиновий кущ плакав, і в думці він почув, наче той кущ каже:

“Як ти міг так вчинити зі мною? Я так буйно розрісся. ... А ти взяв і мене зрізав. Кожна рослина у саду буде дивитися на мене звисока. ... Як ти міг так вчинити зі мною? Я ж думав, що ти тут садівник”.

Президент Браун відповів: “Знай же, маленький смородиновий куще, я і є тут садівник, і я знаю, яким

хочу, щоб ти був. Я не хочу, щоб ти був фруктовим деревом чи тінистим деревом. Я хочу, щоб ти був смородиновим кущем, і одного дня, маленький смородиновий кущ, коли ти стоятимеш під вагою плодів, ти скажеш: “Дякую, пане Садівник, за те, що ви любили мене достатньо, щоб підрізати”.

Проїшли роки, президент Браун служив польовим офіцером в Канадській армії і перебував в Англії. Коли старший за рангом офіцер загинув у бою, прийшла черга президента Брауна отримати вище звання, і він був викликаний до Лондона. І хоч президент Браун і відповідав усім вимогам для просування по службі, він його не отримав через те, що був мормоном. По суті, командуючий генерал сказав: “Ви заслуговуєте цього призначення, та я не можу його вам дати”. Те, чого президент Браун сподівався впродовж 10 років, про що він молився, до чого готувався, висковзнуло з його рук в той момент кричущої дискримінації. Продовжуючи розповідь, президент Браун, згадував:

“Я сів на потяг і поїхав назад ... з боєм у серці і гіркотою в душі. ... Увійшовши у свій намет, ... я кинув кашкет на ліжко. Стиснувши кулаки, я затряс ними до неба. Я сказав: “Як ти міг так вчинити зі мною, Боже? Я зробив усе можливе, щоб отримати це призначення. Я зробив усе можливе з усього того, що міг і що повинен був зробити. Як же ти міг так вчинити зі мною?” Мені було нестерпно гірко.

А потім я почув голос і впізнав того голосу. Це був мій власний голос, і цей голос сказав: “Садівник тут я. Я знаю, що я хочу, щоб ти робив”. Гіркота полишила мою душу, і я впав на коліна біля ліжка, щоб просити прощення за свою невдячність. ...

... І ось тепер, через майже 50 років, я підводжу очі до [Бога] і кажу: “Дякую, Пане Садівник, за те, що обрізали мене, за те, що достатньо любили мене, щоб заподіяли біль”⁵.

Бог знав, ким мав стати Х'ю Б. Браун і те, що було необхідно для того, щоб це відбулося, і Він перенаправив його курс, щоб підготувати його до святого апостольства.

Якщо ми щиро бажаємо і старемося задовольнити високі сподівання нашого Небесного Батька, Він забезпечить, щоб ми отримали всю потрібну нам допомогу, будь це втішення, зміцнення чи покарання. Якщо ми відкриті для цього, необхідне виправлення приходить в багатьох формах і з багатьох джерел. Воно може прийти під час нашої молитви, коли Бог говорить до нашого розуму й серця через Святого Духа (див. УЗ 8:2). Воно може прийти через молитву, на яку

приходить відповідь “ні”, або не ту відповідь, на яку ми сподівалися. Покарання може відчутися, коли ми вивчаємо Писання і нам нагадується про недоліки, непослух або просто про те, чим ми нехтуємо.

Виправлення може прийти через інших людей, особливо тих, хто є Богом натхненним, щоб сприяти нашому щастю. Апостоли, пророки, патріархи, єпископи та інші поставлені в Церкві сьогодні так само, як це було й давнину, “щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового” (Ефесянам 4:12). Можливо, дещо із сказаного на цій конференції, прийшло до вас як заклик до покаяння або зміни, і якщо до цього дослухатися, то ви підніметеся на вище місце. Як члени Церкви, ми можемо допомагати одне одному; це одна з основних підстав, чому Спаситель встановив Церкву. Навіть коли ми чуємо

недобру критику від людей, які мало рахуються з нами чи мало люблять нас, вона може бути корисною, бо ми можемо упокоритися, щоб зважити на неї і взяти з неї корисне для себе.

Виправлення (очікується, що воно буде делікатним) може прийти від чоловіка або дружини. Старійшина Річард Г. Скотт, який тільки-но звертався до нас, пригадував час на початку свого шлюбу, коли його дружина Дженін, порадила йому дивитися прямо людям в очі, коли він з ними розмовляє. “Ти дивишся у підлогу, у стелю, у вікно—будь-куди, тільки не їм в очі”, — сказала вона. Він прийняв до серця цей ніжний докір, і це допомогло йому краще консультувати людей і працювати з ними. Як один з місіонерів повного дня, який служив під керівництвом тоді ще президента Скотта, я можу підтвердити, що він дивиться прямо в очі своїм співбесідникам. Також я можу додати, що коли комусь потрібне виправлення, його погляд може бути дуже пронизливим.

Батьки можуть і повинні виправляти, навіть карати своїх дітей, аби ті не були покинуті напризволяще і на милість нещадного супротивника та його прихильників. Президент Бойд К. Пекер зауважив, що коли людина у змозі виправити іншу людину, а не робить цього, вона

думає про себе. Пам’ятайте: докоряти слід вчасно, з різкістю або чіткістю, “коли спонукає Святий Дух; а потім виявляючи більше любові до того, кому ти докоряв, щоб він не ставився до тебе як до свого ворога” (УЗ 121:43).

Пам’ятайте: якщо ми відкидаємо виправлення, тоді інші можуть взагалі припинити виправляти нас, хоч якби вони й не любили нас. Якщо ми неодноразово відмовляємося діяти відповідно до покарання люблячого Бога, тоді Він також припинить це робити. Він сказав: “Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки” (Етер 2:15). Зрештою багато наших покарань повинні виходити зсередини—ми повинні навчитися контролювати себе. Один із способів, завдяки якому наш покійний дорогий колега старійшина Джозеф Б. Віртлін став таким чистим і покірним послідовником, яким він був,— це аналіз виконаного в кожному дорученні чи завданні. У своєму бажанні догодити Богу він взяв за правило дізнаватися, що він міг би зробити краще, а потім старанно застосовував кожний засвоєний урок.

Кожний з нас може відповідати високим сподіванням Бога, якими б великими чи малими не були наші здібності й таланти. Мороній стверджує: “Якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога

з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді [Божої] благодаті буде достатньо вам, щоб через Його благодать ви могли бути досконалими в Христі” (Мороній 10:32). Старанне, присвячене зусилля з нашого боку—ось що викликає цю вражаючу і доступну благодать, зусилля, в якому дійсно відчувається підкорення Божій караючій десниці і щире та безумовне покаяння. Давайте ж молитися про Його любов’ю натхненне виправлення.

Нехай же Бог підтримає вас у вашому старанні відповідати Його високим сподіванням і дарує вам повною мірою щастя і мир, які неминуче прийдуть. Я знаю, що ви і я можемо стати єдиними з Богом і Христом. Про нашого Небесного Батька і Його Улюбленого Сина та про потенціал, який приносить радість і який ми маємо завдяки Їм, я смиренно і впевнено свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Даллін Х. Оукс, “Заклик перемінітися”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; див. також Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Х’ю Б. Браун, “Смородиновий куш”, *Ліягона*, бер. 2002, сс. 22, 24.

Старійшина Карл Б. Пратт
Сімдесятник

Найцінніші Господні благословення

Якщо ми будемо чесно платити десятину, Господь відчинить отвори небесні і проллє на нас найцінніші Свої благословення.

Я вдячний за праведних предків, які навчали вдома своїх дітей евангелії ще задовго до того, як домашні сімейні вечори почали проводитися офіційно. Моїми предками, дідузем і бабусею, по материнській лінії, були Айда Джесперсон та Джон А. Уїттен. Вони жили в маленькому поселенні Колонія Хуарес, Чіуауа, Мексика. Діти Уїттенів навчалися з настанов і з прикладів їхніх батьків, які вони бачили.

На початку 1920-х років у Мексиці були важкі часи. Тільки-но закінчилася жорстока революція. В обігу було дуже мало грошей і переважно це були срібні монети. Часто люди вели свої справи шляхом бартеру, тобто обміном товарів і послуг.

Одного дня наприкінці літа дідусь Джон прийшов додому з торгу і приніс 100 песо срібними монетами. Він віддав гроші Айді, сказавши, що їх слід витратити на навчання дітей та все потрібне для цього.

Айда була вдячна за гроші, проте нагадала Джону, що вони ні разу за все літо не платили десятину. У них не було надходжень грошима, але Айда нагадала йому, що зі свого

господарства вони мали і м'ясо, і яйця, і молоко. З городу вони мали в достатку фруктів і овочів, а надлишок обмінювали на товари й обходилися без грошей. Айда запропонувала віддати гроші єпископу, щоб сплатити несплачену десятину.

Джон був трохи розчарований, бо ці гроші дуже б знадобилися для навчання дітей, проте він охоче погодився з тим, що їм потрібно сплатити свою десятину. Він відніс важкий мішок в контору, де приймали десятину, і врегулював питання десятини з єпископом.

Невдовзі йому повідомили, що наступного тижня приїде з кількома людьми один багатий бізнесмен зі Сполучених Штатів, містер Хорд, щоб провести кілька днів на полюванні та рибалці в горах.

Дідусь Джон зустрів цю компанію на залізничній станції неподалік від Колонії Хуарес. З ним була необхідна кількість верхових коней та в'ючних тварин, готових везти багаж та табірне спорядження у гори. Наступний тиждень він був тим людям за провідника та дбав про табір і тварин.

У кінці тижня ці люди повернулися на залізничну станцію, щоб їхати назад у Сполучені Штати. Того дня Джону заплатили за його працю та ще дали й мішок зі срібними песо на покриття його витрат. Розплатившись з помічниками, Джон повернув решту грошей містеру Хорду, який здивувався, бо не очікував, що залишаться якісь гроші. Він перепитав Джона, чи всі витрати було покрито, і Джон відповів, що за подорож повністю заплачено, а ці гроші залишилися.

Поїзд засвистів. Містер Хорд розвернувся, щоб йти, а потім повернувся назад і кинув важкий мішок з монетами Джону. "Візьми це додому своїм хлопцям". Джон спіймав мішок і поїхав до Колонії Хуарес.

Того вечора, коли сім'я після вечері зібралася послухати розповіді про подорож, Джон згадав і про мішок і, занісши його в кімнату, поклав на стіл. Джон сказав, що не знає, скільки там у мішку, то ж вони задля розваги висипали монети з мішка на стіл—їх була велика купа; вони їх перерахували і виявилось, що їх рівно 100 песо сріблом. Звичайно ж, подумалося, що рішення містера Хорда здійснити подорож було великим благословенням. Джон зі своїми хлопцями заробили немалі гроші, а ці 100 песо, даних додатково, були саме тією сумою, яку було сплачено як десятину на минулому тижні. Декому це може здатися цікавим випадковим збігом, але для сім'ї Уїттенів було ясно: це урок від Господа, яким Він нагадує про Свої обіцяння тим, хто вірно сплачує свою десятину

У дитинстві мені подобалася ця історія, бо вона була про подорож кіньми, життя в таборі в горах, полювання й рибалку. Вона мені подобалася ще й тому, що навчає: якщо ми

виконуємо заповіді, то матимемо благословення. З цієї історії ми можемо засвоїти кілька уроків про десятину.

По-перше, ви помітите, що сплата десятини у цьому випадку не стосувалася суми грошових надходжень. Уїттени вирішили використати перше своє грошове надходження, щоб сплатити десятину, бо вони мали достатньо для життя завдяки своєму господарству—тваринам та вирощеним фруктам та овочам. Видно, що вони відчували себе у боргу перед Господом за свої благословення.

Це нагадування про те, що має на увазі Господь, коли запитує: “Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите “Чим ми Тебе обманили?”—Десятиною та приносами” (Малахія 3:8). Так, брати і сестри, як усвідомили того літа десятки років тому Джон і Айда Уїттен, ми всі у боргу перед Господом. Нехай же нас не буде звинувачено в тому, що ми обманюємо Бога. Будьмо чесними і сплачуймо свої борги Господу. Усе, що Він просить,—це 10 відсотків. Чесність у сплаті наших боргів Господу допомагатиме нам бути чесними з оточуючими.

Наступне, на що я звертаю увагу в цій історії: мої дідусь і бабуся платили десятину, незважаючи на те, що сім'я жила бідно. Вони знали Господні заповіді, вони застосовували Писання до себе (див. 1 Нефій 19:23–24) і виконували цей закон. Це те, чого й очікує Господь від свого народу. Він очікує, що ми будемо платити свою десятину не від свого багатства, не від “залишків” сімейного бюджету, а, як Він наказав у давнину, від “перворідних” нашого доходу, незалежно від того, великий він чи малий. Господь наказав: “Не будеш спізнюватися щодо жертв. ... Першорідного ... даси Мені” (Вихід 22:29). З особистого досвіду знаю, що найпевніший спосіб чесно платити десятину—це сплатити її відразу ж, як отримуємо будь-який дохід. Справді, я виявив, що іншого шляху немає.

Ми дізналися від моїх дідуса і бабусі Уїттенів, що десятина—це не питання грошей, це питання віри—віри в Господа. Він обіцяє благословення, якщо ми виконуємо Його заповіді. Ясно, що Айда і Джон Уїттен виявили велику віру у сплаті своєї десятини. Виявімо ж свою віру в Господа, платячи нашу десятину.

Платіть її відразу ж, платіть її чесно. Навчайте своїх дітей платити десятину навіть з їхніх кишенькових грошей чи іншого доходу, а потім візьміть їх з собою на співбесіду з врегулювання десятини, щоб вони знали наш приклад і нашу любов до Господа.

Є можливість цю історію про моїх дідуса і бабусю зрозуміти й неправильно. Ми можемо дійти висновку, що оскільки ми платимо десятину грошима, то й Господь завжди буде благословляти нас грошима. І я так був схильний думати, коли був дитиною. Відтоді я дізнався, що це необов'язково буває так. Господь обіцяє благословення тим, хто платить свою десятину. Він обіцяє: “Чи небесних отворів вам не відчиню, та не виляю вам благословення аж надмір?” (Малахія 3:10). Я свідчу, що Він виконує Свої обіцяння, і якщо ми віддано платимо свою десятину, нестатків у необхідному в нас не буде, але Він не обіцяє нам багатства. Його найцінніші благословення—не гроші і не банківські рахунки. Він благословляє нас мудрістю розпоряджатися своїми обмеженими матеріальними благословеннями, мудрістю, яка дає

нам краще жити, використовуючи 90 відсотків нашого доходу, ніж всі 100 відсотків. Отже чесні платники десятини розуміють, як бути ощадливими і самозабезпеченими.

Я остаточно зрозумів: найцінніші Господні благословення—це благословення духовні, і часто вони стосуються сім'ї, друзів та євангелії. Господь часто дає благословення особливої чутливості до впливу і проводу Святого Духа, особливо у справах шлюбних та сімейних, серед яких, наприклад, виховання дітей. Ця духовна чутливість допоможе нам отримати благословення злагоди й миру в сім'ї. Президент Джеймс Е. Фауст сказав, що сплата десятини—це прекрасне страхування від розлучень (див. Джеймс Е. Фауст, “Зміцнення вашого шлюбу”, *Ліягона*, квіт. 2007, сс. 3–6).

Сплата десятини допомагає нам зробити своє серце покірним та смиреним, серцем вдячним, яке “визнає Його руку в усьому” (УЗ 59:21). Сплата десятини виховує в нас щедре й прощаюче серце, серце співчутливе, яке сповнене чистою любов'ю Христа. Ми з більшою охотою служимо й благословляємо інших, маючи слухняне серце, що підкоряється Господній волі. Ті, хто регулярно платить десятину, виявляють, що їхня віра в Господа Ісуса Христа зміцнилася, і вони набувають міцного живого свідчення про Його євангелію та Його Церкву. Жодне з цих благословень жодним чином не стосується грошей чи чогось матеріального, але дійсно, ці благословення є найціннішими Господніми благословеннями.

Я свідчу: якщо ми будемо чесно платити десятину, Господь відчинить отвори небесні і пролле на нас найцінніші Свої благословення. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Лінн Г. Роббінс
Сімдесятник

Якими чоловіками і жінками повинні ви бути?

Тож нехай ваші зусилля з розвитку якостей, подібних до Христових, будуть успішними, щоб Його образ ви отримали у виразі вашого обличчя і Його якості виявлялися у вашій поведінці.

“Бути чи не бути?”. Це дуже хороше запитання¹. Однак Спаситель поставив це запитання більш глибоко, перетворивши на важливе доктринальне запитання для кожного з нас: “Якими людьми повинні ви *бути*? Істинно Я кажу вам, такими самими, як *Я є*” (3 Нефій 27:27; курсив додано). Перша особа дієслова *бути* в теперішньому часі має форму *я є*. Він запрошує нас взяти на себе Його ім'я і Його сутність.

Щоб стати такими, як Він є, ми також повинні *робити* все, що Він *робив*: “Істинно, істинно, Я кажу вам, це є Моя євангелія; і ви знаєте те, що ви повинні *робити* в Моїй церкві; бо ті діяння, які ви бачили, коли Я *робив*, є тими, які ви теж будете *робити*” (3 Нефій 27:21; курсив додано).

Бути і *робити* нерозривно пов'язані. Як взаємозалежні вчення, вони підсилюють і активізують одне

одного. Наприклад, віра надихає людину молитися, а молитва, у свою чергу, зміцнює віру людини.

Спаситель часто засуджував тих, чия сутність, тобто поняття *бути*, не відповідала їхнім вчинкам, тобто поняттю *робити*, називаючи їх лицемірами: “Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене” (Марк 7:6). *Робити* без того, щоб *бути*—це лицемірити, або прикидатися тим, ким ти не є, тобто брехати.

І навпаки, *бути* без того, щоб *робити*,—є порожнім, як “віра, коли діл не має,—мертва в собі” (Якова 2:17; курсив додано). *Бути* без *робити* насправді не є *буттям*—це самообман. Це ніби думати, що людина є хорошою лише тому, що її наміри є хорошими.

Робити без *бути* (лицемірство) створює хибне уявлення для інших, у той час як *бути* без *робити* створює хибне уявлення для себе самого.

Спаситель дорікав книжникам і фарисеям за їхнє лицемірство: “Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину (і вони дійсно це *робили*) із м’яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру” (Матвій 23:23). Іншими словами, вони не *були* такими, якими мали *бути*.

У той час як Спаситель визнавав важливість поняття *робити*, Він визначає поняття *бути* як “найважливіше”. Чому *бути* є більш важливим, можна проілюструвати такими прикладами:

- Коли ми входимо у води хрищення, це те, що ми *робимо*. Але передувати цьому повинно поняття *бути*, тобто наявність віри в Ісуса Христа і могутня зміна серця.
- Причащаючись, ми щось *робимо*. *Бути* ж гідними причастя є набагато вагомим і важливішим питанням.
- Висвячення у священство—це дія, тобто стосується поняття *робити*. Однак більш важливою є сила священства, яка ґрунтується на “принцип[ах] праведності” (УЗ 121:36), тобто на понятті *бути*.

Багато з нас пишуть перелік того, що треба *зробити*, який нагадає нам про те, чого ми хочемо досягнути. Але рідко люди пишуть перелік того, *якими бути*. Чому? Тому що справи або події з категорії *зробити* можна викреслити зі списку, коли вони *зроблені*. Однак справи категорії *яким бути*—не мають завершення. Я не можу поставити галочку, коли йдеться про те, яким *бути*. Я можу організувати для своєї дружини прекрасний вечір цієї п’ятниці. Але це стосується поняття

зробити. Однак *бути* хорошим чоловіком—це не подія. Це повинно *бути* частиною мого ества, мого характеру чи того, яким я є.

Або як батько, хіба можу я поставити помітку біля імені своєї дитини на знак того, що я вже *справився* із завданням? Ми ніколи не можемо завершити завдання, коли йдеться про те, щоб *бути* хорошими батьками. А якщо ми хороші батьки, то серед найголовнішого, чого ми можемо навчити своїх дітей, це те, як *бути* більше схожими на Спасителя.

Подібні до Христових якості з категорії *бути* невидимі, однак вони є рушійною силою того, що ми *робимо*, а це можна побачити. Наприклад, коли батьки допомагають дитині навчитися ходити, ми бачимо, як вони *роблять* щось, підтримуючи й хвалячи дитину. Ці *дії* є виявом невидимої любові в їхніх серцях, та також невидимих віри і надії в потенціал дитини. День за днем вони докладають зусилля, які є доказом їхніх невидимих якостей з категорії *бути*—терпіння та старанність.

Оскільки поняття *бути* лежить в основі поняття *робити* і мотивує *це* поняття, то, навчаючи тому, якими *бути*, ми покращимо поведінку набагато швидше, ніж якщо зосередимося на понятті *робити* з тією самою метою.

Якщо діти погано поводяться, скажімо сваряться одне з одним, ми часто неправильно концентруємо свою увагу на тому, щоб виправити те, що вони *роблять*, тобто на сварці, яку спостерігаємо. Однак *дія*, тобто поведінка, є лише симптомом невидимого мотиву їхнього серця. Ми можемо запитати себе: “Які якості, якщо дитина їх зрозуміє, виправлять цю поведінку в майбутньому? Вміння бути терплячим і прощати,

коли відчуваєш роздратування? Любити й бути миротворцем? Здатність брати особисту відповідальність за вчинки інших і не звинувачувати?”

Як батьки навчають цим якостям своїх дітей? Ми ніколи не будемо мати кращої нагоди навчати й виявляти нашим дітям якості, притаманні Христу, ніж коли ми їх дисциплінуємо. Слово *дисципліна* в латинській мові має один корінь зі словом *учень*—“disciple”, і означає, що ми, зі свого боку, будемо виявляти терпіння і навчати. Не слід робити це в гніві. Ми можемо і повинні дисциплінувати таким чином, як цього навчають в 121 розділі Учення і Завітів: “через переконання, довготерпіння, м’якість, і лагідність, і любов нелицемірну: добротою і чистим знанням” (вірші 41–42). Це все якості, подібні до Христових, з категорії *бути*, які мають стати частиною того, ким ми є як батьки і як учні Христа.

Завдяки дисципліні дитина навчається наслідкам. У такі моменти дуже корисно негативне перетворити на позитивне. Якщо дитина зізнається в неправильних вчинках, похваліть її за сміливість, яка була необхідна для того, щоб зізнатися. Запитайте дитину, чого вона навчилася завдяки помилці чи неправильному вчинку. Це дає можливість вам, і, що більш важливо, Духу торкнутися серця дитини і навчати. Коли ми навчаємо дітей доктрині за допомогою Духа, тоді та доктрина має силу з часом змінити їхню сутність (категорію *бути*).

Алма зрозумів цей самий принцип, що “проповідання Слова мало велику силу вести людей *робити* те, що було справедливим—так, це мало сильніший вплив на свідомість людей, ніж меч” (Алма 31:5; курсив додано). Чому? Тому що меч може лише карати (*робити*),

в той час як проповідування слова змінювало саму сутність людей, того, ким вони *були* або могли *стати*.

Приємна і слухняна дитина дасть можливість батькам засвоїти курс “Батьківство 101”. Але якщо ви благословенні дитиною, яка випробовує ваше терпіння найвищою мірою, то ви пройдете курс “Батьківство 105”. Замість того, щоб міркувати над тим, що ви зробили не так у доземному житті й чому на таке заслуговуєте, ви можете вважати нелегку дитину благословенням і нагодою стати більше схожими на Бога. Яка дитина більше випробує, загартує і розвине ваше терпіння, довготерпіння та інші чесноти, притаманні Христу? А може, ця дитина є для вас такою ж потрібною, як і ви для неї?

Ми всі чули пораду: засуджуйте гріх, а не грішника. Так само, коли наші діти не поведуться належним чином, нам потрібно бути обережними і не казати того, що спонукає їх думати, ніби те, що вони *зробили* неправильно, є результатом того, ким вони є. “Ніколи не дозволяйте, щоб помилка в діях переросла в помилкове сприйняття своєї сутності, що відбувається завдяки таким ярликам, як “дурень”, “тупий”, “ледащо” або “нездара”². Наші діти є Божими дітьми. Це і є їхньою справжньою сутністю й потенціалом. Мета Його плану—допомогти Своїм дітям подолати помилки й неправильні вчинки та розвиватися, щоб стати такими, як Він є. Тому не дуже хорошу поведінку слід вважати чимось тимчасовим, а не постійним—дією, а не сутністю.

Отже, нам треба бути дуже обережними, якщо, роблячи зауваження дітям, ми постійно використовуємо такі фрази, як “Ти завжди ...” або “Ти ніколи ...”. Не зловживайте такими

фразами: “Ти ніколи не зважаєш на мої почуття” або “Чому ти завжди змушуєш нас чекати?” Такі фрази змушують думати, що вчинки і є сутністю. Це негативно може впливати на самооцінку й самоповагу дитини.

Неправильне розуміння сутності може виникати тоді, коли ми запитуємо дітей, ким вони хочуть *бути*, коли виростуть, ніби те, що людина *робить*, заробляючи гроші, визначає те, якою вона є. Ні професія, ні статки не повинні бути визначальними факторами, коли йдеться про божественну сутність або самоповагу. Спаситель, наприклад, був скромним теслею, але це навряд чи є визначальним фактором Його життя.

Допомагаючи дітям зрозуміти, якими вони є і допомагаючи підвищити їхню самоповагу, ми можемо належним чином похвалити їх за досягнення чи поведінку—за те, що вони *роблять*. Але мудріше буде найбільше похвалити їх за характер і віру—за те, ким вони є.

У спортивних іграх мудрий спосіб похвалити дітей за їхню гру (категорія *робити*)—це підійти до цього з точки зору категорії *бути*: похвалити за активність, наполегливість, витримку перед лицем супротивника тощо, таким чином відзначивши обидва аспекти—*бути* і *робити*.

Коли ми просимо дітей *робити* щось у домі, ми можемо подумати, як похвалити їх за те, якими вони є, наприклад: “Мені так приємно, коли ти робиш хатню роботу з бажанням”.

Коли діти приходять із табелем зі школи, ми можемо похвалити їх за хороші оцінки, однак більш корисно хвалити дітей за *старанність*: “Ти виконав усі завдання. Ти тепер знаєш, як вирішувати і закінчувати складні завдання. Я тобою пишаюся”.

Під час сімейного вивчення Писань шукайте приклади рис характеру, про які ви читали того дня, й обговорюйте їх. Оскільки риси характеру, подібного до Христового, є дарами Бога і їх неможливо розвинути без Його допомоги³, моліться про ці дари під час сімейних і особистих молитов.

За обіднім столом час від часу говоріть про риси характеру, особливо ті, про які ви того ранку читали в Писаннях. “Яким чином ти виявляв свою дружбу сьогодні? Як ти виявляв сьогодні співчуття? Як віра допомогла тобі сьогодні протистояти труднощам? Чи був ти сьогодні надійним? чесним? щедрим? смиреним?” У Писаннях є дуже багато якостей, яких треба навчати і навчатися.

Найважливіший метод навчати своїх дітей *бути*—це самим *бути* такими батьками, яким є для нас Небесний Батько. Він—досконалий родитель і Він поділився з нами підручником для батьків—Писаннями.

Свої слова сьогодні я насамперед адресував батькам, однак ці принципи можна застосовувати скрізь. Тож нехай ваші зусилля з розвитку якостей, подібних до Христових, будуть успішними, щоб Його образ ви отримали у виразі вашого обличчя і Його якості виявлялися у вашій поведінці. Тоді, коли діти чи інші люди відчують вашу любов і побачать вашу поведінку, це нагадає їм про Спасителя і наблизить їх до Нього. Про це я молюся і свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Вільям Шекспір, *Гамлет, принц датський*, дія 3, сцена 1, рядок 56.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader's Digest*, May 2009, 95.
3. Див. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), сс. 121–122.

Старійшина Бенхамін Де Ойос
Сімдесятник

Покликані бути святими

Ми дуже благословенні тим, що нас приведено до цього товариства святих останніх днів!

Мої дорогі брати і сестри, я молюся, щоб Святий Дух допоміг мені донести до вас моє послання.

Відвідуючи богослужіння і конференції у колах, приходах та філіях, я завжди з глибокою радістю зустрічаюся з членами Церкви—з тими, кого сьогодні, як і в середину часів, називають святими. Дух миру і любові, які я завжди відчуваю знаходячись разом з ними, допомагає мені усвідомити, що я в одному з колів Сіону.

Хоча багато людей походять з сімей, що належать до Церкви протягом двох чи більше поколінь, багато інших є новонаверненими. Для них ми повторюємо вітальні слова апостола Павла до ефесян:

“Отже, ви вже не чужі й не прихоськи, а співгорожани святим і домашні для Бога,

збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос” (Ефесянам 2:19–20).

Кілька років тому, коли я служив у церковному відділі зі зв'язків з громадськістю в Мексиці, нас запросили на радіо, щоб ми взяли

участь у ток-шоу. Мета шоу полягала в описанні та обговоренні різних релігій світу. Нам двом доручили представляти Церкву і надавати відповіді на запитання, які могли поставити під час такої програми. Після кількох рекламних блоків, як кажуть на радіо, ведучий сказав: “Цього вечора з нами два старійшини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”. Він зробив паузу і запитав: “Чому у вашої Церкви така довга назва? Чому ви не

користуєтеся більш стислою чи, так би мовити, фірмовою назвою?”

Ми з напарником усміхнулися, почувши таке чудове запитання, і пояснили, що назва Церкви не була вибрана людьми. Вона була дана їй Спасителем через пророка в ці останні дні: “Бо так буде Мою Церкву названо в останні дні, а саме: Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів” (УЗ 115:4). Ведучий програми одразу ж з повагою відповів: “Отже ми й надалі з великим задоволенням будемо називати її саме так”. Зараз я не можу пригадати, скільки разів відтоді він називав Церкву її значущою назвою, але пам'ятаю лагідний дух, який був із нами, коли ми пояснювали не лише назву Церкви, але й те, як вона пов'язана з членами Церкви—святими останніх днів.

У Новому Завіті ми читаємо, що членів Церкви Ісуса Христа вперше було названо християнами в Антіохії (див. Дії 11:26), але вони називали *одне одного* святими. Яке захоплення, напевно, вони відчували, чуючи, як апостол Павло називав їх “співгорожан[ам] і святим і домашні[ми] для Бога” (Ефесянам

Усваіе, Аргентина

2:19), і також казав, що вони є “покликаними [бути] святими” (див. Римлянам 1:6–7; курсив додано).

У міру того, як члени Церкви живуть за євангелією і дотримуються порад пророків, вони мало-помалу, навіть не помічаючи цього, стають освяченими. Смирненні члени Церкви, які щодня всією сім’єю моляться і вивчають Писання, виконують сімейно-історичну роботу і присвячують свій час на те, щоб часто поклонятися в храмі, стають святими. Вони є тими, хто з відданістю створюють вічні сім’ї. Вони також є тими, хто вділяє час у своєму напруженому розкладі життя, щоб рятувати тих, хто відійшов від Церкви, і заохочувати їх повернутися і сісти біля Господнього столу. Вони також є тими старійшинами і сестрами та літніми подружніми парами, які відгукнулися на заклик служити Господніми місіонерами. Так, мої брати і сестри, вони стають святими у міру того, як відкривають для себе тепле і чудове почуття, що називається милосердям, або чистою любов’ю Христа (див. Мороній 7:42–48).

Святі, або члени Церкви, також приходять до пізнання нашого Спасителя через страждання і випробування. Не забуваймо, що навіть Йому довелося перестраждати все. “І Він прийме смерть, щоб скинути пута смерті, які зв’язують Його народ; і Він візьме на Себе їхні недуги, щоб Його нутро сповнилося милості, будучи у плоті, щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах” (Алма 7:12).

Протягом останніх кількох років я бачив страждання багатьох людей і, зокрема, багатьох наших святих. Ми постійно молимося за них, бажаючи Господа допомогти, щоби їхня віра не послабіла, і щоб вони могли просуватися вперед з терпінням. Для них

ми повторюємо слова втіхи, сказані пророком Яковом у Книзі Мормона:

“О тоді, брати мої улюблені, прийдіть до Господа, до Святого. Пам’ятайте, що стежки Його праведні. Ось, ця путь для людини вузька, але вона лежить у вірному напрямі перед нею, і охоронець воріт є Святий Ізраїля; і Він не наймає ніякого слуги для того; і немає ніякої іншої путі крім тієї, що крізь ці ворота; бо Його не можна обманути, бо ім’я Його Господь Бог.

І хто б не постукав, тому Він відчинить” (2 Нефій 9:41–42).

Незалежно від того, які обставини, випробування чи виклики можуть оточувати нас, розуміння учення Христа і Його Спокути буде джерелом нашої сили і спокою—так, брати і сестри, того внутрішнього глибинного спокою, що народжується від Духа. Господь дає цей спокій своїм відданим святим. Він підживляє нас, говорячи “Зоставляю вам мир... Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається” (Іван 14:27).

Протягом багатьох років я був свідком відданості членів Церкви, святих останніх днів, які, з вірою у план нашого Небесного Батька і Спокути нашого Спасителя, Ісуса Христа, долали лихо і страждання

з мужністю і великим ентузіазмом, продовжуючи просуватися вузьким і тісним шляхом освячення. Мені не вистачає слів, щоб висловити свою вдячність і захоплення всім тим відданим святим, з ким я мав привілей бути разом!

Навіть якщо наше розуміння євангелії може бути не настільки глибоким, як наше свідчення про її істинність, якщо ми покладаємося на Господа, то отримаємо підтримку в усіх наших випробуваннях, бідах і скорботах (див. Алма 36:3). Це обіцяння від Господа Його святим не означає, що ми будемо звільнені від страждань чи випробувань, але означає, що коли вони настануть, ми отримаємо підтримку і будемо знати, що саме Господь підтримує нас.

Мої дорогі брати і сестри, ми дуже благословенні тим, що нас приведено до цього товариства святих останніх днів! Ми дуже благословенні тим, що наші свідчення про Спасителя вторять свідченням давніх і сучасних пророків!

Я свідчу, що наш Господь, Святий Ізраїля, живий і що Він скерує Свою Церкву—Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів—через нашого любого пророка, Томаса С. Монсона. В ім’я нашого Господа, Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина С. Скотт Гроув
Сімдесятник

Диво Спокути

Не існує такого гріха чи провини, болю або смутку, на який би не розповсюджувалася зцілююча сила Його Спокути.

Готуючи свій виступ до цієї конференції, я отримав приголомшуючий телефонний дзвінок від свого батька. Він сказав, що мій молодший брат помер вранці того дня уві сні. Моє серце було розбите. Йому був лише 51 рік. Думаючи про нього, я відчув натхнення поділитися з вами деякими подіями з його життя. Я роблю це з дозволу.

У молодості мій брат був вродливим, дружнім і відкритим—цілковито відданим євангелії. З честю відслуживши місію, він одружився зі своєю коханою в храмі. Вони були благословенні сином і донькою. Його майбутнє було багатообіцяючим.

Але тоді він піддався слабкості. Він обрав жити в своє задоволення, що коштувало йому здоров'я, шлюбу і членства в Церкві.

Він переїхав далеко від дому. Він продовжував свою саморуйнівну поведінку більше десяти років, але Спаситель не забував і не залишав його. Зрештою біль відчаю дозволив духу смирення ввійти в його душу. Його почуття злості, непокори і войовничості почало розсіюватися. Як і блудний син, “він спам’ятався”¹. Він почав звертатися до Спасителя й повертатися додому, а також до

праведних батьків, які ніколи не втрачали віри в нього.

Він пройшов стежкою покаяння. Це було нелегко. Після того як він був поза Церквою протягом 12 років, він був повторно охрищений і знову отримав дар Святого Духа. Його священство і храмові благословення були зрештою відновлені.

Він був благословенний тим, що знайшов жінку, яка була готова прийняти його проблеми зі здоров'ям, які усе ще залишалися від його попереднього стилю життя, і вони були запечатані в храмі. Разом у них було двоє дітей. Він віддано служив у єпископаті протягом кількох років.

Мій брат помер у понеділок вранці 7 березня. У попередню п'ятницю ввечері він і його дружина відвідали храм. У неділю вранці, за день до смерті, він вів урок священства у своїй групі первосвящеників. Того вечора він ліг спати, щоб ніколи вже не прокинутися в цьому житті—а повстати у воскресінні праведних.

Я вдячний за диво Спокути в житті мого брата. Спокута Спасителя доступна кожному з нас, завжди.

Спокута стає доступною для нас завдяки покаянню. Коли ми каємося, Господь дозволяє нам залишити помилки минулого позаду нас.

“Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам'ятаю їх більше.

По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх”².

Кожен із нас знає людину, яка мала серйозні труднощі в своєму житті—ті, хто заблукали або відступили. Цією людиною може бути друг або родич, хтось із батьків або дитина, чоловік або дружина. Цією людиною можете навіть бути ви самі.

Я звертаюся до всіх і до вас, зокрема. Я говорю про диво Спокути.

Месія прийшов викупити людей від Падіння Адама³. Усе в євангелії Ісуса Христа вказує на спокутну жертву Месії, Сина Бога⁴.

План спасіння не міг би бути здійсненим без Спокути. “Отже, Бог сам спокутує гріхи світу, щоб виконати план милості, щоб удовольнити вимоги справедливості, щоб Бог міг бути досконалим, справедливим Богом, і милосердним Богом також”⁵.

Спокутна жертва мала бути здійснена безгрішним Сином Бога, бо занепада людина не могла спокутати свої власні гріхи⁶. Спокута мала бути нескінченною і вічною—яка б розповсюджувалася на всіх людей протягом усієї вічності⁷.

Завдяки своїм стражданням і смерті Спаситель спокутував гріхи всіх людей⁸. Його Спокута почалася в Гефсиманії, продовжилася на хресті, і її вінцем стало воскресіння.

“Так, ... Його поведуть, розіпнуть, і вб'ють, плоть стане підвладною аж до смерті, волю Сина буде поглинуто волею Батька”⁹. Завдяки Його спокутній жертві Він зробив “Його душу жертвоприношенням за гріх”¹⁰.

Як Єдинокоронований Син Бога Він успадкував силу над фізичною

смертю. Це дозволило Йому втримати Своє життя, коли Він страждав “навіть більше, ніж людина може витерпіти, якщо це не до смерті; бо знай, кров виступи[ла] з кожної пори, таким великим [було] Його страждання за злочестивість і мерзоти Його народу”¹¹.

Він не лише сплатив ціну за гріхи всіх людей, а й узяв “на Себе муки і хвороби Свого народу”. А також Він узяв “на Себе їхні недуги, щоб Його нутро сповнилося милості... щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах”¹².

Спаситель відчув вагу страждань усього людства—страждання від гріха і смутку. “Насправді ж Він перестраждав наше горе, і переніс наші печалі”¹³.

Завдяки Його Спокуті Він зцілює не лише грішника; Він зцілює також невинних, які постраждали через тих грішників. Коли невинна людина виявляє віру в Спасителя і Його Спокуту і пробачає грішника, її також може бути зцілено.

Бувають часи, коли кожному з нас “по[трібне] звільнення від почуття провини, яке є наслідком помилок і гріха”¹⁴. Коли ми каємося, Спаситель забирає провину з наших душ.

Завдяки Його спокутуючій жертві наші гріхи відпущено. За винятком синів загибелі, Спокута, “за умов покаяння”, доступна кожному, завжди, незалежно від того, наскільки великим або малим є гріх¹⁵.

Щоб нам не довелося страждати через весь тягар наших власних гріхів, Ісус Христос, завдяки Своїй безмежній любові, запрошує нас покаятися:

“Пока[йся]—покайся, щоб... не були твої страждання важкими—наскільки важкими, ти й не знаєш,

наскільки винятковими, ти й не знаєш, так, як важко їх зносити, ти й не знаєш.

Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом”¹⁶.

Спаситель пропонує зцілення тим, хто страждає від гріха. “Чи повернетесь ви тепер до Мене, і покаєтесь у ваших гріхах, і навернетесь, щоб Я міг зцілити вас?”¹⁷

Ісус Христос є Великим Цілителем наших душ. За винятком гріхів загибелі, не існує такого гріха чи провини, болю або смутку, на який би не розповсюджувалася зцілююча сила Його Спокути.

Коли ми грішимо, Сатана говорить нам, що все втрачено. На протипагу цьому наш Викупитель пропонує спокутування для

всіх— немає значення, що саме ми зробили не так. Це стосується і вас, і мене.

Проаналізуйте своє життя: чи є в ньому те, що потрібно змінити? Чи накоїли ви помилок, які ще треба виправляти?

Якщо ви страждаєте від почуття провини або докорів сумління, гіркоти або гніву, або нестачі віри, я запрошую вас шукати допомоги. Покайтеся і залиште ваші гріхи. Тоді в молитві просіть Бога про прощення. Прагніть прощення в тих, кого ви скривдили. Пробачте тих, хто скривдив вас. Пробачте себе.

Якщо потрібно, зверніться до єпископа. Він є Господнім посланцем милосердя. Він допомагатиме вам, коли ви намагатиметесь очиститися через покаяння.

Присвятіть себе молитві й виченню Писань. Тоді ви відчуєте освячуючий вплив Духа. Спаситель сказав: “освя[тіть] себе; так, очис[тіть] свої серця й очис[тіть] свої руки... переді Мною, щоб Я міг зробити вас чистими”¹⁸.

Коли нас очищено силою Спокути Спасителя, Він стає нашим заступником перед Батьком, благаючи:

“Батьку, подивись на страждання і смерть Того, Хто не вчинив ніякого гріха, Кого Ти так уподобав; подивись на кров Твого Сина, яку було пролито, кров Того, Кого Ти віддав, щоб Тебе було прославлено;

Отже, Батьку, помилуй цих Моїх братів, які вірять у Мое ім'я, щоб вони могли прийти до Мене і мати вічне життя”¹⁹.

Кожному з нас даний дар морального вибору. “Люди вільні... вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей, або вибрати неволю і смерть, що чекають... під владою диявола”²⁰.

Багато років тому мій брат скористався своєю свободою волі, обравши стиль життя, який коштував йому здоров'я, сім'ї і членства в Церкві. Роками пізніше він скористався тим самими моральним

вибором, обравши покаятися, підкорити своє життя вченням Спасителя й у буквальному розумінні заново народитися через силу Спокути.

Я свідчу про диво Спокути. Я бачив її зцілюючу силу в житті мого брата і відчував її у власному житті. Зцілююча і викупительна сила Спокути доступна кожному з нас, завжди.

Я свідчу, що Ісус є Христос—Цілитель наших душ. Я молюся, аби кожен із нас відгукнувся на запрошення Спасителя: “Чи повернетесь ви тепер до Мене, і покаєтесь у ваших гріхах, і навернетесь, щоб Я міг зцілити вас?”²¹. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 15:17.
2. Учення і Завіти 58:42–43.
3. Див. 2 Нефій 2:25–26.
4. Див. Алама 34:14.
5. Алама 42:15.
6. Див. Алама 34:11.
7. Див. Алама 34:10.
8. Див. Алама 22:14.
9. Мосія 15:7.
10. Мосія 14:10.
11. Мосія 3:7.
12. Алама 7:11–12.
13. Мосія 14:4.
14. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 2.
15. Учення і Завіти 18:12.
16. Учення і Завіти 19:15–18.
17. 3 Нефій 9:13.
18. Учення і Завіти 88:74.
19. Учення і Завіти 45:4–5.
20. 2 Нефій 2:27.
21. 3 Нефій 9:13.

Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Прапор народам

Якщо ми навчаємо через Духа, а ви слухаєте через Духа, тоді в одному з виступів прозвучить те, що стосується вашої ситуації, і ви отримаєте особисте пророче послання.

Який зворушений кожною проспіваною нотою музики і кожним сказаним словом, що молюся, аби спромогтися щось сказати.

Перед виходом з Наву взимку 1846 року Президент Бригам Янг мав видіння. Він бачив ангела, який стояв на вершині конусоподібного пагорба десь на Заході і вказував на долину, що лежала внизу. Коли через 18 місяців Бригам Янг увійшов у Долину Солоного озера, він побачив, прямо над тим місцем, де ми з вами зараз зібралися, саме такий схил пагорба, який він бачив у видінні.

Як часто вже розповідали з цієї кафедри, Брат Бригам привів жменьку провідників на верхівку пагорба і назвав її “Ensign Peak”—вершиною Прапора,—назвою, яка сповнена релігійного сенсу для цих сучасних ізраїльтян. Дві з половиною тисячі років тому пророк Ісаїя проголосив, що в останні дні “поставлена буде гора дому Господнього на шпиль гір, ... і [там народам] підійме Він прапора”¹.

Розглядаючи цю історичну подію як часткове виповнення пророцтва, брати захотіли підняти якийсь

прапор, щоб буквально втілити ідею “прапора народам”. Старійшина Гебер Ч. Кімбол мав жовту хустку. Брат Бригам прив’язав її до ціпка, якого мав старійшина Уїллард Річардс, і потім встановив імпровізований прапор, проголошуючи, що долина Великого Солоного озера і гори, що її оточують, є тим місцем, вказаним у пророцтві, звідки слово Господнє пошириться в останні дні.

Брати і сестри, ця генеральна конференція та всі інші річні й піврічні конференції, є продовженням того першого проголошення світові. Я свідчу, що події останніх двох днів є ще одним доказом того, що, як співається в нашому гімні, “вже прапори підняв Сіон”². Не є випадковістю те, що виступи з нашої генеральної конференції друкуються англійською мовою в журналі під простою назвою *Ensign* (Прапор).

Наша конференція добігає кінця, і я запрошую вас в наступні дні розмірковувати не лише над посланнями, які ви почули, але і про те унікальне явище, яким є генеральна конференція сама по собі—чим, як ми, святі останніх днів, вважаємо ці конференції і що ми запрошуємо весь світ почути і побачити в них.

Ми свідчимо кожному народу, коліну, язичку й людям, що Бог не лише живе, але й промовляє, що порада, яку ви почули для нашого часу й для нашого дня, була дана під впливом Святого Духа і є “волею Господа, ... словом Господа, ... голосом Господа і силою Бога на спасіння”³.

Можливо, ви вже знаєте (а якщо ні, то вам слід про це знати), що за рідким винятком жоден чоловік або жінка, які тут виступають, не отримують теми виступу. Кожен має поститися і молитися, вивчати і шукати, починати, зупинитися й знову починати, доки не прийде впевненість, що для цієї конференції, для цього часу їхня тема є саме тією, яку, за волею Господа, промовець має розкрити попри свої особисті бажання чи уподобання. Кожен чоловік і жінка, яких ви чули упродовж останніх 10 годин генеральної конференції, намагалися не відступати від цих спонукань. Кожен плакав, хвилювався, щиро просив Господа спрямувати думки і висловлювання. І так само, як Бригам Янг бачив ангела, який стояв над цим місцем, так само я бачу ангелів, які стоять у цьому місці. Моїм братам і сестрам з генеральних чинів Церкви буде ніяково чути ці слова, але саме такими я їх і вважаю—земними посланцями з ангельськими посланнями, чоловіками і жінками, які мають усілякі фізичні, фінансові та сімейні труднощі, так само, як і ви чи я, але ще й обов’язок проповідувати слово Бога, а не своє власне.

Поміркуйте над розмаїттям послань, які ви почули, але найдивовижнішим є те, що вони узгоджувалися лише спрямуванням з небес. І звичайно ж, вони охоплюють різні теми! Більшість присутніх на наших зборах, як тут, так і далеко звідси,—це члени Церкви. Однак завдяки

чудовим новим засобом комунікації нашу конференцію дивиться все більша кількість людей, які поки що не належать до Церкви. Тож ми повинні звертатися до тих, хто знає нас дуже добре, а також до тих, хто нас взагалі не знає. В самій Церкві ми повинні звертатися до дітей, підлітків, дорослої молоді, людей середнього віку й старшого покоління. Ми повинні звертатися до сімей, батьків і дітей, які живуть з ними, і в той же час до неодружених, тих, хто не має дітей, і тих, хто, можливо, знаходиться далеко від дому. Під час генеральної конференції ми завжди наголошуємо на вічних цінностях віри, надії, милосердя⁴ і розп'ятого Христа⁵, навіть коли прямо висловлюємося з приводу конкретних моральних питань сьогодення. В Писаннях нам наказано “не говори[ти] цьому поколінню нічого іншого, крім покаяння”⁶, хоча в той самий час ми повинні “благовістити сумирним [і] перев’язати зламаних серцем”. Якими б не були послання конференції, вони “полоненим звіщають свободу”⁷ і “благовіст[ять]... недосліджене багатство Христове”⁸.

Завдяки широкому розмаїттю тем проповідей можна припустити, що кожен знайде щось для себе. Думаю, що з цього приводу Президент Гарольд Б. Лі дуже влучно сказав, що “мета евангелії—задовольнити засмучених і засмутити задоволених”⁹.

Ми завжди хочемо, щоб учення, викладені нами на генеральній конференції, були доброзичливими і привітними, як це робив у Свй час Сам Христос, однак слід пам’ятати і про суворі застереження, які містилися в Його посланнях. Свою найвідомішу проповідь Ісус починає з прекрасних добрих благословень, які кожен з нас хотів би заслужити—тих благословень, що обіцяні для вбогих духом, чистих серцем, миротворців і лагідних¹⁰. Якими надихаючими є ті заповіді блаженства і як вони заспокоюють душу. Вони істинні. Однак у тій самій проповіді Спаситель продовжує навчати, показуючи, наскільки прямим має бути шлях миротворців і наскільки чистим має бути серце. “Ви чули, що було стародавнім наказане: “Не вбивай”,—азначав Він.—А Я вам кажу,

що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові”¹¹.

І подібно до цього:

“Ви чули, що сказано: “Не чини перелюбу”.

А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив з нею перелюб у серці своїм”¹².

Стає очевидним, що коли дорога учнівства стає все вужчою, на шляху з’являється все більше вимог, а від кульмінаційних слів цієї проповіді, про яку щойно говорив старійшина Крістоферсон, підкошуються коліна, бо в них проголошується: “Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”¹³. Те, що було лагідним на рівнинах перших проявів відданості, перетворюється на серйозні й суворі вимоги біля вершини істинного учнівства. Безумовно, ті, хто вважає, що Ісусове вчення не передбачає відповідальності за вчинки, не читав, що написано в контракті дрібним шрифтом! Ні, в питаннях учнівства Церква не є рестораном швидкого харчування; ми не можемо замовляти те, “що ми забажаємо”. Прийде день і *кожне* коліно схилиться, і *кожен* язик визнає, що Ісус є Христос і що спасіння може відбутися лише так, як *Він* забажає¹⁴.

Ми торкаємося у своїх виступах на генеральній конференції як приємних, так і неприємних питань, однак знайте, що коли ми зачіпаємо гострі теми, то розуміємо, що не кожен дивиться порнографію, легковажно ставиться до шлюбу чи вступає в неприйнятні статеві стосунки. Ми знаємо, що не кожен порушує Суботній день, неправдиво свідчить чи ображає подружжя. Ми знаємо, що більшість присутніх *не* роблять усього цього, але у нас є урочистий обов’язок застерігати тих, хто це

робить, де б вони не жили у світі. Тож, якщо ви стараєтеся робити все можливе якнайкраще—наприклад, намагаєтеся проводити домашній сімейний вечір, незважаючи на гармидер у домі, який створюють маленькі шкодороди,—то виставте собі високий бал, коли ми говоримо на цю тему і приділіть увагу іншому, над чим вам, можливо, треба попрацювати. Якщо ми навчаємо через Духа, а ви слухаєте через Духа, тоді в одному з виступів прозвучить те, що стосується вашої ситуації, і ви отримаєте особисте пророче послання.

Брати і сестри, на генеральній конференції, ми приєднуємо свої свідчення до тих свідчень, що ще пролунають, бо Бог зробить усе можливе, щоб ми *почули* Його голос. “Я послав вас свідчити і попереджати людей”,—сказав Господь Своїм пророкам¹⁵.

“[І] після вашого свідчення приходить свідчення землетрусів, ... громів, ... блискавок, ... бур, і голосу

Бухарест, Румунія

хвиль морських, що здіймаються за межі свої.

І ангели ... [волатимуть] гучним голосом, звуком сурми Бога”¹⁶.

Ці земні ангели, які стояли за цією кафедрою, кожен у свій спосіб, пролунав “звуком сурми Бога”. Кожен виступ, що прозвучав, завжди по своїй суті є і свідченням любові й застереженням, як і сама природа, яка буде свідчити з любов’ю і застерегати в останні дні.

Через хвилину за цю кафедру вийде Президент Томас С. Монсон, щоб закрити конференцію. Я хочу сказати кілька слів від себе про цього чудового чоловіка, старшого серед апостолів і пророка сьогодні. З огляду на обов’язки, про які я вже говорив, і все, що ви почули на цій конференції, стає очевидним, що життя пророків не є легким, і життя Президента Монсона не є легким. Він розповідав про це вчора ввечері на зборах священства. Коли його покликали апостолом у 36-річному віці, його дітям було 12, 9 і 4 роки. Сестра Монсон і ці діти віддають свого чоловіка й батька Церкві та її справам ось уже упродовж більш як 50 років. Вони переживали хвороби, скрутні обставини, неприємності й негаразди земного життя, з якими стикаються всі люди, і безсумнівно попереду на них чекають інші. Однак Президент Монсон залишається незмінно привітним, що б не сталося. Ніщо не схиляє його.

У нього надзвичайна віра і надзвичайна життєва сила.

Президенте, від імені всіх, хто зібрався, кого ми бачимо й не бачимо, я кажу, що ми любимо й шануємо вас. Ваша відданість є прикладом для всіх нас. Ми вдячні за ваше керівництво. Ще 14 чоловіків, які мають чин апостола, а також інші на цьому подіумі, всі присутні в залі й легіони тих, хто зібрався по всьому світу, люблять вас, підтримують, стоять з вами пліч-о-пліч у виконанні цієї роботи. Ми докладемо всіх зусиль, щоб полегшити вашу ношу. Ви—один з тих ангелів-посланців, покликаних до заснування світу підняти прапор евангелії Ісуса Христа перед всім світом. Ви надзвичайно виконаєте своє завдання. Про цю евангелію, яка проголошує спасіння, і про Того, хто його дав, я свідчу у величне і славетне ім’я нашого Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Ісаїя 2:2; 11:12.
2. “Вже настає ранковий час”, *Гімни*, № 1.
3. Учення і Завіти 68:4.
4. Див. 1 Коринтянам 13:13.
5. Див. 1 Коринтянам 1:23.
6. Учення і Завіти 6:9; 11:9.
7. Ісаїя 61:1.
8. Ефесянам 3:8.
9. Див. Harold B. Lee, in “The Message,” *New Era*, Jan. 1971, 6.
10. Див. Матвій 5:3–12.
11. Матвій 5:21–22; див. також 3 Нефій 12:22.
12. Матвій 5:27–28.
13. Матвій 5:48.
14. Див. Римлянам 14:11; Мосія 27:31.
15. Учення і Завіти 88:81.
16. Учення і Завіти 88:89–90, 92.

Президент Томас С. Монсон

На прощання

Ніхто з нас не в змозі повною мірою усвідомити всю важливість того, що Христос зробив для нас в Гефсиманії, але я кожного дня свого життя дякую за Його спокутну жертву заради нас.

Мої брати і сестри, ця конференція добігає кінця і моє серце переповнене почуттями. Ми відчували як Дух Господа рясно виливався на нас. Від себе особисто та від імені членів Церкви по всьому світу я висловлюю вдячність кожному з учасників цієї конференції, в тому числі й тим, хто промовляв молитви. Збережімо надовго в пам'яті послання, які ми почули. Коли ми отримаємо видання журналів *Ensign* та *Ліягона* з надрукованими там цими посланнями, читаймо і вивчаймо їх.

Знову скажу, музика на всіх сесіях була чудовою. Я висловлюю особисто вдячність тим, хто ділився з нами своїми талантами, зворушуючи наші серця і сповнюючи нас натхненням.

Ми підтримали підняттям руки Братів, покликаних на нові посади під час цієї конференції. Ми хочемо, щоб вони знали, що ми з нетерпінням очікуємо на співпрацю з ними у виконанні роботи Господаря.

Я висловлюю свою любов і вдячність моїм відданим радникам, президенту Генрі Б. Айрінгу та президенту Дітеру Ф. Ухтдорфу. Вони є чоловіками, сповненими мудрості та розуміння. Їхнє служіння

безцінне. Я люблю і підтримую моїх Братів з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Вони служать надзвичайно ефективно і цілковито віддані роботі. Я також висловлюю свою любов сімдесятникам і Верховному єпископату.

Ми стикаємося з багатьма викликами у сьогоднішньому світі, але я запевняю вас, що наш Небесний Батько уважно ставиться до нас. Він любить кожного з нас і благословить нас, коли ми шукатимемо Його через молитву і будемо намагатися дотримуватися Його заповідей.

Ми є всесвітньою церквою. Наші члени Церкви є по всьому світу. Будьмо ж гарними громадянами своїх країн і добрими сусідами в наших громадах, простягаючи руку допомоги тим, хто належить як до інших релігій, так і до нашої. Будьмо прикладами чесності й цілісності, куди б ми не йшли і що б не робили.

Дякую вам, брати і сестри, за ваші молитви про мене і всіх генеральних авторитетів Церкви. Ми глибоко вдячні за вас і все, що ви робите для просування роботи Господа.

Повертаючись додому, робіть це безпечно. Хай благословення небес будуть на вас.

Нині, перш ніж ми підемо сьогодні, я хотів би поділитися з вами своєю любов'ю до Спасителя і вдячністю за Його велику спокутну жертву заради нас. За три тижні весь християнський світ святкуватиме Великдень. Переконалися, що ніхто з нас не в змозі повною мірою усвідомити всю важливість того, що Христос зробив для нас в Гефсиманії, але я кожного дня свого життя дякую за Його спокутну жертву заради нас.

В останню мить Він міг відмовитися. Але Він цього не зробив. Він спустився нижче всього, щоб мати змогу все спасти. Роблячи це, Він дав нам життя поза межами цього смертного існування. Він спокутував нас від Падіння Адама.

Я безмірно вдячний Йому. Він навчив нас, як жити. Він навчив нас, як помирати. Він уможливив наше спасіння.

На завершення я хотів би поділитися з вами зворушливими словами, написаними Емілі Гарріс, які так добре описують мої почуття у переддень Великодня:

*Плащаниця, в якій Його поховали,
Лежить порожня,
Чиста і біла.
Камінь відвалений,
Гроб порожній,
І я майже чую, як ангели співають
Йому хвалу.
Плащаниця не в змозі втримати
Його.
Камінь не в змозі втримати Його.
Слова лунають в порожньому
вапняковому гробі:
"Нема Його тут".
Плащаниця, в якій Його поховали,
Лежить порожня, ось вона,
Чиста і біла.
О, алілуя, вона порожня¹.*

Благословень вам, мої брати і сестри. В ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Emily Harris, "Empty Linen," *New Era*, Apr. 2011, 49.

Енн М. Дібб

Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Я вірю, що повинна бути чесною і вірною

Бути вірними своїм переконанням, навіть коли це не популярно, легко або весело, утримує нас на безпечному шляху, який веде нас до вічного життя з нашим Небесним Батьком.

Мої дорогі молоді жінки, це великий привілей для мене і чудова можливість, стояти перед вами цього вечора. Я відчуваю захоплення і натхнення, дивлячись на вас.

Тринадцяте уложення віри є темою спільних заходів у 2011 році. Відвідуючи цього року збори молоді та причасні збори, я чула розповіді молодих чоловіків і жінок про те, що для них означає тринадцяте уложення віри і як вони застосовують його в своєму житті. Є багато таких, хто знає його як останнє уложення віри, найдовше і найважче для запам'ятовування, і вони сподіваються, що єпископ не попросить їх цитувати його з пам'яті. Проте багато хто з вас також розуміють, що тринадцяте уложення віри—це щось набагато більше.

Тринадцяте уложення віри—це північник для праведного християнського життя. Уявіть на мить, як би виглядав наш світ, якби кожен

вирішив жити за вченнями, які містяться у тринадцятому уложенні віри: "Ми віримо, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними і творити добро всім людям; справді ми можемо сказати, що слідуємо настановленню апостола Павла: ми віруємо в усе, сподіваємося всього; ми багато чого перетерпіли і сподіваємося, що зможемо перетерпіти все. Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього".

У своєму зверненні під час недільної ранкової сесії на тій генеральній конференції, де Президент Монсон вперше виступав як пророк, він цитував настанову Павла із послання Филип'янам 4:8, що була джерелом натхнення для багатьох принципів з тринадцятого уложення віри. Президент Монсон визнав, що ми живемо у складний час і висловив заохочення. Він сказав: "У цій, часом тривожній, подорожі

Монталбан, Філіппіни

смертним життям прислухаймося і до цієї поради апостола Павла— вона допоможе нам залишатися в безпеці і не збитися з пуття”¹.

Сьогодні ввечері я б хотіла зосередитися на двох близьких за суттю принципах тринадцятого уложення віри, які обов’язково допоможуть нам “залишатися в безпеці і не збитися з пуття”. У мене є сильне свідчення про важливі принципи чесності і вірності.

Перше: “[Я] вір[ю], що повинн[а] бути чесн[ою]”. Що таке бути чесною? Буклет *Стійкі у вірі* навчає: “Бути чесним означає бути щирим, вірним і без хитрощів у будь-який час”². Бути чесним це заповідь Бога³ і “абсолютна чесність є невід’ємною умовою нашого спасіння”⁴.

Президент Говард В. Хантер навчав нас мати бажання бути абсолютно чесними. Він сказав:

“Кілька років тому у фойє та на входах до наших будинків зборів висіли плакати, які проголошували “Будь чесним сам перед собою”. Більшість з них стосувалася простих, звичайних речей життя. Ось де розвивається принцип чесності.

Є такі, що визнають, що морально неправильно бути нечесними у чомусь серйозному, але це можна вибачити стосовно чогось, що не так важливо. Чи дійсно відрізняється нечесність, яка стосується тисячі доларів від тієї, що стосується десяти центів? ... Чи дійсно є ступені нечесності, які залежать від того, маємо ми справу з чимось великим або з чимось малим?”

Президент Хантер продовжує: “Якщо ми бажаємо, щоб з нами був Господь і Святий Дух, ми маємо бути чесні самі з собою, чесні з Богом і з нашими ближніми. Це є причиною справжньої радості”⁵.

Коли ми чесні у всьому, у малому і великому, ми відчуваємо спокій розуму і чисту совість. Наші стосунки збагачуються, бо вони основані на довірі. І найбільше благословення, яке приходить від нашої чесності, це те, що ми можемо мати супровід Святого Духа.

Я б хотіла розповісти просту історію, яка зміцнила мою рішучість бути чесною у всьому:

“Якось увечері один чоловік пішов на поле до сусіда красти кукурудзу. Він взяв з собою свого маленького сина, щоб той сидів на паркані на сторожі і подав знак, якщо хтось буде йти. Чоловік перестрибнув паркан з великим мішком, перекинувши через руку, і перед тим, як почати збирати кукурудзу, огледівся, подивившись спочатку в один бік, тоді в інший. Не побачивши нікого, він вже був готовий наповнювати свій мішок. ... [Та раптом озвався хлопчик, промовивши]:

“Татку, є ще один бік, куди ти не подивився! ... Ти забув подивитися вгору”⁶.

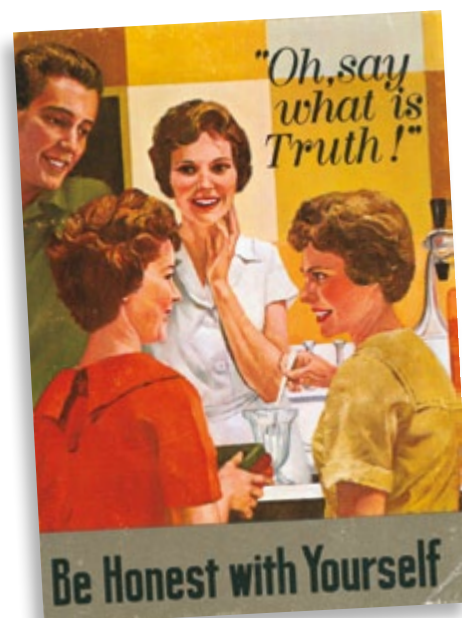
Коли у нас є спокуса бути нечесними, а ця спокуса приходить до всіх нас, ми можемо вважати, що ніхто ніколи не дізнається. Ця розповідь нагадує нам про те, що Небесний Батько завжди знає і зрештою ми будемо звітувати Йому.

Це знання постійно допомагає мені виконувати зобов’язання: “[Я] вір[ю], що повинн[а] бути чесн[ою]”.

Другий принцип, якому навчає тринадцяте уложення віри—це: “[Я] вір[ю], що повинн[а] бути... вірн[ою]”. Словник дає таке визначення слова *вірний* бути “непохитним”, “відданим”, “ретельним” або “не відхилятися”⁷.

Одна з моїх улюблених книжок— класика Британської літератури, *Джейн Ейр*, написана Шарлоттою Бронте у 1847 році. Головна героїня, Джейн Ейр, це бідна сирота-підліток, яка є втіленням того, що означає бути вірною. У цій вигаданій історії чоловік на ім’я містер Рочестер любить міс Ейр, але не може одружитися на ній. Замість цього він благає міс Ейр жити з ним без переваг шлюбу. Міс Ейр також любить містера Рочестера і на якусь мить відчуває спокусу, запитуючи себе: “Кому у всьому світі є діло до тебе? І кому стане гірше від того, що ти робиш?”

Дуже швидко совість Джейн відповідає: “Мені є діло до себе.

Чим більше самотньою я буду, чим менше в мене буде друзів і підтримки, тим більше я себе поважатиму. Я буду виконувати закон, який дав Бог; ... Закони і принципи існують не для тих часів, коли немає спокусу: вони саме для таких моментів, як цей... Якщо заради власної зручності я їх порушу, яка буде їхня цінність? Вони мають цінність—так я завжди вірила... Попередні переконання, рішення, які я колись прийняла—це все, на що я можу покладатися в цей час: на цьому я стоятиму до кінця”⁸.

У важкий момент спокуси Джейн Ейр була вірна своїм переконанням, вона довіряла закону, який дав Бог, і стояла на цьому до кінця, протидіючи звабі.

Бути вірними своїм переконанням, навіть коли це не популярно, легко або весело, утримує нас на безпечному шляху, який веде нас до вічного життя з нашим Небесним Батьком. Мені подобається цей малюнок, який

намалювала одна з молодих жінок, як нагадування про своє бажання відчувати радість життя з Небесним Батьком у вічності.

Бути вірними також означає позитивно впливати на життя інших. Недавно я почула цю надихаючу розповідь про молоду жінку, яка через своє зобов’язання бути вірною своїм переконанням, мала великий вплив на життя іншої молодої жінки.

Кілька років тому Крісті та Дженн відвідували один клас хорового співу в Херсті, Техас. Багато разів Дженн чула, як Крісті розмовляла зі своїми друзями про релігію, їхні різні вірування та улюблені історії з Біблії. Недавно, коли Дженн знову зустрілася з Крісті, то розповіла їй наступну історію:

“Мені було сумно, що я нічого не знала про речі, які ви обговорювали з друзями, тому я попросила своїх батьків подарувати мені на Різдво Біблію. Я отримала її і почала читати. Так почалася моя релігійна подорож і пошуки істинної Церкви... . Прошло дванадцять років. Протягом усього цього часу я відвідувала кілька церков і регулярно ходила в церкву, але все ще відчувала, що чогось не вистачало. Одного вечора я стала на коліна і благала про розуміння того, що я

мала робити. Тієї ночі мені приснилася ти, Крісті. Я не бачила тебе зі шкільного випуску. Я думала, що мій сон був дивним, і я не надала йому значення. Ти мені снилася знову наступні три ночі. Я довго думала про значення моїх снів. Я пам’ятала, що ти була мормонкою. Я зайшла на веб-сайт мормонів. Перше, що я знайшла, було Слово мудрості. Моя мама померла від раку легенів за два роки до цього. Вона була курцем і те, що я прочитала про Слово мудрості, мало для мене глибоке значення. Пізніше я відвідувала дім свого батька. Сидячи в його вітальні, я почала молитися. Я запитувала, куди йти і що робити. У той момент по телебаченню показали рекламу Церкви. Я записала номер телефону і в той же вечір подзвонила. Через три дні мені подзвонили місіонери, запитуючи дозволу занести Книгу Мормона мені додому. Я погодилася. Через три з половиною місяці я охристілася. Через два роки в церкві я зустріла свого чоловіка. Ми уклали шлюб у Даллаському храмі. Зараз ми батьки двох чудових маленьких дітей.

Я хочу подякувати тобі, Крісті. Ти була таким чудовим прикладом протягом старших класів школи. Ти була доброю і порядною. Місіонери

провели зі мною бесіди і запросили мене хреститися, але *ти* була моїм третім місіонером. Своїми вчинками ти посадила зерно і воістину ти зробила моє життя кращим. Зараз у мене є вічна сім'я. Мої діти виростуть, знаючи повноту євангелії. Це найбільше благословення, яке може отримати будь-хто з нас. Ти допомогла мені принести це в моє життя”.

Коли я зв'язалася з Крісті, вона сказала: “Іноді мені здається, що коли ми чуємо перелік якостей, згаданих у тринадцятому уложенні віри, то відчуваємо себе приголомшеними. Проте я знаю, що коли ми живемо за цими стандартами і прагнемо наслідувати приклад Христа, то зможемо мати хороший вплив... Я відчуваю, як Аммон в Аама 26:3, де він каже: “І це є благословення, яке було даровано нам, щоб нас було зроблено знаряддям у руках Бога для виконання цієї великої роботи”.

Я молюся про те, щоб кожна з вас не лише промовляла: “Я вірю, що маю бути чесною і вірною”, але й також взяла на себе зобов'язання жити за цими стандартами щодня. Я молюся, щоб по мірі того як ви чинитимете так, сила, любов і благословення Небесного Батька підтримували вас у виконанні тієї роботи, заради якої кожна з вас була сюди послана. Я кажу це все в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Оглядаючись назад і рухаючись вперед”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 90.
2. *Стійкі у вірі*, (2004) с. 192.
3. Див. Вихід 20:15–16.
4. *Основи євангелії*, (2009) с. 187.
5. Howard W. Hunter, “Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, Feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott, “Forgot to Look Up,” *Scott's Monthly Magazine*, Dec. 1867, 953.
7. Див. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “true.”
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), 356.

Мері Н. Кук

Перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

“Усіх люби! За мною перший крок”

Добррозичливість може приносити радість і єдність у вашу домівку, клас, приход і школу.

Кілька тижнів тому я засвоїла важливий урок від дівчини класу “Лавр”, яка виступала у моєму приході. Мене зворушило те, як впевнено вона навчала і свідчила про Ісуса Христа. Свій виступ вона завершила такими словами: “Коли я зосереджую своє життя на Ісусі Христі, то день проходить краще. Я з більшою добротою ставлюся до своїх близьких і сповнена радості”.

Я вже кілька місяців спостерігала за нею. Та дівчина всіх вітала сяючим поглядом і радісною усмішкою. Я бачила, як вона радіє успіхам інших дівчат і хлопців. Дві дівчини з класу “Дівчина спілки взаємодосконалення” розповіли мені про рішення цієї молодої жінки відмовитися від квитка на кінофільм, який, як їй стало відомо, не був “чеснотним і чудовим”¹. Вона є втіленням любові, доброти, послуху. Вона живе в неповній сім'ї, і життя у неї не безхмарне, тому я дивувалася, як вона може бути такою радісною й доброю. Коли ця молода жінка свідчила: “Я зосереджую своє життя на Ісусі Христі”, то я отримала для себе відповідь.

“Ми віримо, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними і творити добро всім людям”. Цей чудовий перелік Христових якостей, що міститься в тринадцятому уложенні віри, підготує нас до храмових благословень і вічного життя.

Я б хотіла зосередитися лише на одному з цих слів—*добррозичливими*. *Добррозичливий*—чудове слово, яке ми не дуже часто чуємо. Воно означає “зичити комусь добра”². Бути доброзичливим—означає бути добрим, позитивно налаштованим і милосердним. Багато з вас дізналися про значення доброзичливості, коли були в Початковому товаристві й вивчали цю пісню:

*Я хочу любити всіх людей,
Любить, як любить Бог.
Я кажу сам собі: “Усіх люби!
За мною перший крок”³.*

Наш Спаситель навчав, як бути доброзичливими, і Сам був таким. Ісус любив усіх людей і служив усім. Якщо ми зосереджуємо своє життя на Ісусі Христі, це допоможе

нам навчитися доброзичливості. Щоб розвинути якості, притаманні Христу, ми повинні знати Спасителя і “ходити Його шляхами”⁴.

З притчі про доброго самарянина ми дізнаємося, що повинні любити всіх. Історія починається в 10 розділі Євангелії від Луки, коли законник запитав у Спасителя: “Що робити мені, щоб вічне життя досягнути?”

Відповідь була такою: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”.

Потім законник запитав: “А хто то мій ближній?” Дуже цікаво, що це запитання поставив законник, оскільки на півночі сусідами юдеїв

були самаряни, яких вони не любили настільки, що коли подорожували з Єрусалима до Галілеї, то ішли в обхід долиною ріки Йордан, аби тільки не йти через Самарію.

Ісус відповів на запитання законника притчею про доброго самарянина. Як розповідається в притчі:

“Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону, і попався розбійникам, що обдерли його, і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його. ...

Проходив же там якийсь самарянин, та й натрапив на нього, і, побачивши, змилосердився.

І він підійшов, і обв’язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину

власну, і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього.

А другого дня, від’їжджавши, вийняв він два динарії, та й дав їх господареві й проказав: “Заопікуйся ним, а як більше що витратиш,— заплачу тобі, як вернуся”⁵.

На відміну від юдейського священика і левита, які пройшли повз пораненого чоловіка зі свого народу, самарянин виявив доброту, хоча й був для нього чужинцем. Він виявив Христову доброзичливість. За допомогою цієї історії Ісус навчав, що кожен є ближнім для нас.

Нещодавно радник у єпископаті поділився історією, що навчає тому, яким важливим для нас є кожен ближній. Дивлячись на людей, які прийшли на збори, він помітив дитину з великою коробкою олівців найрізноманітніших кольорів. Коли він поглянув на велику кількість своїх прихожан, то подумав, що, як і олівці, вони в чомусь дуже подібні, однак кожна людина є в той же час дуже унікальною.

Він сказав: “Відтінки, якими кожен доповнює приход і світ, є неповторними. ... Кожен має свої особисті сили й слабкості, притаманні лише йому бажання, потаємні мрії. Але разом, усі люди утворюють кольорове коло духовної єдності. ...

Єдність—це духовна якість. Це приємне відчуття миру і мети, що ґрунтується на відчутті належності до сім’ї. ... Це здатність зичити іншим найкращого такою ж мірою, як і собі. ... Це знання того, що ніхто не хоче завдати вам шкоди. [Це означає, що ви ніколи не будете самотні]”⁶.

Ми розвиваємо ту єдність і ділимося своїми неповторними кольорами завдяки доброзичливості—особистим проявам доброти.

Чи відчували ви самотність? Чи помічали самотніх людей, які

живуть у чорно-білому світі? Молоді жінки, я бачила, як ви наповнювали своїм неповторним кольором життя інших людей завдяки своїй усмішці, добрим словам, записці зі словами підбадьорення.

Президент Томас С. Монсон навчав нас, як взаємодіяти з однолітками та іншими людьми, коли звертався до молодих жінок Церкви з такими словами: “Мої любі юні сестри, я благаю вас мати сміливість утримуватись від осудження і критики оточуючих вас людей, а також мати сміливість давати відчутти кожній людині, що її приймають, люблять і цінують”⁷.

Ми можемо наслідувати приклад доброго самарянина і своєю доброзичливістю “змінити світ” хоча б одній людині⁸. Я б хотіла запропонувати вам наступного тижня зробити хоча б один самарянський вчинок. Можливо, вам доведеться розширити коло звичних друзів чи подолати свою сором’язливість. Ви можете прийняти сміливе рішення послужити людині, яка не дуже добре до вас ставиться. Я обіцяю вам, що якщо ви вийдете за межі того, що дається вам легко, то матимете настільки приємне відчуття, що доброта поступово стане складовою вашого повсякденного життя. Ви побачите, що доброзичливість може приносити радість і єдність у вашу домівку, клас, приход і школу. “Усіх любі! За мною перший крок”.

Наш Спаситель не лише всіх любив, Він усім служив. Ставтеся по-доброму до багатьох людей. Ваше добре служіння благословить життя як літніх, так і молодих. Президент Монсон з юності завжди по-особливому ставився до літніх людей. Він знає цінність короткого візиту, приязної усмішки чи потиску старечої моршкуватої руки. Такі прості вияви милосердя додають фарб у життя, яке, часом, складається з довгих, самотніх, сірих днів. Я закликаю вас не забувати про своїх дідусів, бабусь та просто літніх людей. Завтра в церкві подивіться навколо себе і зверніть увагу на людей, життя яких стане яскравішим завдяки вашому відтінку. Вам не треба робити багато—привітайтеся з ними, назвавши по імені, трохи поговоріть, будьте поруч, щоб підтримати. Ви можете відкрити двері або допомогти по дому чи на городі. Те, що є для вас легким, може бути непосильним для літньої людини. “Усіх любі! За мною перший крок”.

Іноді найважче бути доброзичливим у своїй власній сім’ї. Щоб сім’я була сильною, треба докладати зусиль. “Будьте життєрадісними, корисними й уважними до інших. Багато домашніх проблем виникають через те, що члени сім’ї говорять і чинять егоїстично або не по-доброму. Переймайтеся потребами

інших членів сім’ї. Прагніть бути миротворцями замість того, щоб дражнитися, сперечатися та сваритися”⁹. “Усіх любі! За мною перший крок”.

Ісус любив дітей, брав їх на руки й благословляв¹⁰. Як і Спаситель, ви можете благословляти своєю добротою всіх дітей, а не лише тих, які живуть у вашому домі.

Ви можете не знати, який вплив справляє ваше життя і приклад на малу дитину. Нещодавно я отримала листа від подруги, яка керує садочком при місцевій середній школі. Серед учнів є молоді чоловіки і жінки, які належать до Церкви. Ось про що вона написала: “Коли разом з малими дітьми я проходжу коридором, то дуже приємно бачити, що до внутрішньої сторони дверцят багатьох шаф прикріплено зображення Ісуса або храмів. Хтось із дітей побачив зображення Ісуса на внутрішній стороні дверцят шафи, коли одна молода жінка відчиняла її. Дитина сказала: “Дивіться, в нашій школі є Ісус!” Та учениця була зворушена до сліз. Вона нахилилася і обняла дитину. Я подякувала молодій жінці за хороший приклад, яким вона є для інших. Я відчуваю натхнення, коли бачу, що так багато молодих людей намагаються відстоювати істину та праведність і виконують свою частину, запрошуючи Духа у своє життя, навіть коли це буває важко, зважаючи на шум і грубість світу навколо них. У нашій Церкві є чудова молодь”.

Я повністю з цим погоджуюся! Молоді жінки, *ви* змінюєте світ, коли зосереджуєте своє життя на Ісусі Христі і “стаєте такими, якими Він вас хоче бачити”¹¹.

Дякую за вашу доброзичливість: за те, що не обходите увагою людей, не схожих на інших; за добре

ставлення до однолітків, літніх людей, членів сім'ї та малих дітей; за те, що ви є ближніми для самотніх, для тих, хто переживає труднощі та душевний біль. Завдяки своїй доброзичливості ви “покажете [іншим] шлях до світла Христа”¹². Дякую за те, що пам'ятаєте: “За мною перший крок”.

Я знаю, що Президент Томас С. Монсон є пророком Божим. Його життя—це приклад доброзичливості, з якого ми можемо навчатися. Ідіть за нашим пророком. Навчайтеся на його прикладі і слухайтеся його слів. Я вірю в євангелію Ісуса Христа і знаю, що через Джозефа Сміта священство було відновлене на землі.

Я знаю, що наш Спаситель живий і любить кожного з нас. Він віддав Своє життя за всіх. Я молюся, щоб ми зосредили своє життя на Ісусі Христі і “ходили Його шляхами”, служачи з любов'ю один одному¹³. Якщо ми так будемо робити, то зможемо зробити світ кращим, оскільки “ми віримо, що повинні бути доброзичливими”¹⁴. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Уложення віри 1:13.
2. Див. *Oxford English Dictionary Online*, 2nd ed. (1989), “benevolent,” oed.com.
3. “За мною перший крок”, *Збірник дитячих пісень*, с. 83.
4. “Guardians of Virtue,” *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); also available at lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Лука 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, “The Unity in a Ward’s Uniqueness,” *Mormon Times*, Feb. 9, 2011, M1, M12.
7. Томас С. Монсон, “Нехай у вас буде сміливість”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 125.
8. “Guardians of Virtue.”
9. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2001), с. 10.
10. Див. Марк 10:16.
11. “Guardians of Virtue.”
12. “Guardians of Virtue.”
13. “Guardians of Virtue.”
14. Уложення віри 1:13.

Елейн Ш. Дальтон

Генеральний президент Товариства молодих жінок

Вартові цнотливості

Підготуйтеся зараз, щоб ви могли бути гідними отримати всі благословення, які чекають на вас у святих Господніх храмах.

Бувають моменти, коли слова не можуть передати наші відчуття. Я молюся, аби Дух свідчив вашим серцям про ваше божественне походження і вічний обов'язок. Ви—надія Ізраїля. Ви—обрані й славетні дочки нашого люблячого Небесного Батька.

Минулого місяця у мене була нагода відвідати церемонію укладання храмового шлюбу молодої жінки, яку я знала від її народження. Сидячи в кімнаті запечатування і дивлячись на красиву люстру, яка виблискувала в світлі храму, я згадала той день, коли вперше тримала її. Тоді її мама одягла на неї маленьку білу сукню і мені здавалося, що вона була одним з найпрекрасніших немовлят, яких я коли-небудь бачила. Тоді в дверях з'явилася ця молода жінка, знову одягнена в біле. Вона була сяючою і щасливою. Коли вона ввійшла в кімнату, я всім своїм серцем бажала, щоб кожна молода жінка могла уявляти цей момент і намагалася завжди бути гідною укласти й дотримуватися священних завітів та отримати обряди храму, готуючись до отримання благословень піднесення.

Коли ця пара стала на коліна біля священного олтаря, вони отримали

обіцяння, які перевищують смертне розуміння, і які будуть благословляти, зміцнювати й підтримувати їх на земному шляху. Це був один з тих моментів, коли світ зупинився і всі небеса раділи. Коли щойно одружена пара дивилася у великі дзеркала в кімнаті, нареченого запитали, що він бачить. Він відповів: “Усіх тих, хто пішов з життя до мене”. Тоді пара подивилася у велике дзеркало на протилежній стіні і наречена сказала зі сльозами на очах: “Я бачу всіх тих, хто прийде після нас”. Вона бачила свою майбутню сім'ю—своїх нащадків. Я знаю, що в той момент вона ще раз усвідомила, як важливо вірити в необхідність бути цнотливою й чесотною. Немає нічого прекраснішого, ніж бачити пару, яка, належним чином підготувавшись, стоїть на колінах біля храмового олтаря.

Роки вашого перебування в Товаристві молодих жінок підготують вас до храму. Там ви отримаєте благословення, на які маєте право як дорогоцінні дочки Бога. Ваш Небесний Батько любить вас і бажає, щоб ви були щасливими. Для цього потрібно “[йти] дорогами чесноти”¹ й “припа[дати] до [ваших] завітів”².

Молоді жінки, у світі, який все більше морально забруднюється,

толерантність до зла, експлуатація жінок і спотворення ролей, ви повинні стояти як вартові самих себе, своєї сім'ї і всіх, з ким ви спілкуєтесь. Ви повинні бути вартовими цнотливості.

Що таке цнотливість і що таке вартовий? “Цнотливість—це образ мислення й поведінки, що ґрунтується на високих нормах моралі. Вона включає непорочність і [моральну] чистоту”³. А що ж таке вартовий? Вартовий—це той, хто захищає, заступається й оберігає⁴. Тож, як вартові цнотливості, ви будете захищати, заступатися й оберігати моральну чистоту, тому що сила сотворіння смертного життя є священною й піднесеною силою, яку ви повинні охороняти, поки не одружитесь. Цнотливість є вимогою для отримання напарництва й керівництва Святого Духа. Ви будете потребувати цього керівництва для того, щоб бути успішними у світі, в якому ви живете. Бути цнотливою—це вимога для входу в храм. І це вимога для того, аби бути гідною стояти в присутності Спасителя. Ви готуєтесь до цього часу зараз. Програма “Особистий розвиток” і норми, які знаходяться в брошурі *Заради зміцнення молоді*, мають важливе значення. Життя за принципами, які знаходяться в кожній з цих брошурок, зміцнить вас і допоможе стати “більш відповідними для царства”⁵.

Минулого літа група молодих жінок з Алпіна, штат Юта, вирішила,

що вони стануть “більш відповідними для царства”. Вони прийняли рішення зосередити увагу на храмі, йдучи пішки від храму в Дрейпері, штат Юта, до Солт-Лейкського храму, загальна відстань—35 км. Це було так само, як робив один із піонерів Джон Роу Мойл. Брат Мойл був каменярем, якого пророк Бригам Янг покликав працювати над Солт-Лейкським храмом. Кожного тижня він проходив відстань у 35 км від свого дому до храму. Одним із його завдань було вигравіювати слова “Святиня для Господа” на східному боці Солт-Лейкського храму. Це було нелегко, і йому доводилося долати багато перешкод. Одного дня його вдарила в ногу одна з його корів. Через те, що рана не заживала, ногу довелося ампутувати. Та це не зупинило його у виконанні свого зобов'язання перед пророком і роботи на будівництві храму. Він вирівав дерев'яний протез і після багатьох тижнів знову долав 35-кілометрову відстань до храму, аби виконувати взятую на себе роботу⁶.

Молоді жінки з Шостого приходу в Седар-Хілз вирішили пройти ту ж саму відстань у пам'ять про свого предка і людину, яка надихала їх залишатися гідними, щоб увійти до храму. Вони тренувалися щотижня під час Спільних заходів, і коли вони йшли, то ділилися тим, що дізнавалися і відчували стосовно храмів.

Рано-вранці вони почали з молитви свій похід до храму. Коли вони вирушали, я була вражена їхньою впевненістю. Вони добре підготувалися і знали, що були готові. Вони були зосереджені на своїй цілі. Кожен їхній крок був символом того, як кожна з вас також готується зараз до входу в храм. Ваша власна підготовка почалася зі щоденних особистих молитов, щоденного вивчення Книги Мормона і роботи над “Особистим розвитком”.

Ці молоді жінки продовжували йти, на шляху виникали перешкоди, але вони пам'ятали про свою мету. У декого почали з'являтися мозолі, в інших починали боліти коліна, але вони продовжували йти. Для кожної з вас існує багато перепон, травм і завад на вашому шляху до храму, але ви також маєте рішучість і продовжуєте йти. Маршрут, яким йшли ці молоді жінки, був складений їхніми провідниками, які пройшли і проїхали цей шлях, визначивши найбезпечнішу й найпрямішу дорогу. Схожим чином визначений і ваш шлях, і ви можете бути певні, що Спаситель не лише пройшов цей шлях, а й пройде його знову разом з вами—кожен крок шляху.

На цій дорозі до храму стояли батьки, матері, члени сім'ї та провідники священства, які діяли як вартові. Їхнє завдання полягало в тому, щоб слідкувати за неушкодженістю кожної дівчини і її захистом

від небезпеки. Вони пильнували, аби кожна молода жінка мала достатньо пиття і їжі для підтримки своєї сили. Їхні провідники священства встановили пункти допомоги, де вони могли відпочити і попити води. Молоді жінки, ваші батьки, матері, єпископи і ще багато інших людей будуть вашими вартовими під час того, як ви долаєте свій шлях до храму. Вони попереджатимуть вас, скеровуватимуть ваш шлях, і якщо ви поранитеся, або заб'єтеся, або зійдете зі шляху, вони допоможуть вам.

Я була вражена тим, що на останніх кілометрах шляху брати, інші молоді чоловіки та друзі прийшли підтримати цих наполегливих молодих жінок і підняти їхній дух. Один брат взяв свою сестру, яка натерла на ногах великі мозолі, і проніс її на спині останній відрізок шляху до храму. Ці дивовижні молоді жінки досягли своєї мети, і були сльози, коли вони торкалася стін храму й давали мовчазне зобов'язання завжди бути гідними ввійти до нього.

Дорога до храму є метафорою вашого життя. Батьки і провідники священства стояли як вартові вздовж шляху. Вони надавали підтримку і допомогу. Молоді жінки пильнували й підбадьорювали одна одну. Молоді чоловіки захоплювалися силою, зобов'язанням і витривалістю молодих жінок. Брати несли сестер, які були травмовані. Сім'ї раділи зі своїми доньками, коли ті завершили свій шлях до храму, й відвезли їх у безпеці додому.

Для того, аби залишатися на шляху до храму, ви повинні оберігати особисту цнотливість і цнотливість тих, з ким ви спілкуєтеся. Чому? Мормон у Книзі Мормона навчав, що цнотливість і невинність є “найдорожчим і найціннішим за все”⁷.

Як саме кожна з вас може бути вартовою цнотливості? Це починається з віри в те, що від вас багато залежить. Це починається зі взяття зобов'язання. Коли я була молодою жінкою, я дізналася, що деякі рішення потрібно приймати лише один раз. У маленькому блокноті я написала свій список того, що я буду *завжди* робити і чого я *ніколи* не буду робити. Серед написаного було таке: дотримуватися Слова мудрості, щоденно молитися, сплачувати свою десятину, а також зобов'язатися ніколи не пропускати церковні збори. Я прийняла ці рішення один раз, і тоді

у відповідальний момент я точно знала, що робити, бо вирішила це заздалегідь. Коли мої друзі-старшокласники сказали: “Один ковток не зашкодить”, я посміхнулася і відповіла: “Я вирішила не робити цього, ще коли мені було дванадцять років”. Якщо ви прийматимете рішення заздалегідь, це допоможе вам бути вартовими цнотливості. Я сподіваюся, кожна з вас складе список того, що ви *завжди* будете робити, і того, що *ніколи* робити не будете. А тоді живіть за цим списком.

Бути на варті цнотливості означає, що ви завжди будете скромними не лише у вашому одязі, а й у мові, вчинках, і користуванні засобами масової інформації. Бути вартовою цнотливості означає, що ви ніколи ані словами, ані образно не спонукатимете молодих чоловіків до того, що може спричинити їх втратити Дух, втратити силу священства або втратити свою цнотливість. Це означає, що ви розумієте важливість цнотливості, бо ви також усвідомлюєте, що ваше тіло є храмом, і що не слід експериментувати зі священними силами сотворіння до шлюбу. Ви розумієте, що володієте священною силою, яка виявляється у святому обов'язку приводити інших духів на землю, аби ті одержали тіло, в якому б міг жити їхній вічний дух. Ця сила пов'язана з іншою священною душею.

Ви є вартовими чогось “дорожчого за перли”⁸. Будьте вірними. Будьте слухняними. Підготуйтеся зараз, щоб ви могли бути гідними отримати всі благословення, які чекають на вас у святих Господніх храмах.

Матері, які слухають нас сьогодні, ви для ваших дочок є найважливішим прикладом скромності та цнотливості—подяка вам за це. Ніколи не зволькайте навчати їх того, що вони—славетні дочки Бога і що їхня цінність не визначається зовнішньою привабливістю. І їм необхідно бачити чітко і послідовне відображення цього у ваших особистих стандартах щодо одягу та догляду за собою⁹. Ви також є вартовими цнотливості.

Цього тижня я знову сходила на Пік Ензайн. Це було рано-вранці і коли я подивилася вниз з тієї гори на Гору дома Господнього—Солт-Лейкський храм—він був усе таким же кристально чистим. Піонери віддали все, що мали, аби зійти на верхівки цих гір задля того, щоб ви і я могли мати благословення храму й бути навечно запечатаними як сім’ї. Сорок років жертвувань, копіткої праці і просто ходи з Алпіна до храму—навіщо? Тому що, як і ви, вони вірили! Вони вірили в пророка. Вони вірили, що він бачив Бога і Його Улюбленого Сина і говорив з Ними. Вони вірили в Спасителя. Вони вірили в Книгу Мормона. Тому вони могли сказати: “Ми віруємо в усе, сподіваємося всього; ми багато чого перетерпіли і сподіваємося, що зможемо перетерпіти все”¹⁰. Вони багато чого перетерпіли, і ми теж зможемо. Тринадцять Уложеньня віри—це те, в що ми віримо, бо це справді робить нас гідними увійти до храму і одного дня стати в присутності нашого Небесного Батька—будучи перевіреними, чистими й запечатаними. Це вимагатиме від вас бути “більш відповідними для

царства”, а також аби ви підготувалися зараз і отримали впевненість, що можете робити те, що важко.

Молоді жінки, ви залучені до великої роботи! І ви не самі! Якщо ви будете охороняти свою цнотливість і чистоту, ви здобудете силу. Якщо ви будете дотримуватися укладених заповітів, Святий Дух вестиме і охоронятиме вас. Вас буде оточено сонмами небесних ангелів. Президент Томас С. Монсон нагадає нам: “Пам’ятайте, що ми не біжимо самі в цих великих перегонах життя; ми маємо право на допомогу Господа”¹¹. Готуйтеся до того дня, коли ви прийдете в Господній храм гідними і підготовленими укласти священні завіти. Як вартові цнотливості, ви будете мати бажання *шукати* Спасителя в Його святому Домі.

Я свідчу, що Бог живе і що Його Улюблений Син, наш Викупитель,

Ісус Христос, живе. Завдяки викупній і надзвичайній силі Його нескінченної Спокути, кожна із вас буде скеровано і захищено на шляху до храму і назад у Їхню присутність. Я молюся, щоб кожна з вас було зміцнено для цієї роботи, яка буде вашим найкращим часом. Живіть задля цього прекрасного дня, про який говориться в книзі Одкровення, коли “в білій [одезі]... ходитим[ете], бо гідні [ви]”¹². В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 25:2.
2. Учення і Завіти 25:13.
3. *Товариство молодих жінок: Особистий Розвиток*, (брошура, 2009), с. 70.
4. Див. thefreedictionary.com/guardian.
5. “Дай святості більше”, *Гімни*, с. 66.
6. Див. Дігер Ф. Ухтдорф, “Піднімайте, де стоїте”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 55.
7. Мороній 9:9.
8. Приповісті 3:15.
9. Див. М. Рассел Баллард, “Матері і дочки”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 18–21.
10. Уложеньня віри 1:13.
11. Thomas S. Monson, “Great Expectations” (Church Educational System fireside for young adults, Jan. 11, 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Одкровення 3:4.

Сан-Паулу, Бразилія

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Живе свідчення

Свідчення слід підживлювати молитвою віри, прагненням Божого слова, що міститься у Писаннях, та послухом істині.

Мої любі молоді сестри, ви є яскравою надією Господньої Церкви. Моя мета сьогодні—допомогти вам повірити, що це так. Якщо це переконання зможе перетворитися на міцне свідчення від Бога, воно визначатиме ваш вибір кожного дня і кожної години. А тоді від того, що може здаватися вам незначними рішеннями, Господь поведе вас до щастя, якого ви прагнете. Через ваш вибір Він зможе благословити безліч інших людей.

Ви зробили вибір бути з нами цього вечора і це є прикладом важливого рішення. Було запрошено понад мільйон молодих жінок, матерів і провідників. Серед усього іншого, що ви могли б обрати робити, ви вирішили бути з нами. Ви зробили це завдяки вашим переконанням.

Ви вірите в євангелію Ісуса Христа. Вашої віри було достатньо для того, щоб прийти сюди, аби почути Його слуг і сподіватися, що щось з того, що ви почуете або відчуєте, змінить ваше життя на краще. Ви відчули у своєму серці, що наслідування Ісуса Христа є шляхом до більшого щастя.

Можливо ви ще не визнали, що це є свідомим вибором, який має якусь істотну важливість. Можливо ви

відчуваєте, що прийшли, щоб бути з нами, за компанію з друзями або членами сім'ї. Можливо ви просто погодилися на чиєсь чемне запрошення прийти сюди. Але навіть якщо ви не звернули на це уваги, ви відчули принаймні тихе відлуння запрошення Спасителя: "Ідіть услід за Мною"¹.

Протягом часу, коли ми були разом, Господь поглибив вашу віру в Нього і зміцнив ваше свідчення. Ви чули більше, ніж просто слова та музику. Ви відчули, як Дух свідчив вашому серцю, що на землі є живі пророки в істинній Церкві Господа і що шлях до щастя знаходиться у Його царстві. Зміцнилося ваше свідчення про те, що це єдина істинна і жива Церква на землі сьогодні.

У кожного з нас були свої почуття. Дехто відчув свідчення Духа про те, що Томас С. Монсон є пророком Бога. Інші—про те, що чесність, цнотливість і добре ставлення до всіх людей дійсно є якостями Спасителя. І разом з цим з'явилося сильніше прагнення бути подібними до Нього.

Всі ви бажаєте, щоб ваше свідчення про євангелію Ісуса Христа зміцнилося. Президент Бригам Янг міг бачити вашу потребу багато років тому. Він був пророком Бога і з пророчою передбачливістю 142

роки тому бачив вас і ваші потреби. Він був люблячим батьком і живим пророком.

Він міг бачити, як світ впливає на його дочок. Він бачив, що цей вплив світу віддаляє їх від Господнього шляху до щастя. За його часів розповіджувачем цього впливу, до певної міри, стала нова трансконтинентальна залізниця, що з'єднала ізольованих і захищених святих зі світом.

Він не міг бачити технологічні дива цієї доби, коли з пристроєм, що лежить у вас на долоні, ви можете ознайомитися з безліччю ідей і з'єднатися з безліччю людей по всій землі. Але він бачив, що для його дочок (і для вас) буде цінним, якщо підґрунтям для їхнього вибору буде могутнє свідчення про живого і люблячого Бога та Його план щастя.

Ось його пророча і натхненна порада для його дочок і для вас назавжди.

Вона є темою мого сьогоднішнього послання. Він дав її в одній з кімнат свого дому, розташованого на відстані менше однієї милі від цього місця, звідки нині це послання лунає до дочок Бога у всіх країнах по всьому світу: "Молодим дочкам Ізраїля необхідно здобути живе свідчення про істину"².

Потім він створив асоціацію молодих жінок—організацію, яку сьогодні в Господній Церкві ми називаємо Товариством молодих жінок. Ви відчули сьогодні чудовий результат його рішення, прийнятого на тих недільних вечірніх зборах у вітальні його дому.

Більш ніж через 100 років відтоді дочки Ізраїля по всьому світу прагнуть мати особисте живе свідчення про істину. Зараз і протягом всього свого життя вам буде потрібне це живе і зростаюче свідчення, яке буде захищати вас і спрямовувати

до вічного життя. Маючи його, ви будете нести Світло Христа вашим братам і сестрам по всьому світу і впродовж поколінь.

Ви знаєте з особистого досвіду, що таке свідчення. Президент Джоозеф Філдінг Сміт навчав, що свідчення—“це переконливе знання, дане через одкровення людині, яка смиренно шукає істину”. Він сказав про свідчення і Святого Духа, який приносить це одкровення: “Його сила переконувати є настільки великою, що коли промовляє Дух, в розумі не залишається жодного сумніву. Це єдиний спосіб, у який людина може насправді пізнати, що Ісус є Христос і що євангелія істинна”³.

Ви особисто відчували це натхнення. Можливо завдяки йому, ви отримали підтвердження істинності певного принципу євангелії, як це сталося зі мною сьогодні. Коли я чув слова з тринадцятого уложення віри, що ми повинні бути “чесними, вірними, цнотливими і доброзичливими”, мені здавалося немов би їх промовляв Сам Господь. Я знов відчув, що це Його якості. Я відчув, що Джоозеф Сміт був Його пророком. Тому для мене це були не просто слова.

Подумки я бачив загорошені дороги Юдеї і сад Гефсиманії. Серцем я відчував принаймні щось подібне

до того, що можна відчутти, ставши навколішки перед Батьком і Сином, як це зробив Джоозеф у гаю в штаті Нью-Йорк. Подумки я не міг бачити світла, яскравішого за сонце в полудень, як його бачив він, але відчував теплоту і диво свідчення.

Свідчення приходитиме до вас поступово, у міру того, як ви будете отримувати підтвердження істинності окремих частин цілісної євангелії Ісуса Христа. Наприклад, коли ви читаете Книгу Мормона і розмірковуєте над нею, вірші, прочитані вами раніше, відкриються для вас по-новому і з'являться нові думки. Ваше свідчення міцнітиме і набиратиме нової сили, коли Святий Дух підтвердить, що вони істинні. Ваше живе свідчення зростатиме, коли ви будете вивчати Писання, молитися і розмірковувати над ними.

Вже згадувалося найкраще, на мій погляд, описання того, як здобути і зміцнювати це живе свідчення. Воно знаходиться у 32-му розділі книги Алми у Книзі Мормона. Можливо ви вже неодноразово читали цей розділ. Я знаходжу нове світло щоразу, коли читаю його. Давайте сьогодні ще раз розглянемо урок, який міститься в ньому.

Ці натхненні вірші закликають нас почати наш пошук свідчення, маючи лише “частинку віри”⁴ і

бажання, щоб вона зростала. Цього вечора ви відчували віру і це бажання, коли слухали хвилюючі виступи про доброту Спасителя, Його чесність і чистоту Його заповідей та уможливлену для нас Спокуту.

Тож, насіння віри вже посіяне у вашому серці. Можливо ви навіть відчули, що воно починає розбухати у вашій душі, як це обіцяно в книзі Алми. Я відчув.

Але подібно до рослини, що росте, його слід підживлювати, інакше воно висохне. Часті та сповнені вірою щирі молитви дають надзвичайно важливе і необхідне підживлення. Послух отриманій вами істині зробить ваше свідчення палким і міцним. Дотримання заповідей є обов'язковим для підживлення вашого свідчення.

Ви пам'ятаєте обіцяння Спасителя: “Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу”⁵.

Так було зі мною, і так буде з вами. Одним з учень євангелії, якого я був навчений ще в юному віці, є те, що найвеличнішим з усіх дарів Бога є вічне життя⁶. Я дізнався, що вічне життя також означає жити разом в любові у вічних сім'ях.

Відтоді, коли я вперше почув ці істини і отримав їхнє підтвердження у своєму серці, я відчув себе

зобов'язаним робити усе можливе, щоб уникати суперечок і прагнути миру в своїй сім'ї та в своєму домі.

Тільки після цього життя я зможу насолоджуватися повнотою того найвеличнішого з усіх благословень—вічного життя. Але серед викликів цього життя мені були явлені принаймні проблiski бачення того, на що може бути схожою моя сім'я на небесах. Завдяки цьому духовному досвіду моє свідчення про реальність запечатувальної влади, якою виконуються обряди в храмах, зросло і зміцнилося.

Коли я спостерігав за моїми двома доньками, які христилися в храмі за своїх предків, моє серце линуло до них і тих предків, чії імена ми знайшли. Обіцяння Іллі, що серця будуть привернені одне до одного в сім'ях, було дароване нам⁷. Тож, віра для мене перетворилася на тверде знання, як було нам обіцяно в книзі Алами.

І відчув принаймні трохи від тієї радості, яку відчували мої предки, коли Спаситель прийшов у духовний світ після Свого земного служіння. Ось описання цієї події з Учення і Заповітів:

“І святі звеселялися у своєму викупленні, і схиляли коліна, і признали Сина Бога своїм Викупителем і Визволителем від смерті й ланцюгів пекла.

Їхні обличчя сяяли, і сяйво від присутності Господа було на них, і вони співали хвалу Його святому імені”⁸.

Коли я діяв, спираючись на своє свідчення про те, що Господне обіцяння про вічне життя є істинним, я відчув їхню радість. Це свідчення зміцнилося завдяки моему рішенню діяти згідно з ним. Це сталося саме так, як обіцяв Спаситель.

Він також навчав нас, що ми маємо не лише зробити вибір бути

слухняними, але й повинні просити в молитві дати нам свідчення про істину. Господь навчав нас цього у Своему повелінні молитися про Книгу Мормона. Він сказав через Свого пророка Моронія:

“Ось, я б хотів закликати вас, що коли ви читатимете їх, якщо за мудрістю Бога буде так, що ви читатимете їх, то пам'ятайте, наскільки милостивим був Господь до дітей людських від сотворіння Адама аж до тих пір, коли ви отримаєте їх і обдумаєте це в серцях своїх.

І коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім'я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа.

І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все”⁹.

Сподіваюсь, що всі ви особисто перевірили це обіцяння або зробите це невдовзі. Можливо відповідь, яку ви отримаєте, не буде поодинокую і яскравою духовною подією. Відповідь, отримана мною спочатку, була ледь відчутною. Але щоразу, читаючи Книгу Мормона і молячись про неї, я відчував відповідь все сильніше й сильніше.

Я не покладався на те, що сталося у минулому. Щоб зберегти своє живе свідчення про Книгу Мормона, я часто отримував те, що обіцяв Мороній. Я не вважаю, що це благословення мати свідчення є даром, на який я маю постійне право.

Свідчення слід підживлювати молитвою віри, прагненням Божого слова, що міститься у Писаннях, та послухом істині, яку ми отримали. Нехтувати молитвою—небезпечно. Вивчення і читання Писань лише час від часу також становить загрозу

для нашого свідчення. Вони дають необхідне підживлення нашому свідченню.

Ви пам'ятаєте застереження Алами:

“Але якщо ви не будете піклуватися про дерево, і не будете думати про його підживлення, знайте, воно не пустить ніякого коріння; і коли жар сонця прийде і спалить його, тому, що воно не матиме коріння, воно висохне, і ви вирвете його і викинете його геть.

Тож це не тому, що насіння було недобрим, і не тому, що плід його був би небажаним; але це тому, що ваше поле неродюче, і ви не підживлюєте дерево, тому ви не можете мати плоду з нього”¹⁰.

Щоб ваше свідчення зростало і процвітало, бенкетування Божим словом, щира молитва та слухняність заповідям Господа повинні застосовуватися рівномірно і безперервно. Всі ми іноді стикаємося з обставинами, які не в змозі контролювати, і які стають на заваді нашому звичайному вивченню Писань. Можуть бути часи, коли ми з якоїсь причини вирішуємо не молитися.

На деякий час ми можемо вирішити проігнорувати певні заповіді.

Але ваше прагнення мати живе свідчення не буде задоволене, якщо ви забудете попередження і обіцяння, що містяться в книзі Алми:

“І так, якщо ви не будете підживлювати Слово, чекаючи оком віри на плід його, ви ніколи не зможете зірвати плід з дерева життя.

Але якщо ви будете підживлювати Слово, так, підживлювати дерево, як тільки починає воно рости, своєю вірою з великою старанністю, і з терпінням, сподіваючись на плід його, воно пустить коріння; і знайте, це буде дерево, що пророкує у вічне життя.

І через вашу старанність, і вашу віру, і ваше терпіння з Словом у підживленні його, щоб воно могло пустити коріння у вас, дивіться, поступово ви зірвете плід його, який є найціннішим, який є солодшим над усе солодке, і який є білішим над усе біле, так, і чистішим над усе чисте; і ви будете бенкетувати цим плодом, аж поки не насититесь, щоб не бути голодним, і не бути спраглим.

Тоді ... ви будете пожинати нагороди за вашу віру, і за вашу

старанність, і терпіння, і довготерпіння, чекаючи, щоб дерево принесло плід вам”¹¹.

Слова цього вірша “чека[т]и, щоб дерево принесло плід вам”, стали лейтмотивом мудрих настанов, які ви почули цього вечора. Саме тому ваш погляд було спрямовано до того дня у майбутньому, коли ви ввійдете у кімнату для запечатування, що знаходиться в храмі. Саме тому ми допомогли вам цього вечора увітати світло, яке безкінечно відображається у дзеркалах на стінах кімнати для запечатування, в якій ви можете укласти шлюб у храмі Бога.

Якщо ви можете чекати на той день, маючи сильне бажання, що походить із вашого свідчення, ви будете зміцнені, щоб чинити опір спокусам світу. Щоразу, коли ви робите вибір намагатися жити ще більш подібно до Спасителя, ваше свідчення зміцнюватиметься. З часом ви особисто знатимете, що Він є Світлом для світу.

Ви відчуєте світло, яке ставатиме все яскравішим у вашому житті. Щоб це сталося, потрібні зусилля. Але воно з’являтиметься у міру зростання вашого свідчення і прагнення його підживлювати.

Ось тверде обіцяння з Учення і Завітів: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає, аж до дня досконалого”¹².

Ви станете світлом для світу, коли будете ділитися своїм свідченням з іншими. Вони побачать, як сяє Світло Христа у вашому житті. Господь знайде спосіб, як зробити так, щоб це світло торкнулося серця тих, кого ви любите. І завдяки поєднанню віри та свідченням своїх дочок, Господь Своїм світлом змінить життя мільйонів людей у Своему царстві та по всьому світу.

Ваше свідчення та ваш вибір дають надію для Церкви та поколінь, які наслідуватимуть ваш приклад слухання і прийняття запрошення Господа: “Іди вслід за Мною”. Господь знає і любить вас.

Я залишаю вам свою любов і свідчення. Ви—дочки люблячого і живого Небесного Батька. Я знаю, що Його воскреслий Син, Ісус Христос, є Спасителем і Світлом для світу. І я свідчу, що ваше серце цього вечора отримувало послання від Святого Духа, який підтверджував істину. Президент Томас С. Монсон є живим пророком Бога. Про це я свідчу у святе ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 18:22.
2. Brigham Young, in *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:31.
4. Див. Алма 32:27.
5. Іван 7:17.
6. Див. Учення і Завіти 14:7.
7. Див. Малахія 4:5–6; Джозеф Сміт—Історія 1:38–39.
8. Учення і Завіти 138:23–24.
9. Мороній 10:3–5.
10. Алма 32:38–39.
11. Алма 32:40–43.
12. Учення і Завіти 50:24.

Сент-Катерін, Ямайка

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік історій з особистого життя, які прозвучали у виступах на генеральній конференції. Ви можете звертатися до них під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Цифра вказує на першу сторінку виступу.

ПРОМОВЕЦЬ	ОПОВІДАННЯ
Джин А. Стівенс	(10) Діти подають приклад у сплаті десятини. Ліам слухає голос свого тата під час сеансів лікування.
Старійшина Уолтер Ф. Гонсалес	(13) Журналістка цікавиться, чи гарне ставлення чоловіків до своїх дружин є справжнім чи удаваним.
Старійшина Кент Ф. Річардс	(15) Дівчинка бачить ангелів навколо дітей в лікарні.
Старійшина Квентін Л. Кук	(18) Вміст сумочки вказував на те, що життя молодої жінки було зосереджене на євангелії. Сестра в Тонга пропонує, як допомогти молодим дорослим чоловікам.
Президент Генрі Б. Айрінг	(22) Громада допомагає служінням після прориву дамби в Тетоні.
Президент Бойд К. Пекер	(30) Президент колу радить чоловіку після смерті його дружини "відпустити це".
Старійшина Даллін Х. Оукс	(42) Капітан Рей Кокс переборює бажання заснути, щоб зберегти життя солдатів. Ерон Ралстон вдається до сміливого вчинку, щоб спасти собі життя.
Старійшина М. Рассел Баллард	(46) Золотошукач вчиться цінувати вкраплення золота в камінні.
Старійшина Ніл Л. Андерсен	(49) Сідні Гоуінг обирає місію, а не регбі.
Ларрі М. Гібсон	(55) Президент кворуму дияконів дізнається, якими є його обов'язки.
Президент Дітер Ф. Ухтдорф	(58) Чоловік не усвідомлював, які привілеї він мав на круїзному лайнері.
Президент Генрі Б. Айрінг	(62) Кворум шукає одного зі своїх членів, який загубився у лісі. Генрі Б. Айрінг відвідує вірного первосвященника.
Президент Томас С. Монсон	(66) Томас С. Монсон говорить про запечаткування у храмі.
Старійшина Пол В. Джонсон	(78) Молода жінка наворачтається під час тяжкої хвороби.
Єпископ Х. Девід Бертон	(81) Роберт Тейлор Бертон допомагає у рятуванні загону з ручними візками.
Сільвія Е. Олред	(84) Молодій матері служить її візитна вчителька.
Президент Томас С. Монсон	(90) Бразильські святі долають велику відстань від Манауса до храму. Жертви сім'ї Моу Там, принесені для відвідання храму. Томас С. Монсон бере участь у службі, присвяченій початку будівництва храму в Римі, Італія.
Старійшина Річард Г. Скотт	(94) Річарду Г. Скотту дана порада погратися з дітьми, а не лагодити пральну машину. Дженін Скотт зберігала записки зі словами любові. Річард Г. Скотт турбується про свого маленького сина, хворого на серце.
Старійшина Д. Тодд Крістоферсон	(97) Х'ю Б. Браун підрізує смородиновий кущ, а потім, образно кажучи, й себе.
Старійшина Карл Б. Пратт	(101) Сім'я Уіттен сплачує десятину й отримує благословення.
Старійшина С. Скотт Гроу	(108) Брат С. Скотта Гроу робить неправильний вибір, але потім кається.
Енн М. Дібб	(115) Крісті подає приклад, який пам'ятає Дженн, коли вона шукає істину.
Мері Н. Кук	(118) Дитина бачить ілюстрацію із зображенням Ісуса в шкільній роздягальні. Молода жінка вирішує не дивитися сумнівний фільм.
Елейн Ш. Дальтон	(121) Молоді жінки йдуть з Дрейпера, Юта, до Солт-Лейкського храму.

Застосування матеріалів конференції у своєму житті

Скористайтеся поданими висловлюваннями, вправами і запитаннями, щоб дати поштовх сімейному обговоренню або особистим розмірковуванням, коли будете застосовувати вчення з конференції у власному житті.

Ви можете знайти всі виступи з генеральної конференції в он-лайн на сайті conference.lds.org.

Примітка: номери сторінок вказують на першу сторінку виступу.

що Церква збудує три нові храми, і тепер загальна кількість діючих храмів і тих, що будуються та про будівництво яких оголошено, досягла 160. Подивіться на карту і знайдіть Мерідієн, Айдахо, США;

Для дітей

• Президент Томас С. Монсон оголосив,

Любляна, Словенія

Форт-Коллінс, Колорадо, США; Вінніпег, Манітоба, Канада; і найближчий до вашого дому храм. Прочитайте або перекажіть деякі з історій, які розповів Президент Монсон, про вірних членів Церкви, які багато чим жертвують, щоб відвідати храм (с. 90). Поставте собі за мету відвідати храм у найближчий час або обговоріть, як залишатися гідними, щоб увійти у храм.

• Коли Адам і Єва жили на землі, один із способів їхнього поклоніння Небесному Батьку було принесення в жертву тварин. Старійшина Л. Том Перрі навчав, що Спаситель сказав своїм учням, що причастя в Суботній день—це нова форма поклоніння. Ми продовжуємо поклонятися, приймаючи причастя в неділю. Прогляньте виступ старійшини Перрі (с. 6) сім'єю, щоб

навчитися, як правильно одягатися в неділю та як ще шанувати причастя та Суботній день.

- Старійшина Д. Тодд Крістоферсон говорив, що Ісус Христос навчав нас: ми повинні старатися бути схожими на Нього та нашого Небесного Батька (с. 97). Небесний Батько часом “карає” Своїх дітей, щоб допомогти нам ставати більш схожими на Нього. Обговоріть, що означає карати. Прочитайте або перекажіть історію про смородиновий кущ, який буйно розрісся. Поговоріть про те, як невдача або провал у чомусь насправді можуть допомогти нам зростати сильнішими і бути більш продуктивними.

- Старійшина Річард Дж. Мейнз навчав про те, що сім’ї можна порівняти з мотузкою (с. 37). Мотузка в’ється з багатьох пасм, які самі по собі не міцні, але звиті разом стають міцними. Так само і коли всі члени сім’ї роблять те, що є правильним і допомагають одне одному, то кожний в сім’ї зміцнюється і робить більше, ніж би він міг зробити сам по собі. Дайте кожному члену сім’ї шматочок мотузки або пряжі. Поговоріть, як кожний член сім’ї служить чи зміцнює інших членів сім’ї. Потім подивіться, якими міцними стали шматочки мотузки чи пряжі, коли вони звиті разом.

Для молоді

- Ваш клас чи кворум об’єднані, як це тільки можливо? Проглянувши виступ президента Генрі Б. Айрінга про єдність (с. 62), складіть список,

що ви можете зробити, щоб ваша група була більш згуртованою.

- Старійшина Рассел М. Нельсон розповів про “ресторанний підхід” до послуху (с. 34). Обговоріть з сім’єю, класом чи кворумом, що це означає і чому не спрацює.

- Старійшина М. Рассел Баллард описав чисту любов Христову як любов активну (46), що виявляється у простих вчинках доброти й служіння. Сплануйте, як ваш клас або кворум може виявити любов до когось у вашому приході, філії або громаді, а потім здійсніть цей план.

- Старійшина Квентін А. Кук розказав історію про сумочку, знайдену після танців (с. 18). Те, що провідники знайшли в цій сумочці, багато чого сказало про її власницю, молоду жінку. Що каже вміст вашої сумочки, вашого гаманця чи ранця про вас і які зміни вам хотілося б зробити в тому, що є близько до вас?

- Старійшина Лінн Г. Роббінс говорив про те, як ставати більш схожими на Спасителя (с. 103). Подумайте, що означає *бути* схожими на Ісуса Христа, а не просто *робити* те, що Він просить. Потім подумайте, які зміни ви можете зробити у своєму житті, щоб бути більш схожими на Спасителя.

Для дорослих

- Президент Дітер Ф. Ухтдорф (с. 58) розповів історію про одного чоловіка, який не скористався

Коацакоалкос, Мексика

своїми привілеями і пропустив багато заходів та не спожив смачної їжі, що пропонувалися на круїзному лайнері, бо він не розумів, що все це входить у вартість його квитка. Обговоріть з членами сім’ї—носіями священства,—як саме вони можуть жити відповідно до “привіле[і]в], коли йдеться про священну силу, дари та благословення, які ми маємо можливість і право мати як носії Божого священства”.

- Президент Бойд К. Пекер навчав про силу прощення (с. 30). Чи є такі люди, яких вам потрібно простити, або чи є щось із пережитого, що вам потрібно “відпустити”? Прагніть Господньої допомоги, щоб знайти мир і силу простити.

- Старійшина Річард Г. Скотт розповів, як він зі своєю дружиною, Дженін, виявляли свою закоханість, пишучи записки одне одному (с. 94). Подумайте, чи не написати й вам записку, щоб сказати, як ви любите й цінуєте свого чоловіка або дружину. Покладіть її там, де її легко буде їм знайти.

- Старійшина Девід А. Беднар навів приклад з досвіду Президента Джозефа Ф. Сміта стосовно набуття свідчення (с. 87). Прогляньте цю історію і подумайте, що саме вплинуло на ваше свідчення. ■

Генеральні президентства допоміжних організацій

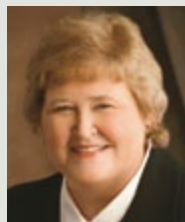
ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Сільвія Е. Олред
Перший радник

Джулі Б. Бек
Президент

Барбара Томпсон
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Мері Н. Кук
Перший радник

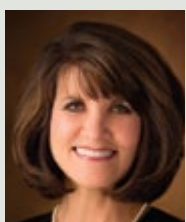

Елейн Ш. Дальтон
Президент

Енн М. Дібб
Другий радник

ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

Джин А. Стівенс
Перший радник

Розмарі М. Уїком
Президент

Шеріл А. Есплін
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Ларрі М. Гібсон
Перший радник

Девід Л. Бек
Президент

Адріан Очоа
Другий радник

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Девід М. Мак-Конкі
Перший радник

Рассел Т. Осгурторп
Президент

Метью О. Річардсон
Другий радник

Учення для нашого часу

Уроки для Мелхиседекового священства і Товариства допомоги в четверту неділю місяця будуть присвячені “Ученням для нашого часу”.

Кожний урок можна готувати на основі одного чи кількох виступів на останній генеральній конференції. Президенти колів та округів можуть обрати, які виступи слід використовувати, або вони можуть передати цю відповідальність єпископам та президентам філій. Провідники повинні наголошувати на важливості того, що брати з Мелхиседекового священства й сестри з Товариства допомоги вивчають однакові виступи в одну й ту ж неділю.

Тих, хто приходить на уроки в четверту неділю, слід заохочувати вивчати матеріали останньої конференції у журналі та приносити його із собою.

Пропозиції щодо підготовки уроків на основі виступів

Моліться, щоб з вами перебував Святий Дух, поки ви будете навчатися і викладати урок з виступу(ів). У вас може

виникнути спокуса підготувати урок, використовуючи інші матеріали, але виступи на конференції—це затверджені навчальні матеріали. Ваше завдання полягає в тому, щоб допомогти іншим вивчати євангелію і жити за нею, як цього навчали на останній генеральній конференції Церкви.

Перегляньте виступ(и), знайдіть принципи і вчення, які відповідають потребам вашого класу. Також знайдіть історії, послання на Писання і твердження з виступу(ів), які допоможуть вам навчати цим істинами.

Складіть план того, як ви навчатимете цим принципам і вченням. Ваш план повинен включати запитання, які допоможуть членам класу:

- Знаходити принципи і вчення у виступі(ах).
- Розмірковувати над їхнім значенням.
- Ділитися розумінням, ідеями, досвідом і свідченнями.
- Застосовувати ці принципи і вчення у своєму житті. ■

МІСЯЦІ

МАТЕРІАЛИ ДЛЯ УРОКІВ У ЧЕТВЕРТУ НЕДІЛЮ

Травень 2011–
жовтень 2011

Виступи, надруковані в номері
*Ліягони** за травень 2011 р.

Листопад 2011–
квітень 2012

Виступи, надруковані в номері
*Ліягони** за листопад 2011 р.

*Ці виступи (різними мовами) доступні на сайті conference.lds.org.

Провідники закликають до відзначення річниці програми благополуччя, оголошують про будівництво храмів

Більше 100 000 чоловік відвідали п'ять сесій 181-ї річної генеральної конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, Юта, США, а ще мільйони дивилися або слухали її завдяки трансляції через телебачення, радіо, супутниковий зв'язок та Інтернет.

Члени Церкви по всьому світу брали участь в конференції, виступи на якій перекладалися 93-ма мовами. Аудіо та відео версії, а також текст трансляції є вже в он-лайн багатьма мовами на сайті conference.lds.org, і також вона буде доступною на DVD і CD.

Президент Томас С. Монсон, відкриваючи конференцію, оголосив про місцезнаходження трьох нових храмів—Форт-Коллінз, шт. Колорадо, США; Мередіен, шт. Айдахо, США; Вінніпег, пров. Манітоба, Канада,— завдяки яким кількість храмів, про будівництво яких оголошено або які знаходяться під реконструкцією, досягло 26. На даний час діє 134 храми.

Президент Монсон також наголосив на важливості місіонерської роботи, сказавши: “Місіонерська робота—це джерело життєвої сили царства”. На даний час 52 000 місіонерів служать у 340 місцях по всьому світі.

У суботу після обіду було підтримано 10 нових генеральних авторитетів, 41-го територіального сімдесятника, а 34 територіальні сімдесятники були звільнені. Крім того, старійшина Дон Р. Кларк, з Другого кворуму сімдесятників, був

покликаний служити в Перший кворум сімдесятників. За статистичним звітом 2010 року, кількість членів Церкви нині становить 14 мільйонів.

благополуччя члени Церкви по всьому світу запрошуються до участі в дні служіння. Цей день служіння повинен проводитися на рівні приходу чи колу у будь-який день року. Місцеві провідники мають прийняти рішення щодо деталей кожного проекту, членів Церкви закликають запрошувати до участі й інших людей, якщо це є доречним.

Вгорі: Молодий чоловік збирає виноград в Мадері, Каліфорнія, США, у винограднику, що належить Церкві; у цьому господарстві виробляють родзинки для Церковної програми благополуччя. Нижче зліва: Сім'я прийшла на супутникову трансляцію генеральної конференції в Коїмбрі, Португалія.

Багато виступів, що прозвучали за два дні конференції, були присвячені благополуччю Церкви та унікальній Церковній програмі благополуччя, 75-річчя якої відзначається в 2011 р.

У суботу Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, оголосив, що для відзначення 75-річчя програми

Президент Монсон завершив конференцію великоднім свідченням про Христа: “В останню мить [Ісус Христос] міг відступити. Але Він цього не зробив. Він спустився нижче всього, щоб мати змогу все спасти. Роблячи це, Він дав нам життя поза межами цього смертного існування”. ■

Старійшина Хосе Л. Алонсо

Сімдесятник

Ще до приєднання до Церкви Хосе Луїс Алонсо Трехо мав свідчення про силу молитви. “Коли мені було 11 років,—каже він,—я ледь не помер. Лікарі вже нічого не могли вдіяти—я чув, як вони про це говорили. Тож я молився і молився Господу, і Він зцілив мене.

Коли я пізніше почув історію про Джозефа Сміта і дізнався, як 14-річний юнак розмовляв з Богом, я знав, що це правда. Я знав, що Бог може відповісти на наші молитви, що Він знає нас”.

Таке ж відчуття спокою направляло старійшину Алонсо, коли він вивчав Книгу Мормона. “Завдяки молитві і цій книзі я з впевненістю знаю, що Ісус є Христос”,—каже він.

Старійшина Алонсо народився в Мехіко, Мексика, в листопаді 1958 року в сім’ї Луїса та Лус Алонсо. Підлітком він переїхав до міста Куаутла, Мексика, де приєднався до Церкви. Відвідування спільних заходів допомогло йому познайомитися з сильною молоддю, вони стали для нього друзями й другою сім’єю. Саме на спільних заходах він зустрів Ребекку Саласар, яка згодом стала його дружиною.

Коли старійшині Алонсо виповнилося 19 років, він відправився служити на місію повного дня в Мексиканську Ермосіллоську місію. Після місії старійшина Алонсо і Ребекка одружилися, це сталося 24 лютого 1981 року в храмі Меса, Аризона. У них двоє дітей.

Окрім того, що він служив директором інституту Церковної системи освіти, старійшина Алонсо має науковий ступінь в галузі медицини (педіатрія), він працював лікарем-гомеопатом і хірургом. Його кар’єра свідчить про його постійне бажання служити іншим і благословляти інших—так само, як Господь благословив його, коли він хворів у дитинстві. “Служіння іншим веде до єдності й братерства,—каже він,—і запрошує силу Господню в наше життя”.

До свого покликання в Перший кворум сімдесятників старійшина Алонсо служив єпископом, президентом місії колу, президентом колу, радником президента місії, президентом місії Тіхуана, Мексика, і територіальним сімдесятником. ■

Старійшина Ян С. Ардерн

Сімдесятник

Чи хтось дзвонить по телефону, чи стукає в двері, першими словами старійшини Яна Сідні Ардерна, як правило, є: “Чим я можу допомогти вам?”

Народжений у сім’ї Гаррі та Гледіс Мак-Вікер Уілшир в Те-Ароха, Нова Зеландія, у лютому 1954 року, старійшина Ардерн розповідав, що часто, на перший погляд, незначні вияви служіння приносять найбільшу зміну в життя і того, хто служить, і того, кому служать. “Служити не завжди зручно, але служіння завжди благословляє ваше життя”,—каже старійшина Ардерн.

Старійшина і сестра Ардерн зустріли одне одного під час навчання в Церковному коледжі в Новій Зеландії. Вони одружилися в Гамільтонському Новозеландському храмі 17 січня 1976 року. Їхні четверо дітей зростали в домі, де пріоритетами були любляча турбота одне про одного і потреба розуміти євангельські принципи та жити за ними. “Це благословення—бачити ці самі принципи в сім’ях наших одружених дітей”,—каже старійшина Ардерн.

Господь багато очікує від Своїх дітей, і Він забезпечує шлях, щоб ці сподівання збулися. “Я найбільше вдячний всім тим, хто допомагав моїй сім’ї йти за Господом”,—каже старійшина Ардерн.

Дотримуватися вчень пророків у сім’ї було пріоритетом в домі Ардернів. Щоденне вивчення Писань стало звичкою, бо малим дітям давалася можливість по черзі пересувати червону наклейку, аби позначати в календарі, що в цей день вони вивчали Писання. “Завдяки малому й простому можна сформувані хороші звички”,—каже сестра Ардерн.

До свого покликання у Перший кворум сімдесятників старійшина Ардерн служив як місіонер у Франції та Бельгії, президент Товариства молодих чоловіків колу, член вищої ради, радник єпископа, єпископ, радник президента колу, президент місії Фіджі Сува, територіальний сімдесятник.

Старійшина Ардерн здобув ступінь бакалавра і магістра в галузі освіти в Університеті Уейкато, що в Новій Зеландії. В його професійній кар’єрі було багато позицій в Церковній системі освіти, в т.ч. він був учителем, директором, координатором семінарії в Новій Зеландії, директором Новозеландського церковного коледжу, директором ЦСО Тихоокеанської території. ■

Старійшина Карл Б. Кук

Сімдесятник

Коли Карл Берт Кук був молодим місіонером в Місії для вивчення мов (попередниці Центру підготовки місіонерів), готуючись їхати в Гамбург, Німеччина, йому важко давалася німецька мова. Поки він намагався запам'ятати необхідний запас слів, члени його округу вже швидко переходили до більш складних завдань.

Відсутність успіхів у навчанні гнітила молодого старійшину Кука, і він шукав божественної допомоги через благословення священства й молитву. Після однієї особливо сердечної молитви, як згадує старійшина Кук, він отримав конкретну відповідь: Господь покликав його не вивчати німецьку мову, а служити всім своїм серцем, розумом і силою.

“І я відразу подумав: “Я можу зробити це”,—каже старійшина Кук, нещодавно покликаний в Перший кворум сімдесятників.—Я можу служити всім своїм серцем, розумом і силою”. Я встав після молитви з колін і відчув полегшення. І негайно змінилося мое мірило: ним стало не те, як добре дається мова моему напарнику й членам округу, а те, що Господь відчуває стосовно того, що я роблю”.

І хоч старійшина Кук каже, що після цього вивчення мови в нього не стало просуватися швидше, усе ж він більше не відчував своїх попередніх хвилювань, бо знав: він робить те, що Господь хоче, щоб він робив. Той урок, каже він, був важливим для його служіння в усіх покликаннях, в т.ч. в покликанні єпископа, радника в президентстві колу, президента колу, президента Новозеландської Оклендської місії, територіального сімдесятника і в теперішньому його призначенні.

Старійшина Кук здобув ступінь бакалавра в галузі маркетингу в Weber State College і ступінь магістра в галузі адміністрування бізнесу в Університеті штату Юта. Він працював у сфері нерухомості.

Старійшина Кук народився в Огдені, Юта, США, у жовтні 1957 року в сім'ї Реймона Кука Беркера і Бerti Е. Кук. Він одружився з Лінетт Хенсен 14 грудня 1979 року в Огденському храмі, Юта. У них п'ятеро дітей. ■

Старійшина ЛеГранд Р. Кертіс молодший

Сімдесятник

Старійшина ЛеГранд Рейн Кертіс молодший знає, що “Господу потрібні серце і небайдужий розум” (УЗ 64:34).

“Він любить служіння в Церкві і виконує його старанно і з готовністю,—каже його дружина, Джейн Коуен Кертіс, з якою він одружився в Солт-Лейкському храмі 4 січня 1974 року.—Служіння—це його найбільше бажання й прагнення”.

Старійшина Кертіс народився у серпні 1952 року в Огдені, Юта, США, в сім'ї ЛеГранда Р. і Патрісії Глейд Кертіс. Його батько пізніше став членом Другого кворуму сімдесятників (1990–1995).

До свого покликання у Перший кворум сімдесятників старійшина Кертіс молодший служив у Північній Італійській місії, єпископом, членом вищої ради, президентом колу, президентом Італійської місії в Падуї, територіальним сімдесятником. На час, коли його покликали в Перший кворум, він служив членом п'ятого кворуму сімдесятників в території Солт-Лейк-Сіті, Юта.

Старійшина Кертіс закінчив Університет Бригама Янга, де він вивчав економіку, має докторську ступінь в галузі права, яку отримав в Університеті штату Мічиган. На час свого покликання він працював адвокатом і був партнером однієї з юридичних фірм. Крім того, що старійшина Кертіс навчався й працював, він разом зі своєю дружиною виховали п'ятеро дітей.

Після служіння територіальним сімдесятником з 2004 по 2011 рік старійшина Кертіс каже, що він дуже цінує можливість служити з генеральними авторитетами: “Я був благословений можливістю працювати з кількома винятковими провідниками в Церкві,—каже він.—Бачити їх і навчатися від них—великий привілей”.

Сестра Кертіс каже, що старійшина Кертіс завжди мав готові до роботи руки і небайдуже серце. “У нього завжди така позиція: “Я зроблю”,—каже вона.

Учення і Завіти 64:34 закінчуються такими словами: “Небайдужі та послухні куштуватимуть блага землі Сіону в ці останні дні”. Брат і сестра Кертіс кажуть, що вони і їхні діти та внуки винятково благословенні за служіння Господу. ■

Старійшина В. Крістофер Уедделл

Сімдесятник

Неписаним керівним принципом у сім'ї старійшини Вейна Крістофера Уедделла завжди було: “Довіряй Господу”.

“Коли ви довіряєте Господу, вам не потрібно вдаватися до великих змін,—каже старійшина Уедделл про несподівані життєві повороти і зигзаги.—Ми знаємо, що найбільше Він зацікавлений в нашому серці, і ми будемо благословенні”.

Старійшина Уедделл народився в червні 1959 року у Манхеттені-Біч, Каліфорнія, США, у сім'ї Вейна та Джоанн Уедделл. Він отримав ступінь бакалавра в галузі історії в університеті в Сан-Дієго, де він також займався волейболом. Він працював на багатьох посадах у великій інвестиційній компанії.

Старійшина Уедделл одружився з Керол Стенсел 7 червня 1984 року в Лос-Анджелеському храмі, Каліфорнія. Вони мають чотирьох дітей. Єдність—понад усе в сім'ї Уедделлів. Вони приписують цю єдність тому, що намагаються жити у своїй сім'ї за Спасителевою євангелією. Сімейні заходи також завжди були важливими—вони сім'єю проводять разом час на побережжі неподалік свого дому та відвідують спортивні заходи.

До свого покликання у Перший кворум сімдесятників старійшина Уедделл служив місіонером повного дня в Іспанії, єпископом, членом вищої ради, радником президента місії, президентом колу, президентом Барселонської Іспанської місії, територіальним сімдесятником.

Старійшина Уедделл каже, що один досвід додається до іншого і кожний збільшує “скарб свідчення”, на який він покладається, зустрічаючись з труднощами життя.

Говорячи про підготовку до свого нового покликання, старійшина Уедделл говорить про храм.

“Що нас підготувало до цього? Коли ми прийшли до храму вперше й уклали завіти, ми урочисто пообіцяли з готовністю робити все, що тільки Господь попросить нас, навіть якщо це буде й нелегко,—каже він.—Відвідування храму, служіння на місії, а потім здатність вбачати Його руку у своєму житті й те, як Він направляє цю роботу,—ось, що нам потрібно. Ми не робимо нічого особливого; ми, як і інші, просто дотримуємося укладених нами завітів”. ■

Старійшина Казухіко Ямашита

Сімдесятник

Багато років тому, ставши молодим єпископом у Фукуока, Японія, старійшина Казухіко Ямашита навчався з хороших прикладів і ставлення своїх старших провідників.

Невдовзі після одруження з Тадзуко Таширо вони переїхали з Токіо до Фукуока, де старійшина Ямашита був покликаний служити єпископом, коли йому не було й 30 років.

“Це було важко для мене і моєї сім'ї,—каже старійшина Ямашита.—На той час у нас було троє маленьких дітей і район нам був незнайомим, але це був для мене також і чудовий досвід навчати та навчатися; мої свідчення та віра зміцніли”.

“Звичайно, у мене були важкі часи, бо ми були молодією сім'єю, мені бракувало досвіду як церковному провіднику,—каже старійшина Ямашита.—Мої старші провідники були чудовим прикладом і багато чому навчили мене своїм ставленням і поведінкою”.

Сестра Ямашита каже, що вона бачила, як її чоловік отримував багато покликань і ставав чудовим батьком і чудовим духовним провідником завдяки труднощам, які приходили з цими покликаннями. З часом вона побачила зміни в ньому, він ставав добрішим, більш люблячим батьком і чоловіком. Сім'я любить проводити час разом, в т.ч. здійснювати далекі поїздки щороку.

Старійшина Ямашита народився у вересні 1953 року, він син Кійоши та Садае Ямашита. Він зростав у Токіо, Японія, де знайшов Церкву в 1971 році на Всесвітній виставці Експо-70.

Старійшина Ямашита здобув ступінь бакалавра в галузі освіти в університеті Сайтама і ступінь магістра в галузі спорту в університеті Цукуба. Він також вивчав філософію фізичного виховання в Університеті Бригама Янга. Старійшина Ямашита був викладачем і професором в різних університетах і служив в багатьох наукових, громадських та спортивних організаціях.

Старійшина Ямашита і його дружина уклали шлюб 29 березня 1980 року, і після закінчення будівництва Токійського Японського храму вони запечаталися в ньому в грудні 1980 року. У них шестеро дітей.

До свого покликання в Перший кворум сімдесятників старійшина Ямашита служив єпископом, членом вищої ради, президентом місії колу, президентом колу і територіальним сімдесятником. ■

Старійшина
Ренделл К.
Беннетт
Сімдесятник

У самий розквіт своєї кар'єри ортодонта до Ренделла Кея Беннетта і його дружини Шеллі прийшло "ясне відчуття", що їм потрібно готуватися, щоб служити на місії. Це означало, що їм потрібно було продати свій дім відразу.

Причина цього не відразу стала зрозумілою— пішло цілих три роки, щоб їм продати дім, це був процес, що "вимагав неабиякого терпіння" і вимагав, щоб вони "показали Господу, що були справді готові виконати зобов'язання,—каже старійшина Беннетт.— Ми продовжували довіряти Господу і старалися залишатися близько до Нього, часто відвідуючи храм, щоденно вивчаючи Писання, молячись, постячись і служачи іншим".

Невдовзі після того, як нарешті продався їхній дім, старійшина Беннетт був покликаний служити в Центр підготовки місіонерів у Прово, а потім президентом в Російську Самарську місію.

"Це було чудово—і дуже упокорююче—знати, що Господь думав про нас і готував нас,—каже старійшина Беннетт.—Ми дізналися, що Господу відомі думки нашого розуму і почуття нашого серця. Ми навчилися довіряти тому, що Він знає краще, ніж знаємо ми, що Він знає більше, ніж знаємо ми, і що Він любить нас".

Крім служіння в покликаннях члена Другого кворуму сімдесятників і президента місії, старійшина Беннетт служив президентом і радником філії в Центрі підготовки місіонерів у Прово, членом вищої ради колу, радником в єпископаті, президентом Товариства молодих чоловіків приходу, в різних інших покликаннях, а також місіонером у Французькій Паризькій та Французькій Тулузькій місіях.

Старійшина Беннетт дипломований хірург-стоматолог, закінчив університет Альберти (Канада) і здобув ступінь магістра в галузі ортодонції в університеті Лома Лінда в Південній Каліфорнії, США.

Старійшина Беннетт народився в 1955 році в Мегреті, пров. Альберта, Канада. Його батьками були Дональд Кей Беннетт і Анна Дерлін Лонг. Він одружився з Шеллі Діаною Уочмен 23 квітня 1977 року в Кардстонському храмі, Альберта. У них четверо дітей. ■

Старійшина
Дж. Девн
Корніш
Сімдесятник

Старійшина Девн Корніш знає, що кожен член Церкви і кожне покликання в Церкві є важливими.

"Коли ми думаємо про покликання у Церкві, важливо пам'ятати, що немає значення, де ми в літаку сидимо. Найважливіше це те, що ми в літаку,—каже він.—Для вічності має значення те, що ми беремо участь у роботі. А яку ми посаду обіймаємо—це вже другорядна справа".

Від свого покликання служити в Гватемальській Сальвадорській місії до свого нинішнього покликання у Другий кворум сімдесятників старійшина Корніш виконував багато церковних покликань: президент Товариства молодих чоловіків приходу, президент кворуму старійшин, виконавчий секретар приходу, провідник групи первосвящеників, член вищої ради, єпископ, президент колу, президент місії в Сантьяго, Домініканська Республіка, і територіальний сімдесятник.

Старійшина Корніш народився у квітні 1951 року в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, в сім'ї Джорджа і Наомі Корніш. З сім'єю він жив у Юті, Джорджії та Вірджинії, США, після чого знову повернувся до Юти, щоб навчатися в коледжі.

Живучи в Прово, на одному із заходів для дорослої молоді він познайомився з Елейн Сіммонс. Вони уклали шлюб у храмі Ментай, шт. Юта, в серпні 1973 року.

Виховуючи шістьох дітей зі своєю дружиною, старійшина Корніш служив у медичному корпусі Військово-Повітряних сил Сполучених Штатів, здобув в Університеті Джона Гопкінса ступінь бакалавра та лікаря і спеціалізувався на педіатрії, навчаючись на медичному факультеті Гарвардського університету на базі Бостонської дитячої лікарні.

Під час років навчання і роботи сім'я жила в багатьох місцях—у штатах Айдахо, Техас, Каліфорнія і Джорджія, США, але старійшина і сестра Корніш кажуть, що де б вони не жили, їм подобалося служити у Церкві.

"Робота поширюється по всьому світу. Це велике благословення—мати змогу допомагати в служінні Господнім дітям повсюди",—каже старійшина Корніш.

Це покликання сімдесятником, "як і кожне покликання в Церкві, стане ще однією нагодою взяти участь у роботі Господа,—каже старійшина Корніш.—Ми вдячні за цей привілей". ■

Старійшина О. Вінсент Хелек

Сімдесятник

Зюного віку старійшина Отто Вінсент Хелек сплачував десятину, постився і вивчав Писання. А потім він зустрів місіонерів і охристився.

Мати старійшини Хелека була членом Церкви, але багато років не відвідувала її. Батько не належав до Церкви зовсім. Однак сім'я платила десятину, щотижня постилася, щоденно читала Біблію і допомагала всім, чим могла, нужденним. Старійшина Хелек отримав спадок віри.

Старійшина Хелек народився в січні 1949 року на Американському Самоа. Його батьки—Отто і Дороти Хелек, послали його навчатися в Каліфорнію, США. У 17-річному віці він помітив, що деякі друзі в студентській раді відрізняються від решти студентів. “Вони запросили мене на спільний захід, а вся решта—це вже історія”,—розповідає старійшина Хелек.

Старійшина Хелек здобув ступінь бакалавра з реклами й маркетингу в Університеті Бригама Янга. Він є власником кількох фірм на Американському Самоа й займається філантропічною діяльністю. Старійшина Хелек і його дружина Пеггі Енн Камерон одружилися 29 червня 1972 року в храмі Прово, шт. Юта. У них троє дітей.

Згодом уся сім'я старійшини Хелека прийняла євангелію. Старійшина Хелек мав привілей христити свого 80-річного батька і бачити, як його мати повернулася до активності після 50 років шлюбного життя.

До свого покликання в Другий кворум сімдесятників старійшина Хелек служив на місії повного дня в місії Апіа на Самоа, єпископом, радником вищої ради колу, патріархом, президентом колу і зовсім нещодавно президентом місії Апіа на Самоа.

Старійшина Хелек вважає, що весь попередній життєвий досвід готував його до того, ким він є зараз. “Я озирваюся на своє життя і можу сказати, що бачу в ньому руку Господа,—каже він.—Я вдячний за довіру, яку Господь нам виявляє. Я люблю Господа і сподіваюся, що буду хорошим знаряддям. Я знаю, що Господь мені допоможе”. ■

Старійшина Ларрі Я. Уїлсон

Сімдесятник

Старійшині Ларрі Янгу Уїлсону було нелегко знаходити рівновагу між роботою, Церквою і виконанням сімейних обов'язків, але він робив усе можливе, аби члени сім'ї знали, якими важливими вони є для нього.

“На формування моєї особистості найбільше вплинуло виконання обов'язків чоловіка і батька,—каже старійшина Уїлсон.—Я майже ніколи не пропускав спортивних ігор, музичних виступів чи інших подій, де брали участь мої діти. Я читав їм на ніч казки і молився з ними, перед тим як вони лягали у ліжко. Дуже важливо бути поруч з ними”.

Старійшина Уїлсон добре розуміє, що вимагається від людини, яка є лідером в усіх аспектах життя. Він народився у грудні 1949 року в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, в сім'ї Джорджа й Іди Уїлсон і зростав у Покателло, шт. Айдахо, США. Він здобув ступінь магістра з англійської та американської літератури в Гарвардському університеті, а пізніше ступінь магістра з управління бізнесом в аспірантурі Стенфордського університету на факультеті бізнесу.

Старійшина Уїлсон працював консультантом і виконавчим директором в галузі охорони здоров'я. Хоча його робота вимагала багато часу, старійшина Уїлсон слідував за тим, щоб вона не поглинула все його життя.

“Вам необхідно встановити межі в роботі,—каже він.—Інакше в житті, крім неї, не залишиться нічого. Зокрема, треба приділяти час усьому: роботі, Церкві й сім'ї. Моліться, щоб мати провід, і ви будете знати, чому віддати перевагу кожного конкретного дня”.

До свого покликання в Другий кворум сімдесятників старійшина Уїлсон старанно служив місіонером в Центральній Бразильській місії, єпископом, президентом колу й територіальним сімдесятником.

Знаходити такий необхідний баланс у його служінні старійшині Уїлсону допомагала його дружина Лінда Мак-Кей Уїлсон, з якою він уклав шлюб 10 липня 1974 року в Логанському храмі, шт. Юта. Уїлсони виховали чотирьох дітей.

“Кожного разу, коли я йшов на церковні збори, вона казала: “До побачення, любий. Іди і служи Господу,—розповідає старійшина Уїлсон.—Цим вона навчала дітей глибшому сенсу мого служіння. Невдовзі вони почали казати: “До побачення, тату. Іди і служи Господу” ■

Президенти Девід О. Мак-Кей, Гебер Дж. Грант і Дж. Рубен Кларк мол. (зліва направо) під час візиту Першого Президентства на Площу благополуччя в 1940 р.

Святкування 75-річчя програми благополуччя

Хезер Ріглі

Співробітник редакції церковних журналів

Кілька виступів на 181-й річній генеральній конференції Церкви були присвячені церковній програмі благополуччя, яка зараз відзначає 75-ту річницю.

У день започаткування цієї програми в 1936 році, Президент Девід О. Мак-Кей, тоді радник у Першому Президентстві, наголосив на тому, що план благополуччя, розроблений Церквою, ґрунтується на одкровенні: “[Програма благополуччя] дана через божественне одкровення, і у світі немає нічого іншого, що дало б змогу так само ефективно піклуватися про членів Церкви”¹.

Сімдесят п’ять років пролетіли дуже швидко. В економіці спостерігалися підйоми і спади. Світ став свідком величезних соціальних і культурних змін, а кількість членів Церкви зростає вражаючими темпами.

Однак слова, сказані в той день 1936 року про церковний план благополуччя, даний через натхнення від Бога, залишаються такими ж актуальними в наш час, як і тоді.

Принципи благополуччя

У 1929 році внаслідок обвалу на ринку цінних паперів Сполучені Штати зазнали великих фінансових втрат. У 1932 році безробіття в Юті сягнуло позначки 35,8 відсотка.

Хоча в Церкві вже діяли принципи благополуччя, серед яких система складів та програми з допомоги безробітним у пошуку роботи, багато членів Церкви зверталися по допомогу до уряду.

“Я впевнений, що люди все більше налаштовані на отримання допомоги від уряду Сполучених Штатів, і при цьому вони не ставлять за мету якимось чином повернути її”,—казав у той час Президент Гебер Дж. Грант (1856–1945)².

Церковні провідники хотіли допомогти членам Церкви, які потрапили у скруту, в той же час не потураючи лінії й не провокуючи думку про те, що їм хтось щось зобов’язаний. Мета ось яка—допомогти людям допомогти собі стати незалежними.

У 1933 році Перше Президентство оголосило: “Наші працездатні члени Церкви не повинні, якщо це не крайній випадок, опинитися в

такій несприятливій ситуації, коли вони приймають допомогу, як щось належне. ... Церковні чини, які керують розподілом допомоги, повинні розробити способи і можливості, завдяки яким працездатні члени Церкви, які потрапили в нужду, певним чином зможуть компенсувати отримання допомоги шляхом надання різних видів служіння”³.

Завдяки необхідним принципам і вірі святих, як в окремих церковних підрозділах, так і в усій Церкві, почали організовувати проведення занять у навчальних класах з пошиття одягу та консервації продуктів, координування проектів служіння, закупівлі ферм, і особливу увагу було приділено праведному, заощадливому і незалежному способу життя.

Церковний план благополуччя

З організацією Церковного плану безпеки (перейменованого на Церковний план благополуччя у 1938 р.) люди отримали можливість відпрацювати відповідно до своїх можливостей отриману ними допомогу. План навчав людей самостійно допомагати собі, замість того, щоб звертатися до інших джерел за подачками.

“Нашою головною метою було встановити... систему, за якою прокляття ледарства разом із негативними наслідками допомоги з безробіття були б скасовані, а незалежність, працьовитість, економність та самоповага знов зайняли своє місце серед наших людей,—сказав Президент Грант під час жовтневої генеральної конференції 1936 року.—Праця має бути знов зведена на престол, як керівний принцип в житті членів нашої Церкви”⁴.

Протягом років Церковна система благополуччя включила в себе

Виготовляючи хліб (вгорі зверху), вирощуючи виноград (вгорі справа) чи надаючи якусь іншу допомогу, Церковна програма благополуччя має на меті розвинути самозабезпеченість завдяки вірі в Ісуса Христа.

багато програм: Соціальну службу (зараз Служба сім'ї СОД), Благодійну службу СОД, Гуманітарну службу і Службу реагування в надзвичайних ситуаціях. Ці програми та інші благословили життя сотень тисяч людей як у Церкві, так і поза нею.

Робота по всьому світу

Навіть коли Велика депресія закінчилася перед початком Другої світової війни президент Дж. Рубен Кларк мол., другий радник у Першому Президентстві, завбачливо виступив за продовження програми благополуччя. У жовтні 1945 року президент Сполучених Штатів Гаррі С. Трумен зателефонував Президентові Церкви Джорджу Альберту Сміту (1870–1951), щоб визначити, як і коли можна відправити допомогу до спустошеної війною Європи. На здивування президента Трумена провідники Церкви відповіли, що продукти і одяг та інші предмети допомоги вже зібрані й готові для відправки.

З часом Церква розширила мережу своїх установ для здійснення програми за системою благополуччя, аби задовольнити потреби в більшій кількості областей, в тому числі і розширивши їх географію. У 1970-х роках Церква розпочала здійснення проєктів та виробництва за програмою

благополуччя в Мексиці, Англії й на Тихоокеанських островах. Упродовж наступного десятиліття Аргентина, Чилі, Парагвай і Уругвай стали першими країнами поза Сполученими Штатами, де були відкриті церковні центри працевлаштування.

З заснуванням у 1985 році Церковної гуманітарної служби програма благополуччя значно активізувала свою діяльність у міжнародних масштабах, коли одяг та інші речі сортувалися для відправки по всьому світу в ті регіони, де люди потерпали від бідності та катаклізмів.

Сьогодні зростання кількості членів Церкви по всьому світу, особливо в країнах, що розвиваються, ставить нові завдання, до виконання яких адаптується програма благополуччя.

Натхненний план для сьогодення

Основні принципи благополуччя — самозабезпечення і працьовитість — залишаються такими ж у наш час, як і за часів Адама, коли йому Господь наказав: “У поті свого лица ти їстимеш хліб” (Буття 3:19).

В останні дні Господь проголосив: “І комора буде утримуватися пожертвуваннями від Церкви; а вдів та сиріт буде забезпечено, так само як і бідних” (УЗ 83:6). Потім Він нагадує нам: “Але це необхідно зробити у мій власний спосіб” (УЗ 104:16).

Члени Церкви по всьому світу застосовують принципи благополуччя у повсякденному житті своїх сімей.

“Сила Церкви і справжні Господні комори знаходяться в домівках і серцях його народу”, — сказав старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів⁵.

Поки кожен окремо розвиває свою самозабезпеченість, виявляючи віру в Ісуса Христа, довготермінова мета програми, як її визначив президент Кларк, продовжує досягатися, щоб: “Розбудувати характер членів Церкви, як тих, хто дає, так і тих, хто приймає, розвиваючи все найкраще в їхній душі і даючи можливість потаємним багатствам духа розквітнути й принести плід, що, зрештою, і є місією, метою та причиною існування цієї Церкви”⁶. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Девід О. Мак-Кей, у Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, unpublished ms., Salt Lake City (1984), 26–27.
2. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1933, 5.
3. У James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols., (1965–1975) 5:332–334.
4. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
5. Robert D. Hales, “Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men’s Souls,” *Ensign*, May 1986, 28.
6. Дж. Рубен Кларк мол., на спеціальних зборах президентів колів, 2 жовт. 1936 р.

Натхненні слова про натхненну роботу: що сказали промовці про благополуччя

Кілька виступів на 181-й річній генеральній конференції Церкви були присвячені церковній програмі благополуччя, яка зараз відзначає 75-ту річницю.

Далі подано уривки з виступів тих промовців, які говорили про програму благополуччя й принципи благополуччя, встановлені Господом для того, щоб допомогти Його дітям допомагати самим собі.

Президент Томас С. Монсон

“Я заявляю, що програму благополуччя Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів було дано через натхнення від Всемогутнього Бога”. (Див. “Святий храм—маяк світові”, с. 90).

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві

Великі матеріальні потреби дітей Небесного Батька знову виникли в наші дні, як вони виникали до цього і виникатимуть в усі часи. Принципи,

на яких заснована Церковна програма благополуччя,—це принципи не для якогось часу чи якогось місця. Вони—для всіх часів і для всіх місць.

“[Господь] запросив нас до участі в Його роботі—підняти тих, хто в нужді, і наказав виконувати її. Ми увійшли в завіт робити це у водах хрищення і в святих храмах Бога. Ми поновлюємо цей завіт у неділю, коли причащаємося”. (Див. “Можливості чинити добро”, с. 22).

Єпископ Х. Девід Бертон, Верховний єпископ

“Пророчий план благополуччя—це не просто якась цікава примітка в історії Церкви. Принципи, на яких він базується, визначають, що ми є як окремі учні нашого Спасителя і приклада Ісуса Христа”.

“Ця священна робота признана не лише приносити користь і благословення тим, хто страждає

чи перебуває в нужді. Як сини і дочки Бога, ми не можемо отримати вічне життя повною мірою, якщо не будемо повною мірою турбуватися одне про одного поки ми тут, на землі. У цьому милосердному вияві жертвування і віддавання себе іншим ми вчимося цілестіальним принципам жертвування і посвячення”.

“Цієї священної роботи Спаситель і очікує від Своїх учнів. Це та робота, яку Він любив робити, коли ходив по землі. Це та робота, яку, як я знаю, Він робив би тут, перебуваючи серед нас сьогодні” (див. “Освячуюча робота за програмою благополуччя”, с. 81).

Сільвія Е. Опред, перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

“Члени Церкви—чоловіки і жінки—сьогодні беруть спільну участь у наданні допомоги нужденним.... Коли ми, здійснюючи піклування про інших, керуємося принципом любові, наше служіння їм перетворюється на євангелію в дії. Це євангелія в її найпрекраснішому виді. Це чиста релігія” (див. “Суть учнівства” с. 84). ■

Постійний фонд освіти здійснює пророчі обіцяння

Натася Гарретт

Співробітниця Церковних журналів

Десять років тому Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) описав проблему—неможливість для багатьох місіонерів, які повертаються з місії, та іншої достойної молоді у країнах, які розвиваються, уникнути бідності—і

запропонував їй рішення: Постійний фонд освіти (ПФО). Цей постійно поновлюваний фонд (ПФО) мав бути створений за допомогою добровільних внесків членів Церкви та її друзів для того, щоб надавати молодим людям кредити на навчання з таким розрахунком, що вони знайдуть у своїй країні роботу, яка

буде добре оплачуватися, і виплатять кредити, щоб надати іншим ті самі можливості. Він сказав, що для втілення цього Церква буде покладатися на волонтерів, а також на вже існуючі Церковні ресурси.

Здійснення чудес

Коли Президент Хінклі вийшов на трибуну 31 березня 2001 р. і описав ідею Постійного фонду освіти перед священством Бога, багатьом було зрозуміло, що пророк Господа отримав натхнення.

ФОТОГРАФІЯ БРАЯНА ВІЛКОКСА

Постійний фонд освіти, який розпочав своє існування 10 років тому, допоміг більше ніж 47 000 учасників.

Могло здаватися, що існувала загроза невдачі, коли новопризначені провідники ПФО поспішили почати надання кредитів вже з осені 2001 р., як було скеровано Президентом Хінклі. Окрім натхненного загального пояснення, наданого пророком, не було ніякого бізнес-плану, жодних детальних розробок. Програму було організовано лише на основі взятого за орієнтир тексту виступу Президента Хінклі на конференції. Сотні заявок на кредити хлинули до Головного управління Церкви, у той час, як ще тільки покликалися директори і все ще формувалася основна структура програми.

Але почали відбуватися чудеса. Протягом першого року на програму було пожертвовано мільйони доларів. Кілька осіб, минулий досвід яких робив їх унікально відповідними для виконання роботи в ПФО, відразу змогли розпочати служити директорами-волонтерами. Інфраструктура, необхідна для глобальної підтримки ПФО, уже існувала

у вигляді програм інституту Церковної системи освіти і Церковних служб з допомоги у працевлаштуванні. Все необхідне швидко стало на свої місця, надаючи програмі те, що у квітні 2002 р. Президент Хінклі назвав “тверд[ою] основ[ою]”¹.

“Запрошення президента Хінклі допомагає і тим, хто робить внесок до ПФО, і тим, хто [з його допомогою] вдосконалюється, щоб наблизитися до нашого Спасителя”.

—Старійшина Джон К. Кармак

Рекс Аллен, який зараз служить у ПФО директором-волонтером з навчання та спілкування, сказав: “Колись давно Мойсей простягнув свою палицю над Червоним морем і води розійшлися. Президент Хінклі показав таку саму віру, коли простяг

свою мантию пророка над темним морем бідності і започаткував ПФО”.

“Це чудо”,—постійно підтверджував Президент Хінклі.

Хоча після 10 років найбільші чудеса можливо лише починаються.

Здійснення обіцянь

Під час оголошення про створення ПФО і під час пізніших звернень Президент Хінклі пообіцяв, що з цього фонду прийде кілька благословень. Кожне приходить із зростаючою інтенсивністю, коли все більше учасників завершують навчання за допомогою ПФО і повертають свої кредити.

Можливості і працевлаштування

“[Учасники] зможуть отримати хорошу освіту, що підніме їх з відчаю бідності”,—сказав Президент Хінклі².

Починаючи з лютого 2011 р., майже 90 процентів тих, хто шукав роботу після завершення навчання, знайшли її. Із 78 процентів тих, хто

має роботу зараз, кажуть, що їхня теперішня робота є кращою ніж та, що була в них до отримання освіти. Середній рівень доходів тих, хто отримав освіту завдяки ПФО, у тричотири рази більший за той, який вони мали до отримання освіти, що показує величезне покращення фінансового стану.

Сім'я і суспільство

“Вони одружаться і підуть вперед із навичками, що допоможуть їм пристойно заробляти і зайняти своє місце у суспільстві, в розвиток якого вони можуть зробити суттєві внески”,—сказав Президент Хінклі³. Лише трохи більше третини тих, хто зараз навчається на кредити з ПФО, тепер одружені.

Старійшина Джон К. Кармак, виконавчий директор ПФО, сказав: “Одним із найбільш надихаючих результатів роботи ПФО є зростання надії у молодих людей. Ця надія дає їм сміливість укладати шлюб та рухатися далі в їхньому житті”.

У той час як вони це роблять, їхні зростаючі сім'ї можуть сподіватися на краще майбутнє.

Церква і провідництво

“Як вірні члени Церкви, вони будуть сплачувати десятину і пожертвування, і Церква стане більш сильною через них в місцях, де вони живуть”,—сказав Президент Хінклі⁴.

У деяких територіях, де ПФО вже працює кілька років, від 10 до 15 процентів тих, хто зараз служить в Церкві провідниками, складають ті, хто користувався ПФО.

“Учасники заохочували інших молодих людей скористатися кредитами ПФО і вирватися із бідності,—сказав Рекс Аллен.—Після 10 років ми бачимо як коло надії розширюється, і ті, хто отримав

благословення, діляться цим благословенням з іншими”.

Вплив на життя багатьох

“[ПФО] стане благословенням для всіх, чийого життя він торкнеться,— молодих чоловіків і молодих жінок, їхніх майбутніх сімей, Церкви, яка буде благословенна сильним місцевим провідництвом”,—обіцяв Президент Хінклі⁵.

Більше ніж 47 000 людей скористалися ПФО з осені 2001 р. Це не враховуючи членів їхніх сімей, яких вони підтримували і надихали, та приходів і філій, посилені членами Церкви, що отримали більшу здатність служити і робити внесок, а також місцевої економіки, якій для зростання потрібні кваліфіковані працівники.

“Уявіть цей вплив, узявши до уваги всіх, хто під нього підпадає,—сказав брат Аллен.—Це розповсюджується і на тих, хто робить пожертви до ПФО, і на їхні сім'ї, на приходи і філії—усі отримують благословення через їхній внесок”.

“Майже у кожного святого останніх днів є можливість регулярно робити внесок до цього фонду та на інші достойні справи,—сказав старійшина Кармак.—Запрошення президента Хінклі допомагає і тим, хто робить внесок до ПФО, і тим, хто [з його допомогою] вдосконалюється, щоб наблизитися до нашого Спасителя”.

Продовження зростання

Пророчє видіння президента Хінклі стосовно ПФО реалізовується у той час, як вплив цієї натхненної програми продовжує поширюватися по всьому світу і надалі продовжуватиме здійснюватися у зростаючому об'ємі, завдяки надходженню пожертв, а також виплат отриманих

кредитів, що дозволяє новому поколінню учасників покращити свої ситуації і вдосконалитися самим.

Щоб дізнатися більше про Постійний фонд освіти, будь ласка, зайдіть на сайт ref.lds.org. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, “Церква рухається вперед”, *Ліягона*, лип. 2002, с. 6; *Ensign*, May 2002, 6.
2. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2002, с. 6; *Ensign*, May 2002, 6.
3. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2002, с. 6; *Ensign*, May 2002, 6.
4. Гордон Б. Хінклі, “Постійний фонд освіти”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 62; *Ensign*, May 2001, 52.
5. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2001, с. 62; *Ensign*, May 2001, 52.

Запрошення до участі в опитуванні

Якщо ви коли-небудь хотіли покращити *Ліягону* чи *Ensign* і вплинути на мільйони тих, хто читає послання у журналах, у вас з'явився такий шанс. Журнали запрошують членів Церкви з усього світу взяти участь у наданні відгуків і в заповненні кількох щорічних простих опитувань он-лайн. Якщо ви бажаєте взяти в цьому участь, будь-ласка, надішліть листа електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org чи ensign@ldschurch.org і вкажіть у графі “тема” листа—“Magazine Evaluation”. Волонтери повинні мати доступ до Інтернету і бути здатними спілкуватися англійською, португальською або іспанською. Ваш відгук допоможе журналам краще задовольняти потреби читачів з усього світу. ■

400-літнє видання Святої Біблії короля Джеймса і сьогодні продовжує впливати на членів Церкви.

Найкращий спосіб відсвяткувати 400-річчя Біблії—це поглиблено вивчати її, як радять слова апостолів

Це не випадковість і не збіг обставин, що в нас сьогодні є Біблія”, — сказав старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів¹. Він пояснив, що Біблія існує завдяки послуху праведних осіб, які діяли за натхненням записувати священний досвід і вчення, а також завдяки вірі і сміливості інших, включаючи перекладачів, які пізніше багато чим жертвували для того, щоб “захищати і зберігати” Біблію.

2 травня 2011 р. відзначається 400-та річниця першого видання Біблії короля Джеймса. У всьому світі люди уже святкують це видання Біблії, проводячи симпозиуми, святкування, концерти, конкурси промовців та іншими способами. Члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів пропонують інший спосіб відзначити цю подію, а саме: розвиваючи любов до Біблії завдяки вивченню життя і служіння Спасителя і слів давніх пророків і апостолів.

“Наскільки вдячними ми повинні бути за Святу Біблію! — сказав старійшина Баллард. — Я люблю Біблію, її учення, її уроки, її дух... Я люблю бачення майбутнього і

відчуття миру, що приходить, коли читаєш Біблію”².

Старійшина Джеффри Р. Холланд з Кворуму Дванадцятьох Апостолів погоджується: “Ми любимо Біблію і шануємо її, — сказав він. — Вона завжди іде першою в нашому каноні, наших “Головних трудах”³. Він нагадав нам, що Відновлення відбулося завдяки тому, що Джозеф Сміт вивчав Біблію і проявив віру в обіцяння, дане в Якова 1:5, що Бог дасть відповідь на наші молитви.

Згадуючи події, які приготували шлях для Відновлення, старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, із вдячністю говорив про всіх, хто зробив можливим переклад і видання Біблії. Завдяки їхній роботі, Біблію короля Джеймса тепер міг прочитати будь-хто, і оскільки вона була доступною Джозефу Сміту, істинну Церкву було відновлено на землі. “Чи не дивує, що в наш час видання короля Джеймса є затвердженою англомовною Біблією Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів?”⁴

“Ми маємо завжди пам’ятати тих численних мучеників, які пізнали її

силу і які віддали свої життя, щоб ми могли знайти в її словах шлях до вічного щастя і миру, що несе царство нашого Небесного Батька”, — сказав старійшина Баллард⁵.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розповів історію про те, як передивлявся чийось сімейну Біблію, якій було кілька століть, і знайшов на титульній сторінці такий напис: “Найдивовижніший Вплив, який Біблія може справити на Читача, це закарбуватися у його серці”⁶. Далі він наводить вірш із Писань: “Ви наш лист, написаний у наших серцях, якого всі люди знають і читають!” (2 Коринтянам 3:2).

Якщо ми знаємо і любимо Біблію та інші тексти Писань, які супроводжують її, ми показуємо нашу вдячність і насолоджуємося благословенням Відновлення євангелії.

“Ви тільки подумайте про значущість нашого благословення мати Святу Біблію і ще додаткових 900 сторінок Писань”, — сказав старійшина Д. Тодд Крістофферсон. “Давайте ж постійно бенкетувати словами Христа, які скажуть усе, що нам треба робити”⁷. ■

ПОСИЛАННЯ

1. М. Рассел Баллард, “Чудо Святої Біблії”, *Ліягона та Ensign*, трав. 2007, с. 80.
2. М. Рассел Баллард, *Ліягона та Ensign*, трав. 2007, с. 81.
3. Джеффри Р. Холланд, “Мої слова... ніколи не припиняться”, *Ліягона та Ensign*, трав. 2008, с. 92.
4. Роберт Д. Хейлз, “Підготовка до Відновлення та Другого прищестя: “Моя рука буде над тобою”, *Ліягона та Ensign*, лист. 2005, с. 90.
5. М. Рассел Баллард, *Ліягона та Ensign*, трав. 2007, с. 80.
6. Бойд К. Пекер, “Книга Мормона—ще одне свідчення про Ісуса Христа”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 73; *Ensign*, Nov. 2001, 63.
7. Д. Тодд Крістофферсон, “Благословення від Писань”, *Ліягона та Ensign*, трав. 2010, с. 35.

Зовнішній вигляд Римського Італійського храму

“Кожен храм є домом Бога. Він виконує однакові функції, в ньому ми отримуємо однакові благословення й обряди,— сказав Президент Томас С. Монсон під час недільної ранкової сесії.

—Але унікальним є те, що Римський храм будується в одному з найісторичніших місць світу, в місті, де стародавні апостоли Петро і Павло проповідували євангелію Христа... У майбутньому вірні члени Церкви в цьому “вічному місті” будуть отримувати вічні за своєю природою обряди у святому домі Бога”.

Я хотів би поділитися з вами своєю любов'ю до Спасителя і вдячністю за Його велику спокутну жертву заради нас. ... Переконаний, що ніхто з нас не в змозі повною мірою усвідомити всю важливість того, що Христос зробив для нас в Гефсиманії, але я кожного дня свого життя дякую за Його спокутну жертву заради нас,—сказав Президент Томас С. Монсон у заключному слові на 181-й щорічній генеральній конференції.—Він спустився нижче всього, щоб мати змогу все спасти. Роблячи це, Він дав нам життя поза межами цього смертного існування. Він спокутував нас від Падіння Адама. Я безмірно вдячний Йому. Він навчив нас, як жити. Він навчив нас, як помирати. Він уможливив наше спасіння”.